

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ANNA ZAIRES

TORMENTOR
MINE

A DARK ROMANCE

Download PDF Ebook Arrow - <https://arley.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

TORMENTOR MADENİ

ANNA ZAIRES

♣ MOZAİKA ♣

İçindekiler

Telif Hakkı

Bölüm 1

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 2

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 3

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Twist Me'alıntı den Capture

Me'den alıntı

Krinar Tutsağı'ndan alıntı Yazar

Hakkında

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2017 Anna Zaires ve Dima Zales

<http://annazaires.com/>

Tüm hakları saklıdır.

Bir incelemede kullanılması dışında, bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik biçimde dağıtılamaz.

Mozaika LLC'nin bir baskısı olan Mozaika Yayınları tarafından yayınlanmıştır.

www.mozaikallc.com

Kapak Najla Qamber Designs tarafından
hazırlanmıştır

www.najlaqamberdesigns.com

e-ISBN: 978-1-63142-213-3

ISBN: 978-1-63142-214-0

BÖLÜM I

P_{eter}

"BABA!" TIZ BIR CIYAKLAMAYI KÜÇÜK AYAK SESLERİ TAKIP EDİYOR.

Oğlum kendini kapıdan içeri atıyor, karanlık dalgaları parlayan yüzünün etrafında sıçırıyor.

Gülerek, kendini bana doğru fırlatırken onun küçük, sağlam bedenini yakalıyorum. "Beni özledin mi, *pupsik*?"

"Evet!" Kısa kollarını boynuma doluyor ve ben onun tatlı çocuk kokusunu içime çekerek derin derin nefes alıyorum. Paşa neredeyse üç yaşında olmasına rağmen hâlâ süt gibi kokuyor; sağlıklı bir bebek ve masumiyet gibi.

Ona sıkıca sarılıyorum ve içimdeki buzun eridiğini, yumuşak, parlak bir sıcaklığın göğsüme dolduğunu hissediyorum. Acı verici, tıpkı donduktan sonra sıcak suya batırılmak gibi, ama bu iyi bir acı. Bana yaşadığımı hissettiriyor, içimdeki boş çatlakları dolduruyor ve neredeyse bütün olduğuma ve oğlumun sevgisini hak ettiğime inanabiliyorum.

"Seni özlemiş," diyor Tamila koridora girerken. Her zamanki gibi sessizce, neredeyse hiç ses çıkarmadan hareket ediyor, gözleri kısık. Bana doğrudan bakmıyor. Çocukluğundan beri erkeklerle göz temasından kaçınmak için eğitilmiş, bu yüzden yere bakarken tek gördüğüm uzun siyah kirpikleri. O

Uzun siyah saçlarını gizleyen geleneksel bir başörtüsü takıyor ve gri elbisesi uzun ve biçimsiz. Ancak yine de güzel görünüyor; üç buçuk yıl önce köyün yaşlılarından biriyle evlenmekten kaçmak için gizlice yatağına girdiği zamanki kadar güzel.

"İkinizi de özledim," diyorum oğlum omuzlarımı itip serbest kalmak istediğinde. Sırtarak onu yere indiriyorum ve hemen elimi tutup çekiştiriyor.

"Baba, kamyonetimi görmek ister misin? İstiyor musun, baba?"

"Evet," diyorum, beni oturma odasına doğru çekerken sırtışımla genişliyor. "Ne tür bir kamyonet bu?"

"Büyük bir tane!"

", görelim bakalım."

Tamila arkamızdan geliyor ve onunla henüz hiç konuşmadığımı fark ediyorum. Durdum, arkamı döndüm ve karıma baktım. "Nasılsın?"

Kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Ben iyiyim. Seni gördüğüme sevindim."

"Ben de seni gördüğüme sevindim." Onu öpmek istiyorum ama bunu Pasha'nın önünde yaparsam utanır, o yüzden kaçınıyorum. Onun yerine yanağına hafifçe dokunuyorum ve sonra oğlumun beni üç hafta önce Moskova'dan gönderdiğim kamyonetine çekmesine izin veriyorum.

Ben yanına çömelip onun hareketli yüzünü izlerken oyunağın tüm özelliklerini gururla sergiliyor. Kirpiklerine kadar Tamila'nın karanlık, egzotik güzelliğine sahip ama onda benden de bir şeyler var, ne olduğunu tam olarak tanımlayamasam da.

Tamila yanımda diz çökerek sessizce, "Sende olan korkusuzluk onda da var," diyor. "Ve sanırım senin kadar uzun olacak, gerçi bunu söylemek için henüz çok erken."

Ona bakıyorum. Bunu sık sık yapıyor, beni o kadar yakından izliyor ki sanki aklımdan geçenleri okuyor. Yine de ne düşündüğümü tahmin etmek zor değil. Pasha doğmadan önce babalık testi yaptırmıştım.

"Baba. Baba." Oğlum yine elimi çekiştiriyor. "Benimle oyna."

Gülüyorum ve dikkatimi tekrar ona veriyorum. Sonraki bir saat boyunca kamyonla ve hepsi bir çeşit araba olan bir düzine başka oyuncakla oynuyoruz. Pasha, ambulanstan yarış arabalarına kadar oyuncak araçlara kafayı takmış durumda. Ona ne kadar oyuncak alırsam alayım, sadece tekerlekli olanlarla oynuyor.

Oyun zamanından sonra akşam yemeği yiyoruz ve Tamila yatmadan önce Paşa'yı yıkıyor. Küvetin çatlak olduğunu fark ediyorum ve yeni bir tane sipariş etmek için aklıma bir not alıyorum. Küçük Daryevo köyü Kafkas Dağları'nın yükseklerinde ve ulaşımı zor, bu yüzden bir mağazadan düzenli bir teslimat olamaz, ancak burada bir şeyler almanın yolları var.

Tamila'ya bu fikirden bahsettiğimde kirpikleri havaya kalkıyor ve bana parlak bir gülümsemenin eşlik ettiği nadir bir doğrudan bakış atıyor. "Bu çok hoş olur, teşekkür ederim. Neredeyse her akşam yerleri paspaslamak zorunda kalıyorum."

Ben de ona gülümsüyorum ve o da Paşa'nın banyosunu bitiriyor. Onu kurulayıp pijamalarını giydirdikten sonra yatağına götürüyorum ve ona en sevdiği kitaptan bir hikaye okuyorum. Neredeyse hemen uykuya dalıyor ve ben de onun pürüzsüz alnını öpüyorum, kalbim güçlü bir duyguyla sıkışıyor.

Bu aşk. Daha önce hiç hissetmemiş olsam da onu tanıyorum - benim gibi bir adamın bunu hissetmeye hakkı olmasa da. Yaptığım hiçbir şeyin burada, Dağıstan'daki bu küçük köyde önemi yok.

Oğlumla birlikteyken, ellerimdeki kan ruhumu yakmıyor.

Pasha'yı uyandırmamaya dikkat ederek kalkıyorum ve yatak odası olarak kullanılan küçük odadan sessizce çıkıyorum. Tamila zaten yatak odamızda beni bekliyor, ben de kıyafetlerimi çıkarıp yatağına giriyorum ve onunla olabildiğince şefkatle .

Yarın, dünyanın çirkinlikleriyle yüzleşmek zorundayım ama bu gece mutluyum.

Bu gece sevebilir ve .

"GITME BABA." AĞLAMAMAK İÇİN KENDİNİ ZOR TUTAN PAŞA'NIN ÇENESİ TITRIYOR.

Tamila birkaç hafta önce ona büyük çocukların ağlamayacağını söylemişti ve o da büyük bir çocuk olmak için elinden geleni yapıyordu. "Lütfen baba. Biraz daha kalamaz mısın?"

"Birkaç hafta içinde döneceğim," diye söz veriyorum, göz hizasına gelmek için çömeliyorum. "İşe gitmem gerekiyor, anlarsın ya."

"Her zaman işe gitmek zorundasın." Çenesi daha da titriyor ve iri kahverengi gözleri yaşlarla dolup taşıyor. "Neden seninle işe gelemiyorum?"

Geçen hafta işkence ettiğim teröristin görüntüleri zihnimi işgal ediyor ve "Üzgünüm, Pashen'ka" derken sesimi korumak için elimden geleni yapıyorum. Benim işimde çocuklara yer yok." Ya da yetişkinler için, ama bunu söylemiyorum. Tamila, Rus Özel Kuvvetleri Spetsnaz'ın özel bir biriminin parçası olarak yaptığım işin bir kısmını biliyor ama o bile benim dünyamın karanlık gerçeklerinden habersiz.

"Ama ben iyi olurdum." Şimdi tamamen ağlıyor. "Söz veriyorum baba. İyi olacağım."

"Öyle olacağını biliyorum." Onu kendime doğru çekip sıkıca sarılıyorum, küçük bedeninin hıçkırıklarla titrediğini hissediyorum. "Sen benim iyi oğlumsun ve ben yokken annene iyi davranmalısın, tamam mı? Büyük bir çocuk gibi ona göz kulak olmalısın."

Bunlar sihirli sözcükler gibi görünüyor, çünkü burnunu çekiyor ve uzaklaşıyor. "Yapacağım." Burnu akıyor ve yanakları ıslak, ama bakışlarımla buluşurken küçük çenesi sağlam. "Anneme iyi bakacağım, söz veriyorum."

"O çok akıllı," diyor Tamila, Paşa'yı kucağına almak için yanımda diz çökerek. "Sanki beş yaşında, neredeyse üç değil."

"Biliyorum." Göğsüm gururla kabarıyor. "O inanılmaz biri."

Gülümsüyor ve bakışlarımla tekrar buluşuyor, iri kahverengi gözleri Paşa'nınkilere çok benziyor. "Dikkatli ol ve yakında bize geri dön, tamam mı?"

"Öpeceğim." Eğilip alnından öpüyorum, sonra Paşa'nın ipeksi saçlarını karıştırıyorum. "Sen farkına bile varmadan dönmüş olacağım."

GROZNI, ÇEÇENİSTAN'DA YENİ BİR RADİKALIN PEŞİNDEYİM.

isyan grubu, haberleri aldığımda. Moskova'daki amirim Ivan Polonsky beni aradı.

"Peter." Telefonu açtığımda sesi alışılmadık derecede ciddiye.
"Daryevo'da bir olay oldu."

İçim buz kesiyor. "Ne tür bir olay?"

"Bize haber verilmeyen bir operasyon vardı. NATO da işin içindeydi. Kayıplar oldu."

İçimdeki buz genişliyor, pürüzlü kenarlarıyla beni parçalıyor ve kelimeleri kapanan boğazımdan geçirebilmek için elimden gelen tek şey bu. "Tamila ve Pasha?"

"Üzgünüm, Peter. Çapraz ateşte bazı köylüler öldürüldü ve"-sesli bir şekilde yutkunuyor-"ilk raporlara göre Tamila da onların arasındaydı."

Parmaklarım neredeyse telefonu ezecekti. "Peki ya Pasha?"

"Henüz bilmiyoruz. Birkaç patlama oldu ve-" "Yola çıkıyorum."

"Peter, bekle-"

Telefonu kapattım ve aceleyle kapıdan çıktım.

LÜTFEN, LÜTFEN, LÜTFEN, BIRAKIN YAŞASIN. LÜTFEN HAYATTA KALSIN. LÜTFEN, BEN

Bir şey yapmayın, bırakın yaşasın.

Hiçbir zaman dindar olmadım, ama askeri helikopter dağlarda ilerlerken kendimi dua ederken, yalvarırken ve küçük bir mucize, küçük bir merhamet için orada her ne varsa onunla pazarlık ederken buluyorum. Bir çocuğun hayatı büyük ölçekte anlamsız ama benim için her şey demek.

Oğlum benim hayatım, var olma sebebim.

Helikopter kanatlarının gürültüsü sağır edici, ama kafamın içindeki yaygaranın yanında hiçbir şey. Nefes alamıyorum, beni içten içe boğan öfke ve korku yüzünden düşünemiyorum. Tamila'nın nasıl öldüğünü bilmiyorum ama cesedini zihnimde canlandıracak, güzel gözlerinin nasıl boş ve görmez göründüğünü, ağzının nasıl gevşek ve kanla kabuk bağlamış olduğunu keskin bir doğrulukla hayal edecek kadar ceset gördüm. Ve Pasha-

Hayır. Şu an bunu düşünemem. Emin olana kadar olmaz.

Bunun olmaması gerekiyordu. Daryevo Dağıstan'daki bilinen sıcak noktaların yakınında bile değil. Herhangi bir isyancı grupla bağı olmayan küçük, barışçıl bir yerleşim yeri. Orada güvende olmaları gerekiyordu, benim şiddet dolu dünyamdan uzakta.

Lütfen yaşamasına izin verin. Lütfen hayatta kalsın.

Yolculuk sonsuza kadar sürecek gibi görünüyor, ama sonunda bulut örtüsünü yarıyoruz ve köyü görüyorum. Boğazım düğümleniyor, nefesim kesiliyor.

Merkezdeki birkaç binadan dumanlar yükseliyor ve silahlı askerler etrafta dolaşıyor.

Yere iner inmez helikopterden atladım.

"Peter, bekle. İzne ihtiyacın var," diye bağılıyor pilot ama ben insanları kenara iterek koşturmayı başladım bile. Genç bir asker yolumu kesmeye çalışıyor ama M16'sını elinden alıp ona doğrultuyorum.

"Beni cesetlere götür. Şimdi."

Silahtan mı yoksa sesimdeki ölümcül tınıdan mı bilmiyorum ama asker itaat ediyor ve sokağın uzak ucundaki bir kulübeye doğru aceleyle ilerliyor. Onu takip ediyorum, adrenalin damarlarımda zehirli bir çamur gibi.

Lütfen yaşamasına izin verin. Lütfen hayatta kalsın.

Kulübenin arkasındaki cesetleri görüyorum, bazıları düzgünce yerleştirilmiş, diğerleri ise karla kaplı çimlerin üzerine yığılmış. Etraflarında kimse yok; askerler köylüleri şimdilik uzak tutuyor olmalı. Ölenlerden bazılarını hemen tanıyorum - Tamila'nın nişanlı olduğu köyün yaşlısı, fırıncının karısı, bir zamanlar keçi sütü aldığım adam - ama diğerlerini teşhis edemiyorum, çünkü hem

Yaralarının büyüklüğü ve köyde fazla vakit geçirmediğim için.

Burada neredeyse *hiç* zaman geçirmedim ve şimdi karım öldü.

Kendimi çelikleştirerek ince bir kadın bedeninin yanına diz çöküyorum, M16'yı çimlerin üzerine bırakıyorum ve başörtüsünü yüzünden çekiyorum. Kafasının bir kısmı bir kurşunla parçalanmış, ama Tamila olmadığını anlamak için yüz hatlarını yeterince seçebiliyorum.

Göğsünde birkaç kurşun yarası olan bir sonraki kadın cesedine geçiyorum. Bu Tamila'nın teyzesiydi, ellili yaşlarında utangaç bir kadındı ve son üç yılda benimle beş kelimeden az konuşmuştu. Onun ve Tamila'nın ailesinin geri kalanı için ben her zaman bir yabancıydım, farklı bir dünyadan gelen korkutucu bir yabancıydım. Tamila'nın benimle evlenme kararını anlamadılar, hatta kınadılar ama Tamila'nın umurunda değildi.

Her zaman böyle bağımsız olmuştu.

Başka bir kadın bedeni dikkatimi çekiyor. Kadın yan yatmış ama omzunun yumuşak kıvrımı acı verecek kadar tanıdık. Onu ters çevirirken ellerim titriyor ve yüzünü gördüğümde içimi yakıcı bir acı kaplıyor.

Tamila'nın ağzı hayal ettiğim kadar gevşek, ama gözleri boş değil. Gözleri kapalı, uzun kirpikleri yanmış ve göz kapakları kanla birbirine yapışmış. Göğsünü ve kollarını daha fazla kan kaplıyor, gri elbisesini neredeyse siyaha çeviriyor.

Karım, kendi kaderini seçme cesaretini gösteren genç ve güzel kadın öldü. Köyünden hiç ayrılamadan, hayal ettiği gibi Moskova'yı göremeden öldü. Yaşama şansı bulamadan hayatı söndü ve hepsi benim suçum. Burada olmalıydım, onu ve Pasha'yı korumalıydım. Bu lanet olası operasyondan haberim olmalıydı; kimse ekibime haber vermeden buraya gelmemeliydi.

İçimde öfke yükseliyor, acı veren keder ve suçluluk duygusuyla karışıyor, ama onu bir kenara itip kendimi bakmaya devam etmeye zorluyorum. Sıra sıra dizilmiş sadece yetişkin bedenleri var ama yine de o yığın duruyor.

Lütfen hayatta kalsın. O hayatta olduğu sürece her şeyi yaparım.

Yığına yaklaşırken bacaklarım yanmış kibrit gibi hissediyor. Orada kopmuş uzuvlar ve tanınmayacak kadar hasar görmüş bedenler var. Bunlar patlamaların kurbanları olmalı. Her bir vücut parçasını bir kenara çekip ayırıyorum. Havada bayat kan ve yanmış et kokusu var. Normal bir adam şimdiye kadar kusmuş olurdu ama ben hiç normal olmadım.

Lütfen hayatta kalsın.

"Peter, bekle. Yolda özel bir tim var ve cesetlere dokunmamızı istemiyorlar." Pilot Anton Rezov, kulübenin arkasından yaklaşıyor. Yıllarca birlikte çalıştık ve yakın bir arkadaşımıdır ama beni durdurmaya kalkarsa onu öldürürüm.

Cevap vermeden korkunç görevime devam ediyorum, bir kenara koymadan önce her bir uzvu ve yanmış gövdeyi metodik olarak inceliyorum. Vücut parçalarının çoğu yetişkinlere ait gibi görünüyor, ancak çocuk boyutunda olanlara da rastlıyorum. Yine de Pasha'ya ait olamayacak kadar büyükler ve bu konuda rahatlama hissedecek kadar bencilim.

Sonra gördüm.

"Peter, beni duydun mu? Bunu henüz yapamazsın." Anton koluma uzanıyor ama o bana dokunamadan ben dönüyorum, elim otomatik olarak kıvrılıyor. Yumruğum çenesine çarpıyor ve darbenin etkisiyle geriye doğru savruluyor, gözleri yuvalarından fırlıyor. Düşüşünü izlemiyorum; daha önce gördüğüm küçük ele ulaşmak için kalan ceset yığınına yırtarak hareket etmeye başladım bile.

Kırık bir oyuncak arabanın etrafında kıvrılmış küçük bir el.

Lütfen, lütfen, lütfen. Lütfen bir hata olsun. Lütfen hayatta olsun. Lütfen hayatta olsun.

Ele geçirilmiş bir adam gibi çalışıyorum, tüm varlığım tek bir hedefe odaklanmış durumda: o ele ulaşmak. Yığının üstündeki cesetlerden bazıları neredeyse bütün, ama onları bir kenara atarken ağırlıklarını hissetmiyorum. Yanıklarını hissetmiyorum.

Kaslarımdaki efor ya da vahşî ölümün mide bulandırıcı kokusu. Sadece eğiliyor, kaldırıyor ve fırlatıyorum, ta ki vücut parçaları etrafıma saçılana ve kan içinde kalana kadar.

Küçük beden bütünüyle ortaya çıkana ve artık hiçbir şüphe kalmayana kadar durmuyorum.

Titreyerek dizlerimin üzerine çöküyorum, bacaklarım beni tutamıyor.

Bir mucize eseri, Paşa'nın yüzünün sağ yarısı zarar görmemiş, pürüzsüz bebek teni en ufak bir çizik bile almamış. Gözlerinden biri kapalı, küçük ağzı ayrık ve eğer Tamila gibi yan yatıyor olsaydı, uyuyan bir çocuk sanılabilirdi. Ama yan yatmıyor ve patlamanın kafatasının yarısını kopardığı deliği görüyorum. Sol kolu da yok, sol bacağının dizden aşağısı da. Ancak sağ kolu zarar görmemiş, parmakları oyuncak arabanın etrafında sarsılarak kıvrılmış.

Uzaktan bir uluma duyuyorum, insanlık dışı bir öfkenin çılgın, kırık sesi. Ancak kendimi küçük bedeni göğsüme bastırırken bulduğumda sesin benden geldiğini fark ediyorum. O zaman sessizliğe gömülüyorum, ama ileri geri sallanmayı durduramıyorum.

Ona sarılmadan duramıyorum.

Oğlumun kalıntıları tutarak ne kadar süre öyle kaldığımı bilmiyorum ama özel tim askerleri geldiğinde hava kararmıştı. Onlarla savaşmadım. Bir anlamı yok. Oğlum gitti, parlak ışığı parlamaya fırsat bulamadan söndü.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum beni sürükleyerek götürürlerken. Aramızdaki her metrelik mesafeyle birlikte içimdeki soğukluk artıyor, insanlığımın kalıntıları ruhumdan kanıyor. Artık yalvarmak yok, kimseyle ya da hiçbir şeyle pazarlık yapmak yok. Umuttan, sıcaklıktan ve sevgiden yoksunum. Zamanı geri alamam ve oğluma daha fazla sarılamam, benden istediği gibi geride kalamam. Ona söz verdiğim gibi Tamila'yı gelecek yıl Moskova'ya götüremem.

Eşim ve oğlum için yapabileceğim tek bir şey var ve bu yüzden yaşamaya devam edeceğim.

Onların katillerine bunu ödeteceğim.

Her biri ve her biri.

Bu katliamın hesabını canlarıyla verecekler.

Sara

"BENİMLE BİR ŞEYLER İÇMEYE GELMEK İSTEMEDİĞİNE EMİN MİSİN?

Kızlar?" Marsha dolabıma yaklaşarak soruyor. Hemşire önlüklerini çoktan çıkarmış ve seksi bir elbise giymişti. Parlak kırmızı ruju ve gösterişli sarı bukleleriyle Marilyn Monroe'nun daha yaşlı bir versiyonu gibi görünüyor ve partileri de bir o kadar seviyor.

"Hayır, teşekkür ederim. Yapamam." Reddimi bir gülümsemeye yumuşatıyorum. "Uzun bir gün oldu ve çok yorgunum."

Gözlerini deviriyor. "Tabii ki öylesin. Bugünlerde hep yorgunsun."

"İş size bunu yapar."

"Evet, eğer haftada doksan saat çalışıyorsan. Daha iyi bilmesem, ölene kadar çalışmaya çalıştığını söyledim. Artık asistan değilsin, anlıyor musun? Bu saçmalığa katlanmak zorunda değilsin."

İçimi çektim ve çantamı aldım. "Birinin nöbetçi olması gerekiyor."

"Evet, ama her zaman sen olmak zorunda değilsin. Bugün Cuma gecesi ve geçen ay boyunca her hafta sonu çalıştın, ayrıca tüm o gece vardiyaları. Muayenehanenizdeki en yeni doktor olduğunuzu biliyorum ama-"

"Gece vardiyalarına aldırmiyorum," diye araya giriyorum ve aynaya doğru yürüyorum. Bu sabah sürdürdüğüm rimel gözlerimin altında koyu lekeler bırakmış, onları silmek için ıslak bir kağıt havlu kullanıyorum. Bu, bitkin görünümümü pek iyileştirmiyor ama sanırım doğruca eve gideceğim için bunun bir önemi yok.

Marsha arkamda durarak, "Doğru, çünkü uyumuyorsun," diyor ve ben de en sevdiği konuya girmek üzere olduğunu bildiğim için kendimi hazırlıyorum. Benden on beş yaş büyük olmasına rağmen Marsha hastanedeki en iyi arkadaşım ve endişelerini giderek daha yüksek sesle dile getiriyor.

"Marsha, lütfen. Bunun için çok yorgunum," diyorum asi dalgalarımı atkuyruğu yaparak. Kendimi yıpratığımı anlamak için nasihate ihtiyacım yok. Ela gözlerim aynada kırmızı ve donuk görünüyor ve kendimi yirmi sekiz yaşında değil de altmış yaşında gibi hissediyorum.

"Evet, çünkü çok çalışıyorsun ve uykusuzsun." Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "George'dan sonra dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacın olduğunu biliyorum ama-"

"Ama hiçbir şey." Arkamı dönüp ona ters ters baktım. "George hakkında konuşmak istemiyorum."

"Sara..." Alnı çatlıyor. "Bunun için kendini cezalandırmayı bırakmalısın. Bu senin hatan değildi. Direksiyona geçmeyi o *seçti*; bu *onun* kararıydı."

Boğazım düğümleniyor ve gözlerim karıncalanıyor. Dehşet içinde ağlamanın eşiğinde olduğumu fark ediyorum ve kendimi kontrol etmek için arkamı dönüyorum. Ancak dönecek bir yer yok; ayna önümde ve hissettiğim her şeyi yansıtıyor.

"Özür dilerim tatlım. Duyarsız biriyim. Bunu söylememeliydim." Marsha uzanıp kolumu hafifçe sıkarken gerçekten pişman görünüyor.

Derin bir nefes alıyorum ve tekrar onunla yüzleşmek için arkamı dönüyorum. Yorgunum, bu da beni boğmakla tehdit eden duygulara yardımcı olmuyor.

"Her şey yolunda." Dudaklarıma zorla bir gülümseme yerleştiriyorum. "Önemli bir şey değil. Gitsen iyi olur; kızlar muhtemelen seni bekliyordur." Ve herkesin içinde yıkılıp ağlamadan önce eve gitmeliyim, ki bu aşağılanmanın doruk noktası olur.

"Pekâlâ, tatlım." Marsha bana gülümsüyor ama bakışlarında gizlenen acımayı görüyorum. "Bu hafta sonu biraz uyu, tamam mı? Bunu yapacağına söz ver."

"Evet, *yapacağım-anne.*"

Gözlerini deviriyor. "Evet, evet, anladım. Pazartesi görüşürüz." Soyunma odasından çıkıyor ve ben de asansörde kız arkadaş grubuyla karşılaşmamak için onu takip etmeden önce bir dakika bekliyorum.

Kaldırabileceğim kadar acıma yaşadım.

HASTANENİN OTOPARKINA GİRDİĞİMDE, ALIŞKANLIKTAN DOLAYI TELEFONUMU KONTROL ETTİM VE Engellenmiş bir numaradan gelen bir mesaj gördüğümde kalbim küt küt atıyor.

Duruyorum, kararsız bir parmakla ekranı kaydırıyorum.

Mesajda *her şeyin yolunda olduğu, ancak bu hafta sonu ziyaretini ertelemek zorunda kaldıkları* yazıyor.

Program çakışması.

Nefesim rahatlayarak kesiliyor ve hemen ardından tanıdık suçluluk duygusu beni ısıtıyor. Rahatlamış hissetmemeliyim. Bu ziyaretler tatsız bir zorunluluk yerine yapmak istediğim bir şey olmalı. Ama hissettiklerime engel olamıyorum. George'u her ziyaret ettiğimde, o gecenin anıları canlanıyor ve sonrasında günlerce uyuyamıyorum.

Marsha şu anda uykusuz olduğumu düşünüyorsa, o ziyaretlerden birinin ardından beni görmeli.

Telefonu çantama geri koyup arabama yaklaşıyorum. Bir Toyota Camry, son beş yıldır kullandığımın aynısı. Artık tıp fakültesi kredilerimi ödediğim ve biraz birikim yaptığım için daha iyisini alabilirim, ama bunun bir anlamı olduğunu düşünmüyorum.

Arabalara meraklı olan George'du, ben değil.

Acı beni yakalıyor, tanıdık ve keskin ve bunun o metin yüzünden olduğunu biliyorum. O ve Marsha ile yaptığım konuşma. Son zamanlarda kazayı hiç düşünmediğim, suçluluk duygusunun ezici baskısı olmadan rutinime devam ettiğim günler oldu ama bugün o günlerden biri değil.

O bir yetişkindi, diye hatırlatıyorum kendime, herkesin her zaman söylediği şeyi tekrarlayarak.

O gün direksiyon başına geçmek onun kararıydı.

Mantiken bu sözlerin doğruluğunu biliyorum ama ne kadar sık duyarsam duyayım bir türlü aklıma yatmıyor. Zihnim bir döngüye takılmış, o akşamı tekrar tekrar oynuyor ve ne kadar çabalasam da çirkin makaranın dönmesini engelleyemiyorum.

Yeter, Sara. Yola konsantre ol.

Sakin bir nefes alarak otoparktan çıkıyorum ve evime doğru ilerliyorum. Hastaneden arabayla yaklaşık kırk dakika uzaklıkta, ki bu da şu anda kırk dakika kadar çok uzun bir süre. Mideme kramplar girmeye başlıyor ve bugün bu kadar duygusal olmamın bir nedeninin de regl dönemime başlamak üzere olmam olduğunu fark ediyorum. Bir OB-GYN olarak, hormonların etkisinin ne kadar güçlü olabileceğini herkesten daha iyi biliyorum ve PMS uzun saatler ve George'la ilgili hatırlatmalarla birleştiğinde... Şimdiden hüngür hüngür ağlamıyor olmam bir mucize.

Evet, bu kadar. Sadece hormonal ve yorgunum. Eve gitmeliyim, sonra her şey yoluna girecek.

Kendimi toparlamaya kararlı bir şekilde radyoyu açıyorum, doksanların sonlarına ait bir pop kanalını açıyorum ve Britney Spears ile birlikte şarkı söylemeye başlıyorum. En ciddi müzik olmayabilir ama neşeli ve tam da ihtiyacım olan şey bu.

Dağılmama izin vermeyeceğim. Bu gece uyuyacağım, bunun için bir Ambien almam gerekse bile.

EVİM AĞAÇLARLA ÇEVİRİLİ BİR ÇIKMAZ SOKAKTA, İKİ ŞERİTLİ BİR YOLUN HEMEN DIŞINDA. tarım arazilerinin içinden geçiyor. Homer Glen, Illinois'in lüks bölgesindeki diğer pek çok ev gibi bu ev de çok büyük - beş yatak odası, dört banyo ve tamamen bitmiş bir bodrum katı. Kocaman bir arka bahçesi var ve evi çevreleyen o kadar çok meşe ağacı var ki sanki bir ormanın ortasında oturuyor.

George'un istediği büyük aile için mükemmel ve korkunç derecede yalnız Ben.

Kazadan sonra evi satmayı ve yakın bir yere taşınmayı düşündüm. ama bunu yapmaya kendimi ikna edemedim. Hâlâ da yapamıyorum. George ve ben evi birlikte yeniledik, mutfak ve banyoyu modernize ettik, her odayı özenle dekore ederek rahat ve samimi bir hava kattık. Bir *aile* havası. Artık böyle bir aileye sahip olma ihtimalimizin olmadığını biliyorum ama bir parçam eski hayale, sahip olmamız gereken mükemmel hayata tutunuyor.

"En az üç çocuk," dedi George bana beşinci buluşmamızda. "İki erkek ve bir kız."

"Neden iki kız ve bir erkek olmasın?" Sırasıyla sordum. "Cinsiyet eşitliğine falan ne oldu?"

"İkiye karşı bir nasıl eşit olur? Herkes bilir ki kızlar sizi küçük parmaklarında oynatırlar ve iki tane olduklarında..." Teatral bir şekilde ürperdi. "Hayır, ailede denge olması için iki erkek çocuğa ihtiyacımız var. Aksi takdirde babam mahvolur."

Güldüm ve omzuna bir yumruk attım ama içten içe, iki erkek çocuğun ortalığı birbirine katması ve küçük kız kardeşlerini koruması fikri hoşuma gitmişti. tek çocuğum ama hep bir ağabeyim olsun istemiştin ve George'un hayalini kendi hayalim olarak benimsemek kolay oldu.

Hayır. Oraya gitme. Çaba sarf ederek anıları uzaklaştırıyorum, çünkü iyi ya da kötü, o geceye götürüyorlar ve şimdi bununla başa çıkamam. Kramplar daha da kötüleşti ve üç arabalık garajıma girerken ellerimi direksiyonda tutmak için yapabildiğim tek şey bu. Advil'e, ısıtma yastığına ve

yatağında, bu sırayla, ve eğer gerçekten şanslıysam, Ambien'e gerek kalmadan hemen bayılırım.

Bir iniltiyi bastırarak garaj kapısını kapatıyorum, alarmin kodunu giriyorum ve kendimi eve sürüklüyorum. Kramplar o kadar kötü ki eğilmeden yürüyemiyorum, bu yüzden doğruca mutfaktaki ecza dolabına yöneliyorum. Işıkları açma zahmetine bile girmiyorum; ışık düğmesi garaj girişinden uygunsuz bir şekilde uzakta, ayrıca mutfağı karanlıkta etrafta dolaşabilecek kadar iyi biliyorum.

Dolabı açıyorum, Advil şişesini hissederek buluyorum, iki hap çıkarıyorum ve ağzıma atıyorum. Sonra lavaboya gidip elime su dolduruyorum ve hapları yutuyorum. Nefes nefese mutfak tezgahını kavırıyor ve ikinci kattaki ebeveyn yatak odasına gitmek gibi iddialı bir şey yapmaya kalkışmadan önce ilacın biraz etki etmesini bekliyorum

Olaydan sadece bir saniye önce onu hissediyorum. İnce bir şey, sadece arkamdaki havanın yer değiştirmesi, yabancı bir şeyin kokusu... ani bir tehlike hissi.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ama artık çok geç. Bir an lavabonun yanında duruyorum ve bir an sonra iri, sert bir vücut beni arkadan tezgâha sıkıştırırken büyük bir el ağzımı kapatıyor.

"Çılgılık atma," diye fısıldıyor derin bir erkek sesi kulağıma ve boğazıma soğuk ve keskin bir şey bastırıyor. "Bıçağımın kaymasını istemezsin."

Sara

BEN ÇIĞLIK ATMAM. YAPILACAK AKILLICA BİR ŞEY OLDUĞU İÇİN DEĞİL.

ses çıkaramıyorum. Dehşetten donup kaldım, tamamen felç oldum. Ses tellerim de dahil olmak üzere tüm kaslarım kilitlendi ve ciğerlerimin çalışması durdu.

"Elimi ağzından çekeceğim," diye mırıldanıyor kulağıma, nefesi nemli tenimde ılık. "Ve sen de sessiz kalacaksın. Anladın mı?"

İnlemekten başka bir şey yapamıyorum ama bir şekilde hafifçe başımı sallıyorum.

Elini indiriyor, onun yerine kolu göğüs kafesime dolanıyor ve ciğerlerim çalışmaya devam etmek için o anı seçiyor. İstemedenden de olsa hırıltılı bir nefes alıyorum. Bıçak hemen derimin daha derinlerine saplanıyor ve boynumdan aşağı sıcak kan damladığını hissedince tekrar donakalıyorum.

Öleceğim. Tanrım, burada, kendi mutfağımda öleceğim. Dehşet içimde korkunç bir şey, beni buz gibi iğnelerle deliyor. Daha önce hiç ölüme bu kadar yakın olmamıştım. Sadece bir santim sağa ve-

"Beni dinlemenı istiyorum Sara." Davetsiz misafirin sesi boğazıma saplanan bıçağı yalanlarcasına yumuşak. "Eğer işbirliğı yaparsan, buradan çıkıp gideceksin.

Canlı. Eğer , bir ceset torbasında gideceksin. Seçim senin."

Yaşıyor mu? Bir umut kıvılcımı beynimdeki panik sisini yarıp geçiyor ve onun belli belirsiz bir aksanı olduğunu fark ediyorum. Egzotik bir şey. Orta Doğulu ya da Doğu Avrupalı olabilir.

Garip bir şekilde, bu ayrıntı beni biraz merkeze alıyor, zihnimin tutunabileceği somut bir şey sağlıyor. "Ne istiyorsun?" Kelimeler titrek bir fısıltıyla çıkıyor ama konuşabilmem bile bir mucize. Kendimi far ışığına tutulmuş bir geyik gibi hissediyorum, sersemlemiş ve bunalmış, düşünce süreçlerim tuhaf bir şekilde yavaş. "Sadece birkaç cevap," der ve bıçak hafifçe geri çekilir. Hiçbir şey

Soğuk çelik derimi kesiyor, paniğimin bir kısmı azalıyor ve saldırganımın benden en az bir baş daha uzun ve kaslı olduğu gerçeği gibi diğer ayrıntılar kaydediliyor. Göğüs kafesimin etrafındaki kol çelik bir bant gibi ve sırtıma bastıran büyük bedende hiçbir esneklik yok, hiçbir yerde yumuşaklık belirtisi yok. Bir kadın için ortalama bir boyum var, ama ince ve küçük kemikliyim ve eğer şüphelendiğim kadar kaslıysa, neredeyse benim iki katım olmalı.

Bıçak onda olmasaydı bile kaçamazdım.

"Ne tür cevaplar?" Sesim bu sefer biraz daha kararlı. Belki de beni soymak için buradadır ve tek ihtiyacı olan kasanın şifresidir. Çamaşır deterjanı ve sağlıklı erkek teni gibi temiz kokuyor, yani bu bir meth bağımlısı ya da sokak serserisi değil. Profesyonel bir hırsız olabilir mi? Eğer öyleyse, mücevherlerimi ve Georgeun evde sakladığı acil durum parasını memnuniyetle veririm.

"Bana kocanızdan bahsetmenizi istiyorum. Özellikle de yerini bilmem gerekiyor."

"George?" Yeni bir korku içimi kemirirken zihnim bulanıklaşıyor. "Ne... neden?"

Bıçak bastırıyor. "Soru soran benim."

"Lütfen," diye boğuluyorum. Düşünemiyorum, bıçaktan başka bir şeye odaklanamıyorum. Sıcak gözyaşları yüzümden aşağı kayıyor ve her titriyor. "Lütfen, ben

yapma-"

"Sadece soruma cevap ver. Kocan nerede?"

"I-" Tanrım, ona ne diyeceğim? O da *onlardan* biri olmalı, tüm bu önlemlerin sebebi. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki nefes nefese kalıyorum.

"Lütfen, ben... Ben-"

"Bana yalan söyleme Sara. Onun yerini öğrenmem gerek. Şimdi."

"Bilmiyorum, yemin ederim. Lütfen, biz-" Sesim çatlıyor. "Ayrıldık."

Göğüs kafesimin etrafındaki kol sıkılaşıyor ve bıçak biraz daha derine giriyor. "Ölmek mi istiyorsun?"

"Hayır. Hayır, istemiyorum. Lütfen..." Daha çok titriyorum, gözyaşlarım kontrolsüzce yüzümden aşağı akıyor. Kazadan sonra, ölmek istediğimi düşündüğüm günler oldu, pişmanlıkların suçluluk duygusu ve acısı bunaltıcıydı, ama şimdi bıçak boğazımdayken, yaşamak istiyorum. Hem de çok istiyorum.

"O zaman bana nerede olduğunu söyle."

"Bilmiyorum!" Dizlerimin bağı çözülmek üzere ama George'a bu şekilde ihanet edemem. Onu bu canavara maruz bırakamam.

"Yalan söylüyorsun." Saldırganımın sesi buz gibiydi. "Mesajlarını okudum. Onun tam olarak nerede olduğunu biliyorsun."

"Hayır, ben-" Akla yatkın bir yalan bulmaya çalışıyorum ama bulamıyorum. Aklıma çılgınca sorular gelirken panik dilimde keskin bir tat bırakıyor. Mesajlarımı nasıl okumuş olabilir? Ne zaman? Ne zamandır beni takip ediyor? O da *onlardan* biri mi? "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Bıçak biraz daha derine saplanıyor ve ben gözlerimi sıkarak kapatıyorum, nefesim hıçkırıklarla kesiliyor. Ölüm o kadar yakın ki tadını alabiliyorum, kokusunu duyabiliyorum... varlığımın her zerresiyle hissedebiliyorum. Kanımın metalik tınısı ve sırtımdan akan soğuk ter, şakaklarımdaki nabzımın uğultusu ve titreyen kaslarımdaki gerilim. Bir saniye sonra şahdamarımı kesecek ve kan kaybından mutfağımın zeminine yığılacağım.

Hak ettiğim bu mu? Günahlarımın kefareti böyle mi ödüyorum?

Gıcırdamasınlar diye dişlerimi sıkıyorum. *Lütfen beni affet, George. Eğer ihtiyacın olan buysa.*

Saldırganımın iç çektiğini duyuyorum ve bir sonraki anda bıçak gidiyor ve ben tezgâhın üzerine devriliyorum. Sırtım sert granite çarpıyor ve başım geriye doğru lavaboya düşüyor, boyun kaslarım gerginlikten çılgık atıyor. Nefes nefese, tekme atıp ona yumruk atmaya çalışıyorum ama o çok güçlü ve hızlı. Bir anda tezgâhın üzerine sıçrayıp üzerime çullanıyor ve ağırlığıyla beni olduğum yerde sabitliyor. Bileklerimi tek eliyle kavramadan önce sert ve kırılmaz bir şeyle sabitliyor ve ne kadar çırpınırsam çırpınayım kurtulmak için hiçbir şey yapamıyorum. Topuklarım şık tezgahın üzerinde işe yaramaz bir şekilde kayıyor ve boyun kaslarım başımı tutmaktan yanıyor. Çaresizim, sıkışmış durumdayım ve yeni bir tür panik üzerime çöküyor.

Lütfen, Tanrım, hayır. Tecavüz dışında her şey.

"Farklı bir şey deneyeceğiz," diyor ve bir bez parçası yüzüme düşüyor. "O piç için gerçekten ölmek isteyip istemediğini göreceğiz."

Nefes nefese başımı iki yana çevirip örtüyü atmaya çalışıyorum ama çok uzun ve altında zar zor nefes alabiliyorum. Beni boğmaya mı çalışıyor? Planı bu mu?

Sonra musluk kolu gıcırdıyor ve her şey netleşiyor.

"Hayır!" Daha çok çırpınıyorum, ama boştaki eliyle saçlarımı kavırıyor, başım arkaya eğik halde beni musluğun altında tutuyor.

Islaklığın ilk şoku o kadar da kötü değil, ama saniyeler içinde su burnuma kadar geliyor. Boğazım düğümleniyor, ciğerlerim sıkışıyor ve öğürüp boğulurken tüm vücudum kabarıyor. Panik içgüdüsel, kontrol edilemez. Bez ıslak bir pençe gibi burnumu ve ağzımı sıkarak kapatıyor. Su burnumda, boğazımda. Boğuluyorum, boğuluyorum. Nefes alamıyorum, nefes alamıyorum.

Musluk kapanıyor ve bez yüzümden çekiliyor. Öksürerek hava emiyorum, hıçkırıyorum ve hırıltılı nefes alıyorum. Tüm vücudum titriyor.

ve beyaz noktalar görüşümde dans ediyor. Kendimi toparlayamadan bez tekrar yüzüme vuruluyor ve su tekrar açılıyor.

Bu sefer daha da kötü. Genzim sudan yanıyor ve ciğerlerim hava almak için çığlık atıyor. Kabarıyorum, öğürüyorum, boğuluyorum ve ağlıyorum. Nefes alamıyorum. *Oh, Tanrım, ölüyorum; nefes alamıyorum-*

Bir sonraki anda, bez gitmişti ve ben sarsıla sarsıla içeri sürüklüyordum.

Ha

"Bana nerede olduğunu söyle, ben de durayım." Sesi karanlık bir fısıltı va.

gibi "Bilmiyorum! Lütfen!" Boğazımdaki kusmuğun tadını alabiliyorum ve Be

n.

Bunu tekrar yapacağını bilmek kanımı asit haline getiriyor. Bıçakla cesur olmak kolaydı, ama bu değil. Bu şekilde ölmeyi kaldıramam.

"Son şans," diyor işkencecim usulca ve ıslak bez yüzüme düşüyor.

Musluk gıcırdamaya başladı.

"Durun! Lütfen!" İçimden bir çığlık koptu. "Sana söyleyeceğim! Söyleyeceğim."

Su kapanıyor ve bez yüzümden çekiliyor. "Konuş."

Tutarlı bir cümle kuramayacak kadar hıçkırıyor ve öksürüyordum, bu yüzden beni tezgahdan yere çekti ve kollarıyla sarmak için çömeldi. Dışarıdan bakan biri için bu, teselli edici bir kucaklama ya da bir sevgilinin koruyucu tutuşu gibi görünebilirdi. İşkencecimin sesi kulağıma mırıldanırken yumuşak ve nazikti, "Söyle bana Sara. Bilmek istediklerimi söyle, ben de gideyim."

"O-" Gerçeği ağzımdan kaçırmak üzereyken bir an duruyorum. İçimdeki paniklemiş hayvan ne pahasına olursa olsun hayatta kalmamı istiyor ama bunu yapamam. Bu canavarı George'a götüremem. "O Advocate Christ Hastanesi'nde," diye boğuluyorum. "Uzun süreli bakım ünitesinde."

Bu bir yalan ve görünüşe göre iyi bir yalan değil, çünkü etrafımdaki kollar sıkılaşıyor, neredeyse kemiklerimi eziyor. "Bana palavra sıkma." Yumuşak

Sesindeki mırıltı gitmiş, yerini ısırın bir öfke almıştı. "Oradan gitti, aylardır yok. Nerede saklanıyor?"

Daha çok hıçkırıyorum. "Ben... Ben-"

Saldırganım ayağa kalkıyor, beni de kendisiyle birlikte yukarı çekiyor ve beni lavaboya doğru sürüklerken çığlık atıp debeleniyorum. "Hayır! Lütfen, hayır!" Beni üzerine kaldırırken histerik bir haldeyim, yüzünü pençelemeye çalışırken bağlı ellerim sallanıyor. Üstüme basıp beni tekrar yerime sabitlediğinde topuklarım granite vuruyor ve saçlarımı kavrayıp başımı lavaboya doğru eğdiğinde boğazımda safra birikiyor. "Dur!"

"Bana doğruyu söyle, ben de durayım."

"Yapamam. Lütfen, yapamam!" Bunu George'a yapamam, her şeyden sonra olmaz. "Dur, lütfen!"

Islak bez yüzüme çarpıyor ve panik içinde boğazım düğümleniyor. Su hala kapalı ama ben boğulmaya başladım bile; nefes alamıyorum, nefes alamıyorum...

"Siktir!"

Tezgâhtan aniden çekilip yere düşürülüyorum ve hıçkırarak, titreyerek bir yığın halinde yere yığılıyorum. Ancak bu sefer beni zapt edecek kollar yoktu ve onun uzaklaştığını hayal meyal fark ettim.

Ayağa kalkıp koşmalıyım ama bacaklarımı çalıştıramıyorum. Tek yapabildiğim yana doğru acınası bir yuvarlanma ve ardından emekleme denemesi. Korku kör ediyor, yönümü şaşırtıyor ve karanlıkta hiçbir şey göremiyorum.

Onu göremiyorum.

Koş, gevşemiş, titreyen kaslarımla koşacağım. Kalk ve koş.

Havayı içime çekerek bir şeye -tezgahın köşesine- tutunuyorum ve kendimi ayağa kaldırıyorum. Ama artık çok geç; çoktan üzerime atladı, beni arkamdan kavrarken kolunun sert bandı göğüs kafesimi sarıyor.

"Bakalım bu daha mı iyi çalışacak?" diye fısıldıyor ve soğuk ve keskin bir şey boynuma saplanıyor.

Bir iğne, bir dehşet sarsıntısıyla fark ediyorum ve bilincim kayboluyor.

GÖZLERİMİN ÖNÜNDE BİR YÜZ BELİRİYOR. YAKIŞIKLI BİR YÜZ, HATTA GÜZEL, Sol kaşını ikiye ayıran yara izine rağmen. Yüksek, çekik elmacık kemikleri, siyah kirpiklerin çerçevelediği çelik grisi gözler, saat beş yönündeki gölgenin koyulaştırdığı güçlü bir çene, bir erkek yüzü, zihnim bulanık bir şekilde besleniyor. Saçları kalın ve koyu renk, üst kısımları yanlardan daha uzun. O halde yaşlı bir adam değil ama genç de değil. Olgunluk çağındaki bir adam.

Kaşları çatık, yüz hatları sert ve acımasız çizgilerle belirlenmiş bir yüz. "George Cobakis," diyor sert, yontulmuş ağız. Seksi bir ağız, iyi şekillendirilmiş, ama kelimeleri sanki uzaktaki bir megafondan duyuyorum. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

Başımı sallıyorum ya da en azından sallamaya çalışıyorum. Başım ağırlaşıyor, boynum garip bir şekilde ağrıyor. "Evet, nerede olduğunu biliyorum. Ben de onu tanıdığımı sanıyordum ama tanıımıyormuşum, pek sayılmaz. Birini gerçekten tanıdığın oldu mu hiç? Sanmıyorum, ya da en azından ben *onu* tanıımıyordum. Tanıdığımı sanıyordum ama tanıımıyordum. Onca yıl beraberdik ve herkes mükemmel olduğumuzu düşünüyordu. Bize mükemmel çift diyorlardı. Buna inanabiliyor musunuz? Mükemmel çift. Genç bir doktor ve yükselen yıldız bir gazeteciydik. Onun bir gün Pulitzer ödülü kazanacağını söylediler." Gevezelik ettiğimin belli belirsiz farkındayım ama duramıyorum. Kelimeler dökülüyor içimden, bastırılmış tüm acı ve hınç. "Ailem düğün günümüzde çok gururlu, çok mutluydu. Başımıza gelecekler hakkında hiçbir fikirleri yoktu, hiçbir fikirleri-"

"Sara. Bana odaklan," diyor megafon sesi ve ben yabancı bir aksanın ipuçlarını yakalıyorum. Bu aksan beni memnun ediyor, elimi uzatıp o yontulmuş dudaklara bastırmak, sonra parmaklarımı o sert çenenin üzerinde gezdirip kıllı olup olmadığına bakmak istiyorum. Kıllı severim. George sık sık yurtdışı seyahatlerinden eve döndüğünde kıllı olurdu ve bu hoşuma giderdi. Ona tıraş olmasını söylesem de hoşuma gidiyordu. Tıraşsız daha iyi görünüyordu, ama bazen kılları hissetmek hoşuma gidiyordu, kalçalarımındaki o pürüzleri hissetmek hoşuma gidiyordu-

"Sara, dur," diye araya giriyor ses ve egzotik yakışıklı yüzündeki kaş çatma ifadesi derinleşiyor.

Yüksek sesle konuşuyordum, farkındayım ama utanmıyorum, hem de hiç. Sözcükler bana ait değil; sadece kendiliğinden geliyorlar. Ellerim de kendiliğinden hareket ediyor, o yüze uzanmaya çalışıyor ama bir şey onları durduruyor ve ağır başımı eğip aşağıya baktığımda, bileklerimin etrafında plastik bir fermuar ve avuçlarımın üzerinde bir adamın büyük elini görüyorum. Bu el sıcak ve ellerimi kucağımda tutuyor. Bunu neden yapıyor? Bu el nereden geldi? Şaşkınlıkla başımı kaldırdığımda yüz daha da yakınlaşıyor, gri gözleri benimkilere bakıyor.

"Bana kocanın nerede olduğunu söylemeni istiyorum," diyor ağız ve megafon yaklaşıyor. Sanki kulağımın dibindeymiş gibi ses çıkarıyor. Ürperiyorum ama aynı zamanda o ağız ilgimi çekiyor. O dudaklar bende onlara dokunma, yalama, üzerimde hissetme isteği uyandırıyor. Bir şey soruyorlar.

"Kocam nerede?" Sesim duvarlardan sekiyor gibi geliyor.

"Evet, George Cobakis, kocanız." Dudaklar kelimeleri oluştururken baştan çıkarıcı görünüyor ve ısrarcı megafon etkisine rağmen aksan içimi okşuyor. "Bana nerede olduğunu söyle."

"O güvende. Güvenli bir evde," diyorum. "Onun için gelebilirler. O haberi yapmasını istemediler ama o . Böyle cesur ya da aptaldı -muhtemelen aptaldı, değil mi? - ve sonra kaza oldu, ama yine de onun için gelebilirler, çünkü bunu yapıyorlar. Mafya onun artık bir sebze, bir salatalık, bir domates, bir kabak olmasını umursamıyor. Domates bir meyve ama o bir sebze. Brokoli olabilir mi? Bilmiyorum. Önemli değil zaten. Sadece onu örnek göstermek, kendilerine karşı çıkan diğer gazetecileri tehdit etmek istiyorlar. Yaptıkları şey bu; bu şekilde çalışıyorlar. Her şey avuçlarını yağlamak ve rüşvet vermekle ilgili ve siz buna ışık tuttuğunuzda-"

"Güvenli ev nerede?" O çelik gibi gözlerde karanlık bir ışık var. "Bana güvenli evin adresini söyle."

"Adresi bilmiyorum ama Evanston'da Ricky's Laundromat'ın yanındaki köşede," diyorum o gözlere. "Beni oraya hep bir arabayla getiriyorlar, bu yüzden tam adresi bilmiyorum ama o binayı bir pencereden gördüm. O arabada en az iki adam var ve sürekli dolaşıyorlar, bazen arabaları da değiştiriyorlar. Mafya yüzünden, çünkü izliyor olabilirler. Benim için her zaman bir araba gönderirler ama bu hafta sonu gönderemediler. Program çakışması dediler. Bazen olur; gardiyanların vardiyaları uyuşmaz ve-"

"Kaç tane muhafız var?"

"Üç, bazen dört. Büyük askeri adamlar. Ya da eski askerler, bilmiyorum. Sadece öyle bir bakışları var. Neden bilmiyorum ama hepsinde o bakış var. Tanık koruma gibi ama değil, çünkü özel bakıma ihtiyacı var ve ben işimi bırakamam. İşimi bırakmak istemiyorum. Beni taşıyabileceklerini, ortadan kaybolabileceğimi söylediler ama ben kaybolmak istemiyorum. Hastalarımın bana ve aileme ihtiyacı var. Ailemle ne yapacağım? Onları bir daha hiç görmeyecek ya da aramayacak mıyım? Hayır, bu delilik. Bu yüzden sebzeyi, salatalığı, brokoliyi ortadan kaldırdılar."

"Sara, sus." Parmaklar ağzıma bastırarak sözcüklerin akışını durduruyor ve yüz daha da yaklaşıyor. "Artık durabilirsin. Bitti," diye mırıldanıyor seksi ağız ve dudaklarımı açıp parmakları emiyorum. Tuzun ve derinin tadını alabiliyorum ve daha fazlasını istiyorum, bu yüzden dilimi parmakların etrafında döndürüyorum, nasırların sertliğini ve kısa tırnakların küt kenarlarını hissediyorum. Birine dokunmayalı çok uzun zaman olmuştu ve bedenim bu küçük tattan, o gümüş gözlerdeki bakıştan ısıyor.

"Sara..." Aksanlı ses şimdi daha alçak, daha derin ve daha yumuşak. Bir megafondan çok, bir sentezleyicide yapılan müzik gibi şehvetli bir yankı. "Oraya gitmek istemezsin, *ptichka*."

Ama ben istiyorum. Oraya gitmeyi çok istiyorum. Dilimi parmakların etrafında döndürmeye devam ediyorum ve gri gözlerin karardığını, göz bebeklerinin gözle görülür şekilde genişlediğini izliyorum. Bu bir uyarılma belirtisi, biliyorum ve daha fazlasını yapmak istememe neden oluyor. O yontulmuş dudakları öpmek, yanağımı o kıllı çeneye sürtmek istiyorum. Ve saçlar, o kalın siyah saçlar. Yumuşak mı yoksa yay gibi mi? Bilmek istiyorum, ama ellerimi hareket ettiremiyorum, bu yüzden parmakları ağzımın derinliklerine götürüyorum, dudaklarım ve dilimle onlarla sevişiyorum, onları şeker gibi emiyorum.

"Sara." Sesi kalın ve boğuk, yüzü zar zor dizginlenen bir açlıkla gergin. "Durmalsın, ptichka. Yarın buna pişman olacaksın."

Pişman mısın? Evet, muhtemelen olacağım. Her şeyden, pek çok şeyden pişmanım ve bunu söylemek için parmaklarımı serbest bırakıyorum. Ama tek bir kelime bile edemediğim parmaklar dudaklarımdan çekiliyor ve yüz daha da uzaklaşıyor.

"Beni bırakma." Ağlayışı ağlamaklı, yapışkan bir çocuğunki gibi. O insani dokunuştan, o bağdan daha fazlasını istiyorum. Başım bir çuval kaya gibi ve her yerim ağrıyor, özellikle de boynum ve omuzlarım. Karnıma da kramplar giriyor. Birinin saçımı okşamasını, boynuma masaj yapmasını, beni kucağına alıp bebek gibi sallamasını istiyorum. "Lütfen, gitme."

Adamın yüzünde acıyı andıran bir ifade beliriyor ve iğnenin soğuk batışını tekrar boynumda hissediyorum.

"Hoşça kal Sara," diye mırıldanıyor ses ve ben yok oluyorum, zihnim düşen bir yaprak gibi uçup gidiyor.

Sara

BAŞ AĞRISI. ÖNCE BAŞ AĞRISININ FARKINA VARIYORUM. KAFATASIM SANKİ parçalara ayrılıyor, acı dalgaları beynimde davul gibi çalıyor.

"Dr. Cobakis... Sara, beni duyabiliyor musun?" Kadın sesi yumuşak ve nazik, ama içimi korkuyla dolduruyor. Sesinde endişeyle karışık bir aciliyet var. Bu sesi hastanede her zaman duyuyorum ve hiç iyi bir şey değil.

Zonklayan kafatasımı hareket ettirmemeye çalışarak göz kapaklarımı aralıyorum ve parlak ışık karşısında kasıla kasıla gözlerimi kırıştırıyorum. "Ne... nerede..." Dilim kalın ve hantal, ağzım acı verecek kadar kuru.

"Al, bunu yudumla." Ağzımın yanına bir pipet konuyor ve ben de ona yapışıp açgözlülükle suyu emiyorum. Gözlerim ışığa alışmaya başlıyor ve odayı seçebiliyorum. Burası bir hastane ama yabancı dekoruna bakılırsa benim hastanem değil. Ayrıca, her zaman olduğum yerde değilim. Birinin hastane yatağının yanında durmuyorum; bir tanesinde yatıyorum.

"Ne oldu?" Kısık sesle soruyorum. Zihnim berraklaştıkça mide bulantısının ve bir dizi ağrı ve acının farkına varıyorum. Sırtım kocaman bir çürük gibi, boynum sert ağrıyor. Boğazım da çiğ hissediyor, sanki

Çılgılık atıyor ya da kusuyordum ve dokunmak için elimi kaldırdığımda boynumun sağ tarafında kalın bir bandaj buldum.

"Saldırıya uğradınız, Dr. Cobakis," diyor orta yaşlı siyah bir kadın yumuşak bir sesle ve ben onun sesini daha önce konuşan kadın olarak tanıyorum. Hemşire önlüğü giymiş ama nedense hemşire gibi görünmüyor. Ona boş boş baktığımda, "Evinizde. Bir adam vardı. Bununla ilgili bir şey hatırlıyor musun?"

Gözlerimi kırıştıyorum, bu kafa karıştırıcı ifadeyi anlamlandırmak için zorlanıyorum. Sanki beynimin içine davulla birlikte dev bir pamuk tıkanmış gibi hissediyorum. "Evime mi? Saldırıya mı uğradı?"

"Evet, Dr. Cobakis," diye bir erkek sesi cevap veriyor ve içgüdüsel olarak irkiliyorum, sesi tanımadan önce nabzım atıyor. "Ama artık güvendesiniz. Her şey bitti. Burası ajanlarımızı tedavi ettiğimiz özel bir tesis; burada güvendesin."

Ağrıyan başımı dikkatlice çevirerek Ajan Ryson'a bakıyorum ve solgun, yıpranmış yüzündeki ifadeyi görünce midem bulanıyor. Çektiğim çilenin parçaları ve parçaları süzülüyor ve anılarla birlikte bir dehşet dalgası geliyor.

"George, o-"

"Özür dilerim." Ryson'ın alnındaki kırışıklıklar derinleşir. "Dün gece güvenli eve de bir saldırı oldu. George... O başaramadı. Üç muhafız da başaramadı."

"Ne?" Sanki bir neşter ciğerlerimi delmiş gibi. Sözlerini algılayamıyor, büyüklüğünü kavrayamıyorum. "O... o gitti mi?" Sonra ifadesinin geri kalanı kafama dank etti. "Peki ya üç muhafız? Ne... nasıl-"

"Dr. Cobakis-Sara." Ryson yaklaşıyor. "Onu yakalayabilmemiz için dün gece tam olarak ne olduğunu bilmem gerekiyor."

"O mu? O kim?" Her zaman *onlardı*, mafya, ve zamirdeki ani değişiklikten dolayı çok şaşkınım. George gitmiş. George ve üç muhafız. Bunu aklım almıyor, o yüzden denemedim. En azından henüz değil.

Keder ve acının içeri girmesine izin vermeden önce, o anılardan daha fazlasını kurtarmam, korkunç bulmacayı bir araya getirmem gerekiyor.

"Hatırlamayabilir. Kanındaki kokteyl oldukça etkiliydi," diyor hemşire ve ben onun Ajan Ryson'la birlikte olduğunu anlıyorum. Bu, normalde paranoyaya varacak kadar ketumken onun önünde neden bu kadar rahat konuştuğunu açıklıyor.

Ben bunu düşünürken kadın yaklaşıyor. Bir yaşamsal belirti monitörüne bağlıyım ve kolumdaki tansiyon manşetini kontrol ediyor, ardından ön kolumu hafifçe sıkıyor. Koluma bakıyorum ve bileğimin etrafında ince kırmızı bir çizgi gördüğümde soğuk bir yumruk göğsümü kavıyor. Diğer bileğimde de var.

Fermuarlı kravat. Ani bir netlikle hatırladım. Bileklerimde bir fermuar vardı.

"Bana su işkencesi yaptı. George'un nerede olduğunu söylemeyince boynuma bir iğne sapladı."

Hemşirenin yüzündeki dehşeti görene kadar yüksek sesle konuştuğumu fark etmedim. Ajan Ryson'ın ifadesi daha ölçülü ama onu da şok ettiğimi söyleyebilirim.

"Bunun için çok üzgünüm." Sesi gergin. "Bunu öngörmeliydik ama diğerlerinin ailelerinin peşine düşmemiştii ve sen de uzaklaşmak istemedin... Yine de hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğini bilmeliydik-" "Hangi diğerleri? Kim o?" Daha fazla anı zihnime saldırırken sesim yükseliyor. *Boğazımdaki bıçak, yüzümdeki ıslak bez, boynumdaki iğne,*

Nefes alamıyorum, nefes .

"Karen, panik atak geçiriyor! Bir şeyler yapın." Monitörler biplemeye başlarken Ryson'ın sesi çığgıncaydı. Nefesim kesiliyor ve titriyorum ama bir şekilde monitörlere bakacak gücü kendimde buluyorum. Kan basıncım yükseliyor ve nabzım tehlikeli derecede hızlı atıyor ama o rakamları görmek beni sakinleştiriyor. Ben bir doktorum. Burası benim ortamım, benim konfor alanım.

Bunu yapabilirim. *Havayı içine çek. Dışarı ver.* Ben zayıf değilim. *Havayı içine çek. Dışarı ver.*

"Bu iyi, Sara. Sadece nefes al." Karen'in sesi yumuşak ve yatıştırıcı, kolumu okşuyor. "Alışmaya başlıyorsun. Derin bir nefes daha al. İşte böyle. İyi iş çıkardın. Şimdi bir tane daha. Ve bir tane daha..."

Monitörlerdeki sayıları izlerken onun nazik talimatlarını takip ediyorum ve yavaş yavaş boğucu his azalıyor ve hayati değerlerim normalleşiyor. Daha fazla karanlık anı içeri giriyor, ama henüz onlarla yüzleşmeye hazır değilim, bu yüzden onları bir kenara itiyorum, üzerlerine olabildiğince sıkı bir zihinsel kapı kapatıyorum.

"Kim o?" Tekrar konuşabildiğimde soruyorum. "Diğerleri" derken neyi kastediyorsun? George o makaleyi tek başına yazdı. Mafya neden başka birinin peşinde?"

Ajan Ryson, Karen'la bakış alışverişinde bulunduktan sonra bana döndü. "Dr. Cobakis, korkarım size karşı tamamen dürüst davranmadık. Sizi korumak için gerçek durumu açıklamadık ama belli ki bunda başarısız olduk." Nefes alıyor. "Kocanızın peşinde olan yerel mafya değildi. Uluslararası bir kaçaktı, kocanızın yurtdışındaki bir görevde karşılaştığı tehlikeli bir suçluydu."

"Ne?" Başım acıyla zonkluyor, ifşaatlar neredeyse kaldıramayacağım kadar fazla. George işe dış haberler muhabiri olarak başlamıştı ama son beş yıldır giderek daha fazla iç haberler yapmaya başlamıştı. Dış işlerine olan tutkusu göz önüne alındığında bunu merak etmiştim ama sorduğumda bana evde benimle daha fazla zaman geçirmek istediğini söyledi ve ben de konuyu kapattım.

Ryson, "Bu adamın elinde kendisine karşı gelen ya da geldiğini düşündüğü insanların bir listesi var," diyor. "Korkarım George da o listedeydi. Bu olayla ilgili kesin koşullar ve kaçağın kimliği gizli, ancak yaşananlar göz önüne alındığında, gerçeği bilmeyi hak ediyorsunuz - en azından açıklamama izin verildiği kadarını."

Ona bakıyorum. "Tek bir adam mıydı? Bir kaçak mı?" Aklıma bir yüz geliyor, sert ve güzel bir erkek yüzü. Bulanık, bir rüyadan çıkmış gibi, ama bir şekilde o olduğunu biliyorum, evimi işgal eden ve bana o korkunç şeyleri yapan adam.

Ryson başını sallar. "Evet. Çok iyi eğitimli ve geniş kaynaklara sahip, bu yüzden bu kadar uzun süre bizden önde kalabildi. Doğu Avrupa'dan Güney Amerika'ya ve Orta Doğu'ya kadar her yerde bağlantıları var. Kocanızın adının listede olduğunu öğrendiğimizde George'u güvenli eve götürdük ve aynı şeyi sizin için de yapmalıydık. Biz sadece düşündük ki-" Durur ve başını sallar. "Sanırım ne düşündüğümüzün bir önemi yok. Onu hafife aldık ve şimdi dört adamımız öldü."

Öldüler. Dört adam öldü. O zaman George'un öldüğünü anladım. Bunu daha önce fark etmemiştim, gerçekten. Gözlerim yanmaya başladı ve göğsüm sanki bir mengenede sıkılıyormuş gibi hissetti. Bir anda bulmacanın parçaları yerine oturdu.

"Benim, değil mi?" Baş dönmesi ve acı dalgasını görmezden gelerek doğruluyorum. "Bunu ben yaptım. Güvenli evin yerini bir şekilde ele verdim."

Ryson hemşireyle bir kez daha bakışıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Soruma cevap vermiyorlar ama vücut dilleri çok şey anlatıyor.

George'un ben sorumluyum. Dört ölümden de.

"Bu sizin suçunuz değil, Dr. Cobakis." Karen tekrar koluma dokundu, kahverengi gözleri sempatiyle doluydu. "Sana verdiği ilaç herkesi kırabilirdi. Sodyum tiyopental'i bilir misin?"

"Barbitürat anestezisi mi?" Ona göz kırpıyorum. "Tabii ki. Propofol standart hale gelene kadar anestezi sağlamak için yaygın olarak kullanılıyordu. Ne- oh."

"Evet," diyor Ajan Ryson. "Diğer kullanım alanlarını bildiğinizi görüyorum. Bu şekilde nadiren kullanılır, en azından istihbarat camiası dışında, ama doğruluk serumu olarak oldukça etkilidir. Yüksek kortikal beyin fonksiyonlarını düşürür ve denekleri konuşkan ve işbirlikçi yapar. Bu da daha önce görmediğimiz bileşiklerle karıştırılmış bir tiyopental versiyonuydu."

"Beni konuşturmak için ilaç mı verdi?" Midem safra ile çalkalanıyor. Bu baş ağrısını ve beyin sisini açıklıyor ve bunun

Bana yapılanlar -bu şekilde tecavüze uğramam- kafatasımın içini çamaşır suyuyla ovmağ istememe neden oluyor. O adam sadece evimi istila etmedi; zihnimi de istila etti, bir hırsız gibi içeri girdi.

"En iyi tahminimiz bu, evet," diyor Ryson. "Ajanlarımız sizi oturma odanızda bağlı halde bulduklarında vücudunuzda bu ilaçtan çok miktarda vardı. Boynunuzda ve kalçalarınızda da kan vardı ve başlangıçta bunu düşündüler-"

"Bacaklarımda kan mı var?" Kendimi yeni bir dehşete hazırlıyorum. "O mu-" "Hayır, endişelenme, sana o şekilde zarar vermedi," diyor Karen, ateş ederek

Ryson karanlık bir bakış attı. "Seni getirdiğimizde tüm vücudunu muayene ettik ve bu senin adet kanından başka bir şey değildi. Cinsel travma belirtisi yoktu. Birkaç çürük ve boynundaki sığ kesikler dışında iyisin ya da ilaçların etkisi geçince iyi olacaksın."

Pekâlâ. Histerik kahkahalar boğazıma doluyor ve kaçmasına izin vermemek için tüm gücümü harcıyorum. Kocam ve diğer üç adam benim yüzümden öldü. Evime girildi; *zihnime* girildi. Ve o benim iyi olacağımı mı düşünüyor?

"Neden mafya hakkında o yalanı uydurdun?" Göğsümde büyüyen acı yumağını zapt etmekte zorlanarak soruyorum. "Bu beni nasıl koruyacaktı?"

Ryson, "Çünkü geçmişte bu kaçak masumların peşine düşmemişti - listesinde bulunan ve hiçbir şekilde olaya karışmamış insanların eşleri ve çocukları" diyor. "Ama bir adamın kız kardeşini öldürdü çünkü o adam kız kardeşine sırrını açtı ve onu örtbas işine dahil etti. Ne kadar az şey bilerseniz o kadar güvende olurdunuz, özellikle de kocanızla birlikte yer değiştirmek ve ortadan kaybolmak istemediğiniz için."

"Ryson, lütfen," diyor Karen sertçe, ama artık çok geç. Bu yeni darbenin etkisinden çoktan sıyrılmıştım. Uyuşturucunun neden olduğu gevezeliğim için affedilebilsem bile, ayrılmayı reddetmemin tek sorumlusu benim. Bencilce davrandım, ailemi ve kariyerimi düşündüm.

kocam. Söz konusu olanın onun değil, *benim* güvenliğim olduğuna inanıyordum ama bu bir mazeret olamaz.

George'un ölümü, en az beynine zarar veren kaza kadar vicdanımı sızlatıyor.

"O-" Kalın bir şekilde yutkunuyorum. "Acı çekti mi? Yani... nasıl oldu?"

Ryson sakın bir ses tonuyla, "Kafasına bir kurşun yemiş," diye cevap verir. "Tıpkı onu koruyan üç adam gibi. Sanırım herhangi birinin acı çekmesi için çok hızlı oldu."

"Aman Tanrım." Midem ani bir şiddetle kabarıyor ve kusmuk boğazıma hücum ediyor.

Karen yüzümün renginin solduğunu görmüş olmalı, çünkü hızlı davranarak yakındaki bir masadan metal bir tepsi aldı ve ellerime tutuşturdu. Tam zamanında, çünkü tepsiyi titreyen ellerimle tutarken midemdekiler dışarı dökülüyor, asit yemek borumu yakıyor.

"Her şey yolunda. Bir şey yok. Gel, seni temizleyelim." Karen, tıpkı gerçek bir hemşire gibi çok hızlı. FBI'daki rolü ne olursa olsun, tıbbi bir ortamda ne yapması gerektiğini biliyor. "Gel, tuvalete gitmene yardım edeyim. Bir saniye içinde kendini daha iyi hissedeceksin."

Tepsiyi komodinin üzerine koyuyor, yataktan kalkmama yardım etmek için bir kolunu sırtıma doluyor ve beni banyoya götürüyor. Bacaklarım o kadar titriyor ki zar zor yürüyebiliyorum; onun desteği olmasaydı başaramazdım.

Yine de biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var, bu yüzden Karen'a "Lütfen bir dakikalığına dışarı çıkar mısın? Şimdilik iyiyim."

Yeterince ikna edici konuşmuş olmalıyım çünkü Karen "Bana ihtiyacın olursa hemen dışarıda olacağım" diyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Terliyorum ve titriyorum ama ağzımı çalkalamayı ve dişlerimi fırçalamayı başarıyorum. Sonra diğer acil işleri hallediyorum, ellerimi yıkıyorum,

ve yüzüme soğuk su sıçratıyorum. Karen kapıyı çaldığında kendimi biraz daha insan gibi hissediyorum.

Ben de zihnimi boş tutuyorum. George ve diğerlerinin ölüm şeklini düşünürsem tekrar kusacağım. Acil servisteki ihtisasım sırasında çok sayıda kurşun yarası gördüm ve kurşunların verdiği yıkıcı hasarı biliyorum.

Bunu düşünme. Henüz düşünme.

"Aileme haber verildi mi?" Karen yatağa dönmeme yardım ettikten sonra soruyorum. Tepsiyi çoktan kaldırmıştı ve Ajan Ryson yatağın yanındaki sandalyede oturuyordu, huysuz yüzü yorgun bir gerginlikle kaplanmıştı.

"Hayır," diyor Karen usulca. "Henüz değil. Aslında bunu seninle konuşmak istiyorduk."

Önce ona, sonra Ryson'a bakıyorum. "Neyi tartışacağız?"

Ryson, "Dr. Cobakis-Sara, kocanızın ölümünün ve size yapılan saldırının tam koşullarının gizli tutulmasının en iyisi olacağını düşünüyoruz" dedi. "Bu sizi medyanın tatsız ilgisinden kurtaracağı gibi-"

"Demek istediğin, bu *seni* medyanın tatsız ilgisinden kurtarırdı." Bir öfke patlaması zihnimdeki bulanıklığın bir kısmını kovuyor. "İşte bu yüzden normal bir hastane yerine buradayım. Bunu örtbas etmek, hiç olmamış gibi davranmak istiyorsun."

"Seni güvende tutmak ve bunu geride bırakmana yardımcı olmak istiyoruz," diyor Karen, kahverengi bakışları yüzümde ciddiyetle. "Bu hikâyeyi tüm gazetelere yaymanın hiçbir yararı olmaz. Yaşananlar korkunç bir trajediydi ama kocanız zaten yaşam destek ünitesine bağlıydı. Bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu herkesten daha iyi biliyorsun-"

"Peki ya diğer üç adam?" Keskin bir şekilde araya girdim. "Onlar da mı yaşam destek ünitesine bağlıydı?"

"Görev başında öldüler," diyor Ryson. "Aileleri zaten bilgilendirildi, o yüzden bu konuda endişelenmenize gerek yok. George ile birlikte,

Siz onun tek ailesiydiniz, bu yüzden..."

"Yani şimdi ben de bilgilendirildim." Ağzım buruştu. "Vicdanın rahatladı ve şimdi temizlik zamanı. Yoksa 'kışını kollama' zamanı mı demeliydim?"

Yüzü geriliyor. "Bu hala büyük ölçüde gizli, Dr. Cobakis. Medyaya giderseniz, arı kovanına çomak sokmuş olursunuz ve inanın bana, bunu istemezsiniz. Kocanız da istemezdi, eğer hayatta olsaydı. Bu konuyu kimsenin bilmesini istemezdi, sizin bile."

"Ne?" Ajana . "George biliyor muydu? Ama-"

Karen elini Ryson'ın sandalyesinin arkasına koyarak, "Listede olduğunu bilmiyordu, biz de bilmiyorduk," diyor. "Bunu kazadan sonra öğrendik ve o noktada onu korumak için elimizden geleni yaptık."

Başım zonkluyor ama acıyı bir itip bana söylediklerine odaklanmaya çalışıyorum. "Anlamıyorum. Yurtdışındaki o görevde neler oldu? George bu kaçağa nasıl bulaştı? Ve ne zaman?"

"Bu işin gizli kısmı," diyor Ryson. "Özür dilerim ama bu konuyu kapatırsanız çok iyi olur. Şu anda kocanızın katilini arıyoruz ve listesinde kalan insanları korumaya çalışıyoruz. Kaynakları göz önüne alındığında, bu kolay bir iş değil. Eğer medya peşimize düşerse, işimizi etkili bir şekilde yapamayız ve daha fazla insan ölebilir. Ne anlıyor musunuz, Dr. Cobakis? Sizin ve diğer insanların güvenliği için bu işin peşini bırakmalısınız."

Ajanın diğerleri hakkında söylediklerini hatırlayarak gerildim. "Şimdiye kadar kaç kişiyi öldürdü?"

"Korkarım çok fazla," diyor Karen kasvetli bir şekilde. "Avrupa'da birkaç kişiye ulaşana kadar listeden haberimiz olmadı ve gerekli önlemleri alabildiğimizde geriye sadece birkaç kişi kalmıştı."

Titrek bir nefes alıyorum, başım dönüyor. George'un dış haberler muhabiri olarak neler yaptığını elbette biliyordum ve birçok makalesini ve ifşaatını okumuştum ama bu hikayeler bana tamamen gerçek gelmemişti. Ajan Ryson dokuz ay önce George'un hayatına yönelik sözde mafya tehdidi hakkında bana yaklaştığında bile, yaşadığım korku içgüdüsel olmaktan çok akademikti. George'un kazası ve öncesindeki acı dolu yıllar dışında, okul, iş ve aileyle ilgili tipik banliyö kaygılarıyla dolu, büyülü bir hayat sürmüştüm. Gizemli bir listedeki insanlara işkence eden ve öldüren uluslararası kaçaklar benim deneyim alanımın o kadar dışında ki, kendimi başka birinin hayatına düşmüş gibi hissediyorum.

Karen nazıkçe, "Kabullenmenin zor olduğunu biliyoruz," diyor ve hissettiklerimin bir kısmının yüzümden okunduğunu fark ediyorum. "Hâlâ saldırının şokunu ve tüm bunların üzerine bir de öğrenmek..." Nefes alıyor. "Konuşacak birine ihtiyacın olursa, TSSB ve benzeri sorunları askerlerle çalışan iyi bir terapist tanıyorum."

"Hayır, ben..." Reddetmek, kimseye ihtiyacım olmadığını söylemek istiyorum ama ağzımdan yalanı . Göğsümün içindeki acı yumağı beni içten içe boğuyor ve zihinsel duvarıma rağmen, daha korkunç anılar süzülüyor, karanlık, çaresizlik ve dehşetin flaşları.

"Size kartını bırakayım," diyor Karen, yatağa doğru adım atarken ve onun bipleyen monitörlere endişeli bir bakış attığını görüyorum. Kalp atış hızımın tekrar yükseldiğini, vücudumun gereksiz bir savaş ya da kaç moduna girdiğini bilmek için onlara bakmama gerek yok.

Kertenkele beynim anıların bana zarar veremeyeceğini, en kötüsünün çoktan gerçekleştiğini bilmiyor. Unless-

"Ortadan kaybolmak zorunda kalacak mıyım?" Boğazım düğümlenerek soluk soluğa kaldım. "Sence o-"

"Hayır," diyor Ryson, korkumu hemen anlıyor. "Senin için bir daha gelmeyecek. Sizden istediğini aldı; geri dönmesi için bir neden yok. İstersen seni başka bir yere yerleştirmeyi düşünebiliriz ama-"

"Kapa eneni, Ryson. Hiperventilasyon geçirdiğini görmüyor musun?" Karen sertçe kolumu tuttu. "Nefes al Sara," diyor yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Hadi tatlım, derin bir nefes al. Ve bir tane daha. İşte böyle..."

Kalp atışlarım tekrar düzene girene ve en kötü anılar zihinsel duvarın arkasına kilitlenene kadar onun sesini takip ediyorum. Yine de hâlâ titriyorum, bu yüzden Karen etrafıma bir battaniye sarıyor ve yatakta yanıma oturup beni sıkıca kucaklıyor.

"Her şey yoluna girecek Sara," diye mırıldanıyor acım taşarken ve ağlamaya başlıyorum, gözyaşlarım yanaklarımda lav damlaları gibi. "Geçti artık. İyi olacaksın. O gitti ve seni bir daha asla incitemeyecek."

P_{eter}

"KÜLLER KÜLLERE, TOZLAR ..."

Rahibin uğultulu sesi kulaklarıma ulaşıyor ve yas tutan kalabalığı tararken onu duymazdan geliyorum. Burada iki yüzden fazla insan var, hepsi koyu renk kıyafetler giymiş ve kasvetli ifadeler takınmış. Siyah şemsiyelerin altında birçok kişinin gözleri kızarmış ve şişmiş, bazı kadınlar da sesli bir şekilde ağlıyor.

George Cobakis yaşadığı dönemde popülerdi.

Bu düşünce beni kızdırmalı ama kızdırmıyor. Onu düşündüğümde hiçbir şey hissetmiyorum, ölmüş olmasından duyduğum memnuniyet bile. Yıllardır beni tüketen öfke şu an için sustu ve beni garip bir şekilde boş bıraktı.

Kalabalığın en arkasında duruyorum, siyah paltom ve şemsiyem diğer yas tutanlarınkı gibi. Açık kahverengi peruğum ve ince bıyığım, kambur duruşum ve göbeğimi dolduran düz yastık gibi görünüşümü gizliyor.

Neden burada olduğumu bilmiyorum. Daha önce hiçbir cenazeye katılmamıştım. Listemden bir isim çıkar çıkmaz, ekibimle birlikte

soğuk ve metodik bir şekilde. Aranan bir adamım; burada, bu küçük banliyö kasabasında oyalanmanın bir anlamı yok ama yine de kendimi gitmeye zorlayamıyorum.

Onu tekrar görmeden olmaz.

Bakışlarım insandan insana dolaşıyor, ince bir figür arıyor ve sonunda onu görüyorum, merhumun eşine yakışır şekilde en önde. Yaşlı bir çiftin yanında duruyor, üçünün üzerinde büyük bir şemsiye tutuyor ve kalabalığın içinde bile uzak görünmeyi başarıyor, bir şekilde herkesten uzak.

Sanki o da benim gibi farklı bir düzlemde yaşıyor.

Onu küçük siyah şapkasının altından görünen kestane rengi dalgalarından tanıyorum. Bugün saçlarını açık bırakmış ve yağmurlu gökyüzünün griliğine rağmen, omuzlarının birkaç santimetre ötesine düşen koyu kahverengi kütledeki kırmızımsı parıltıları görüyorum. Başka bir şey göremiyorum - aramızda çok fazla insan ve şemsiye var- ama yine de onu izliyorum, son bir aydır onu izlediğim gibi. Sadece ona olan ilgim şimdi farklı, çok daha kişisel.

İkincil hasar. Başlangıçta onu böyle düşünmüştüm. O benim için bir insan değil, kocasının bir uzantısıydı. Zeki ve güzel bir uzantıydı elbette, ama bu benim için önemli değildi. Onu özellikle öldürmek istemedim ama amacıma ulaşmak için ne gerekiyorsa yapardım.

Ben gerekeni .

Onu yakaladığımda dehşet içinde donakaldı, tepkisi eğitimsiz birinin tepkisi, etkisiz hale getirilmiş bir avın ilkel içgüdüsüydü. O noktada kolay olmalıydı - birkaç sığ kesik ve bitti. Bıçağımın altında anında kırılmaması hem etkileyici hem de sinir bozucuydu; daha az teşvikle altına işeyip şarkı söylemeye başlayan tecrübeli katillerim olmuştu.

O noktada ona daha fazlasını yapabilirdim, bıçağımla onu gerçekten çalıştırabilirdim, ama bunun yerine daha az zarar verici bir sorgulama tekniğini tercih ettim.

Onu musluğun altına koydum.

Çok işe yaradı ve işte o zaman bir hata yaptım. İlk seanstan sonra o kadar çok titriyor ve hıçkırıyordu ki, onu yere yatırdım ve kollarımı etrafına doladım, aynı anda hem onu dizginledim hem de sakinleştirdim. Bunu konuşabilsin diye yapmıştım ama ona vereceğim tepkiyi hesaba katmamıştım.

Kucağımda öksürüp hıçkırırken kendini küçük ve kırılabilir, tamamen çaresiz hissediyordu ve nedense oğlumu bu şekilde tuttuğumu, ağladığında onu teselli ettiğimi hatırladım. Ancak Sara bir çocuk değildi ve bedenim onun ince kıvrımlarına şaşırtıcı bir açıklıkla, mantıksız olduğu kadar ilkel bir arzuyla tepki verdi.

Sorgulamaya geldiğim kadını, kocasını öldürmeye niyetlendiğim kadını istiyordum.

Uygunsuz tepkimi görmezden gelmeye, eskisi gibi devam etmeye çalıştım ama onu tekrar tezgâha koyduğumda kendimi suyu açamazken buldum. Onun çok farkındaydım; o benim için bir insan olmuştu, kullanılacak bir araç yerine yaşayan, nefes alan bir kadın.

Geriye tek seçenek olarak ilaç kalıyordu. Hem düzgün çalışması için gereken zaman hem de elimizdeki son parti olması nedeniyle ilacı onun üzerinde kullanmayı planlamamıştım. İlacı yapan kimyager yakın zamanda öldürülmüştü ve Anton başka bir tedarikçi bulmanın zaman alacağı konusunda beni uyarmıştı. O partiyi acil durumlar için saklıyordum ama başka seçeneğim yoktu.

Yüzlercesine işkence etmiş ve öldürmüş olan ben, bu kadına daha fazla zarar vermeyi kendime yediremedim.

"Nazik ve cömert bir adamdı, yetenekli bir gazeteciydi. Ölümü hem ailesi hem de mesleği için ölçülemeyecek bir kayıptır..."

Konuşmacıya odaklanmak için gözlerimi Sara'dan ayırıyorum. Orta yaşlı bir kadın, ince yüzü gözyaşlarıyla kaplı. Onu Cobakis'in gazetedeği iş arkadaşlarından biri olarak tanıdım. Suç ortaklarını belirlemek için hepsini araştırdım ama şanslarına, olaya karışan tek kişi Cobakis'ti.

Cobakis'in tüm üstün niteliklerini saymaya devam ediyor ama ben onu yine duymazdan geliyorum, bakışlarım dev şemsiyenin altındaki ince figüre kayıyor. Sara'nın sadece sırtını görebiliyorum ama solgun, kalp şeklindeki yüzünü kolayca hayal edebiliyorum. Geniş ela gözleri ve küçük düz burnundan yumuşak, pelüş dudaklarına kadar her şey zihnime kazınmış durumda. Sara Cobakis'te bana Audrey Hepburn'ü düşündüren bir şey var, kırklı ve ellili yılların film yıldızlarını anımsatan bir tür eski moda güzellik. Bu da onun buraya ait olmadığı, etrafındaki insanlardan bir şekilde farklı olduğu hissini artırıyor.

Bir şekilde onlardan üstün olduğunu.

Acaba ağlıyor mudur, gerçekten tanımadığını itiraf ettiği adam için yas tutuyor mudur? Sara bana kocasıyla ayrıldıklarını ilk söylediğinde ona inanmamıştım ama uyuşturucunun etkisi altında söylediği bazı şeyler bu yeniden gözden geçirmeme neden oldu. Mükemmel olduğu varsayılan evliliğinde bir şeyler çok yanlış gitmişti, onda silinmez izler bırakan bir şeyler.

Acıyı biliyordu; onunla yaşadı. Bunu gözlerinde, ağzının yumuşak, titreyen kıvrımlarında görebiliyordum. Zihnine bir bakış atmak ilgimi çekti, sırlarını daha derinlemesine araştırmak istedim ve dudaklarını parmaklarımın etrafına kapatıp onları emmeye başladığında, bastırmaya çalıştığım açlık geri döndü, aletim kontrolsüzce sertleşti.

O zaman onu alabilirdim ve o da bana izin verirdi. Kahretsin, beni kollarını açarak karşıladı. İlaç onun çekingenliğini azaltmış, tüm savunmalarını ortadan kaldırmıştı. Açık ve savunmasızdı, içimdeki en derin parçalara seslenen bir şekilde muhtaçtı.

Beni bırakma. Lütfen, gitme.

Şimdi bile yalvarışlarını duyabiliyorum, tıpkı Paşa'nın onu son gördüğümdeki yalvarışları gibi. Ne istediğini bilmiyordu, kim olduğumu ya da ne yapmak üzere olduğumu bilmiyordu, ama sözleri beni sarstı, özlem duymama neden oldu

tamamen imkansız bir şey. Çekip gitmek ve onu FBI'nın bulması için sandalyede bağlı bırakmak tüm irademi almıştı.

Ayrılmak ve görevime devam etmek için her şeyimi vermiştim.

Cobakis'in meslektaşları konuşmasını bitirip Sara kürsüye yaklaştığında dikkatim tekrar günümüze dönüyor. İnce, koyu renk giysili figürü bilinçsiz bir zarafetle hareket ediyor ve dönüp kalabalığa bakarken içimdeki beklenti kıvrılıyor.

Siyah bir eşarp boynuna sarılmış, onu Ekim ayının soğuk rüzgârından koruyor ve orada olması gereken bandajı gizliyor. Eşarbin üzerinde, kalp şeklindeki yüzü hayalet gibi solgun, ama gözleri kuru - en azından bu mesafeden söyleyebildiğim kadarıyla. Daha yakın durmak isterdim ama bu çok riskli. Burada bulunarak zaten risk alıyorum. Katılımcılar arasında en az iki FBI ajanı var ve birkaç tanesi de sokaktaki resmi arabalarda dikkat çekmeden oturuyor. Benim burada olmamı beklemiyorlar - öyle olsaydı güvenlik çok daha sıkı olurdu - ama bu gardımı indirebileceğim anlamına gelmiyor. Zaten Anton ve diğerleri buraya geldiğim için deli olduğumu düşünüyorlar.

Normalde başarılı bir vuruştan birkaç saat sonra şehri terk ederiz.

"Hepinizin bildiği gibi, George ve ben üniversitede tanıştık," diyor Sara mikrofona ve yumuşak, melodik sesiyle omurgam karıncalanıyor. Şarkı söyleyebildiğini bilecek kadar uzun süredir onu izliyorum. Arabasında yalnızken ya da evdeki işleri yaparken sık sık popüler müziklere eşlik eder.

zaman sesi asıl şarkıcıdan daha iyi çıkıyor.

"Bir kimya laboratuvarında tanıştık," diye devam ediyor, "çünkü ister inanın ister inanmayın, George o sırada tıp fakültesine gitmeyi düşünüyordu." Kalabalıktan birkaç kıkırdama duyuyorum ve Sara'nın dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor, "Evet, kan görmeye dayanamayan George aslında doktor olmayı düşünüyordu. Neyse ki kısa sürede gerçek tutkusu olan gazeteciliği keşfetti ve gerisi tarih oldu."

Kocasının bal sürülmüş peynirli sandviçlere olan sevgisi de dahil olmak üzere çeşitli alışkanlıklarından ve tuhaflıklarından bahsetmeye devam ediyor, ardından gazilere ve evsizlere sarsılmaz desteği detaylandırarak başarılarına ve iyi işlerine geçiyor. Konuşurken, söylediği her şeyin ikisinden ziyade *onunla* ilgili olduğunu fark ediyorum. İlk tanışmaları dışında Sara'nın konuşması bir oda arkadaşı ya da bir arkadaş, Cobakis'i tanıyan herhangi biri tarafından yapılmış olabilir. Sesi bile sabit ve sakin, o gece gözlerinde gördüğüm acıdan eser yok.

Ancak kazaya geldiğinde yüzünde gerçek bir duygu görüyorum. "George pek çok harika şey yaptı," diyor kalabalığa bakarak. "Ama tüm bunlar on sekiz ay önce, arabası o korkuluklara çarpıp devrildiğinde sona erdi. O gün sahip olduğu her şey öldü. Geriye kalan George değildi. Onun bir kabuğuydu, zihni olmayan bir beden. Cumartesi sabahı erken saatlerde ölüm onun için geldiğinde, kocamı alamadı. Sadece o kabuğu aldı. George'un kendisi o zamana kadar çoktan gitmişti ve hiçbir şey ona acı çektiremezdi."

Bu son kısmı söylerken çenesini kaldırıyor ve ben de dikkatle ona bakıyorum. Burada olduğumu bilmiyor - eğer bilseydi FBI tepeme binerdi - ama sanki doğrudan benimle konuşuyor, bana başarısız olduğumu söylüyor gibi hissediyorum. Beni bir şekilde hissediyor mu? Onu izlediğimi hissediyor mu?

İki gece önce kocasının yatağının başında durduğumda, kısa bir an için tetiği çekmemeyi düşündüğümü biliyor mu?

Konuşmasını George'un ne kadar özleneceğine dair geleneksel sözlerle bitiriyor ve ardından kürsüden inerek son rahibe bırakıyor. Onun yaşlı çifte doğru yürüyüşünü izliyorum ve kalabalık dağılmaya başladığında sessizce diğer yas tutanların mezarlıktan çıkışını takip ediyorum.

Cenaze bitti ve Sara'ya olan hayranlığım bitmiş olmalı.

Listemde daha fazla insan var ve ki Sara onlardan biri değil.

BÖLÜM II

Sara

"HAYATIM, YINE MI YEMİYORSUN?" ANNEM ENDİŞELİ BİR ŞEKİLDE KAŞLARINI ÇATARAK SORUYOR. Ben uğradığımda elektrik süpürgesiyle uğraşıyor olsa da makyajı her zamanki gibi mükemmel, kısa beyaz saçları güzelce kıvrılmış ve küpeleri şık kolyesiyle uyumlu. "Son zamanlarda çok zayıf görünüyorsun."

"Çoğu insan bunun iyi bir şey olduğunu düşünür," diyorum kuru bir sesle, ama onu yatıştırmak için ev yapımı elmalı turtasından ikinci bir porsiyona uzanıyorum.

"Bir chihuahua seni sürükleyip götürebilecekmiş gibi görünürken olmaz," diyor annem ve bana doğru biraz daha pasta itiyor. "Kendine iyi bakmalısın; yoksa hastalarına yardım edemezsin."

"Biliyorum anne," diyorum turta ısırıkları arasında. "Merak etme, tamam mı? Yoğun bir kış oldu ama işler yakında yavaşlayacak."

"Sara, sevgilim..." Yüzündeki endişe çizgileri derinleşiyor. "George'dan bu yana altı ay geçti-" Durdu ve bir nefes aldı. "Bak, demek istediğim ölümüne çalışmaya devam edemezsin. Bu senin için çok fazla, normal iş yükün, artı tüm bu yeni gönüllülük. Hiç uyuyor musun?"

"Tabii ki anne. Ölü gibi uyuyorum." Yalan değil; başımı yastığa koyduğum anda kendimden geçiyorum ve alarm çalana kadar uyanmıyorum.

Ya da en azından tamamen olduğumda böyle oluyor. Normal bir programa yaklaştığım günlerde kabuslardan titreyerek ve terleyerek uyanıyorum, bu yüzden her gün kendimi yormak için elimden geleni yapıyorum. "Ev satışı nasıl gidiyor? Herhangi bir teklif var mı?" Babam soruyor. yemek odasında. Yine yürüteç kullanıyor, bu yüzden artriti artıyor olmalı, ancak duruşunun biraz daha dik olduğunu görmekten memnunum. Bu kez fizyoterapistinin talimatlarına uyuyor ve her gün spor salonunda yüzüyor.

"Emlakçının gelecek hafta açık bir evi var," diye cevap veriyorum, babamı doğru şeyi yaptığı için övme isteğimi bastırarak. Yaşının hatırlatılmasından hoşlanmıyor, bu yüzden onun ya da annemin sağlığıyla ilgili her şey akşam yemeği sohbetinin sınırlarını aşıyor. Bu beni çıldırtıyor ama aynı zamanda kararlılığına da hayranlık duymadan edemiyorum.

Neredeyse seksen yedi yaşında olan babam her zamanki gibi güçlü.

"Oh, güzel," diyor annem. "Umarım bundan bazı teklifler alırsın. O sabah kurabiye pişirmeyi unutma; evin güzel kokmasını sağlarlar."

"Emlakçımdan biraz almasını ve ilk ziyaretçiler gelmeden önce mikrodalgada pişirmesini isteyebilirim," diyorum ona gülümseyerek. "Pişirmek için zamanım olacağını sanmıyorum."

"Tabii ki yemeyecek, Lorna." Babam annemin yanına oturuyor ve bir dilim turta alıyor. Bana bakarak huysuzca, "Muhtemelen eve hiç gelmeyeceksin, değil mi?" diyor.

Başımı salladım. "O gün hastaneden doğruca kliniğe gitmem gerekiyordu."

Kaşlarını çatıyor. "Hâlâ bunu mu yapıyorsun?"

"O kadınların bana ihtiyacı var, baba." Sesimdeki kızgınlığı uzak tutmaya çalışıyorum. "O mahallenin nasıl bir yer olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Ama hayatım, o mahalle tam da bu yüzden oraya gitmeni istemiyoruz," diye araya giriyor annem. "Başka bir yerde gönüllü olamaz mısın? Ve oraya gece gitmek, zaten uzun vardiyalarından birini yaptıktan sonra..."

"Anne, yanımda asla nakit ya da değerli eşya taşımıyorum ve akşamları sadece birkaç saatliğine orada oluyorum," diyorum, sabrım pamuk ipliğine bağlı. Bu tartışmayı son üç ayda en az beş kez yaptık ve her seferinde annemle babam sanki bu konuyu daha önce hiç konuşmamışız gibi davranıyorlar. "Binanın tam önüne park ediyorum ve doğruca içeri giriyorum. Olabildiğince güvenli."

Annem iç çekip başını sallıyor ama daha fazla tartışmıyor. Babam ise elindeki turta dilimi yüzünden kaşlarını çatarak bana bakmaya devam ediyor. Dikkatini dağıtmak için ayağa kalkıyorum ve "Kahve ya da çay isteyen var mı?" diye soruyorum.

"Baban için kafeinsiz kahve," diyor annem. "Bana da papatya çayı lütfen."

"Bir kafeinsiz kahve ve bir papatya çayı geliyor," diyorum, geçen Noel'de onlar için aldığım süslü kahve makinesine doğru yürürken. İstenen içecekleri hazırlayıp masaya getirdikten sonra geri dönüp kendim için bir fincan gerçek kahve yapıyorum.

Bu yemekten sonra telefonla konuşacağım ve kafeine ihtiyacım olacak.

"Bil bakalım ne oldu, hayatım?" Annem masada onlara tekrar katıldığımında söylüyor. "Cumartesi günü Levinson'ları akşam yemeğine davet edeceğiz."

Kahvemden bir yudum alıyorum. Sıcak ve sert, tam sevdiğim gibi. "Bu çok güzel."

"Seni sorup duruyorlar," diyor babam kahvesine şeker karıştırırken.

"Uh-huh." İfademi nötr tutuyorum. "Lütfen onlara benden selam söyle."

"Neden sen de gelmiyorsun hayatım?" Annem, sanki bu fikir yeni gelmiş gibi, "Seni görmeyi çok isteyeceklerini biliyorum. "Seni görmeyi çok isteyeceklerini biliyorum ve en sevdiğin yemeği yapacağım-"

"Anne, şu anda Joe'yla -ya da herhangi biriyle- çıkmakla ilgilenmiyorum," diyorum, reddimi bir gülümsemeyle yumuşatarak. "Üzgünüm ama henüz o noktada değilim. Joe'nun ailesini sevdiğini biliyorum, o da harika bir avukat ve çok iyi bir adam ama henüz hazır değilim."

Annem iç çekip çay bardağına bakarken babam, "Oraya gidip denemeden hazır olup olmadığını bilemezsin," diyor. "George'un yanında ölmene izin veremezsin Sara. Sen bundan daha güçlüsün."

Cevap vermek yerine kahvemi yudumluyorum. Yanılıyor. Ben güçlü değilim. Burada oturup iyiymişim, hâlâ bütün, işlevsel ve akli başında biriymişim gibi davranmak elimden gelen tek şey. Herkes gibi ailem de o Cuma gecesi ne olduğunu bilmiyor. George'un uykusunda , ölümünün on sekiz ay önce onu komaya sokan araba kazasının gecikmiş bir sonucu olduğunu düşünüyorlar. Kapalı tabut cenazesini kederimle başa çıkmanın bir yolu olarak açıkladım ve kimse bunu sorgulamadı. Eğer ailem gerçeğı bilseydi yıkılırlardı ve ben bunu onlara asla yapmam.

FBI ve terapistim dışında kimse kaçağı ve George'un ölümündeki rolümü bilmiyor.

Sessiz kaldığımda annem, "Sadece düşün," diyor. "Hiçbir şeye söz vermek ya da yapmak istemediğın bir şeyi yapmak zorunda değilsin. Sadece lütfen bu Cumartesi gelmeyi düşün."

Ona bakıyorum ve ilk kez mükemmel makyajının ve şık aksesuarlarının altında gizlenen gerginliğı fark ediyorum. Annem babamdan dokuz yaş küçük ve o kadar dinç ve enerjik ki bazen yaşının ona da zarar verdiğini, benim için bu kadar endişelenmesinin onun sağlığı için iyi olamayacağını unutuyorum.

"Bunu düşüneceğım anne," diye söz veriyorum ve masadaki bulaşıkları toplamak için kalkıyorum. "Cumartesi günü çalışmam gerekmezse gelmeye çalışırım."

Sara

NÖBETÇİ VARDIYAM ACIL DURUMLARLA DOLU, BEŞ AYLIK BİR BEBEKTEN

Şiddetli kanamayla gelen hamile bir kadından, yedi hafta erken doğum yapan bir hastama kadar. Sonunda kadına sezaryen yapıyorum ama neyse ki bebek - küçük ama mükemmel bir erkek çocuk- kendi başına nefes alıp emebiliyor. Kadın ve kocası mutluluktan hıçkırarak ağlıyor ve bana bolca teşekkür ediyor. Önlüklerimi değiştirmek için soyunma odasına gittiğimde fiziksel ve duygusal olarak tükenmiş durumdayım. Ancak, aynı zamanda son derece tatmin olmuştum.

Bu dünyaya getirdiğim her çocuk, bedeninin iyileşmesine yardımcı olduğum her kadın, kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlıyor, beni ıslak bir bez gibi saran suçluluk duygusunu hafifletiyor.

Hayır, oraya gitme. Dur. Ama artık çok geç ve anılar sel gibi geliyor, karanlık ve zehirli. Nefes nefese, dolabımın yanındaki banka çöküyorum, ellerim sert ahşap tahtayı kavırıyor.

Ağzımda bir el. Boğazımda bir bıçak. Yüzümde ıslak bir bez.
Burnumdaki, ciğerlerimdeki su-

"Hey, Sara." Yumuşak eller kollarımı kavradı. "Sara, neler oluyor? İyi misin?"

Hırıltılı nefes alıyorum, boğazım inanılmaz derecede gergin, ama küçük bir baş sallama hareketi yapıyorum. Gözlerimi kapatarak, terapistin bana öğrettiği gibi nefesimi yavaşlatmaya odaklanıyorum ve birkaç dakika sonra boğucu hissin en kötüsü geri çekiliyor.

Gözlerimi açtığımda bana endişeyle bakan Marsha'ya bakıyorum.

"İyiyim," diyorum titreyerek, dolabımı açmak için ayağa kalkıyorum.

Tenim soğuk

Dizlerimin bağı çözülecekmiş gibi oluyor ama hastanedeki kimsenin panik ataklarımdan haberdar olmasını istemiyorum. "Yine yemek yemeyi unuttum, muhtemelen kan şekerim düşmüştür."

Marsha'nın mavi gözleri genişler. "Hamile , değil mi?"

"Ne?" Hâlâ düzensiz olan nefesime rağmen irkilerek kakhaha atıyorum. "Hayır, tabii ki değil."

"Oh, tamam." Bana sırtıyor. "Ben de sonunda hayatının tadını çıkardığını sanıyordum."

Ona *gerçekçi* bir bakış attım. "Olsam bile, hamileliği nasıl önleyeceğimi bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Hey, asla bilemezsin. Kazalar olur." Dolabını açıyor ve önlüklerini değiştirmeye başlıyor. "Cidden, ben ve kızlarla bir şeyler atıştırmalısın. Şu anda Patty's'e gidiyoruz."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Sabahın beşinde bir bar mı?"

"Evet, ne olmuş yani? İçki içmeyeceğiz. Yirmi dört-yedi kahvaltı veriyorlar ve kafeteryadan çok daha iyi. Denemelisin."

Reddetmek üzereydim ama sonra buzdolabımda neredeyse hiçbir şey olmadığını hatırladım. Bugün yemek yemediğim konusunda yalan söylemedim; ailemin evindeki akşam yemeği on saat önceydi ve açlıktan ölüyorum.

"Tamam," diyorum, Marsha'yı şaşırttığım kadar kendimi de şaşırtarak. "Ben de geleceğim."

Arkadaşımla heyecanlı ılıklarını duymazdan gelerek sokak kıyafetlerimi giydim ve üzerimi temizlemek için lavaboya doğru yürüdüm.

PATTY'S'E GİTTİĞİMİZDE BİRÇOK TANIDIK YÜZ GÖRMEK BENİ ŞAŞIRTMADI.

Orada. Hastane personelinin çoğu işten sonra gevşemek ve sosyalleşmek için bu bara gidiyor. Gecenin ya da bakış açısına göre sabahın bu saatinde mekânın bu kadar dolu olmasını beklemiyordum ama alkolün yanı sıra kahvaltılık da veriyorlarsa bu mantıklı.

Marsha, ben ve acil servisten iki hemşire köşedeki bir masaya geçtik ve burada telaşlı görünen bir garson siparişlerimizi aldı. Garson gider gitmez Marsha Chicago şehir merkezindeki bir kulüpte geçirdiği çılgın hafta sonunu anlatmaya başlıyor ve iki hemşire -Andy ve Tonya- gülüşerek neredeyse tavladiğı adam hakkında ona takılıyorlar. Daha sonra Andy herkese erkek arkadaşının mor prezervatif kullanma konusundaki ısrarını anlatıyor ve yemeğimiz geldiğinde üçü o kadar çok gülüyorlar ki garson hepimize pis pis bakıyor.

Ben de gülüyorum, çünkü hikaye komik, ama normalde kahkahayla gelen neşeyi hissetmiyorum. Uzun zamandır hissetmemiştim. Sanki içimde bir şey donmuş, tüm duyguları ve hisleri köreltiyor. Terapistim bunun TSSB'min kendini göstermesinin başka bir yolu olduğunu söylüyor ama haklı mı bilmiyorum. Yabancı evimi işgal etmeden çok önce de -hatta kazadan önce de- benimle dünyanın geri kalanı arasında bir bariyer, sahte görünüm ve yalanlardan oluşan bir duvar varmış gibi hissediyordum.

Yıllardır bir maske takıyordum ve şimdi sanki o maskeye dönüşmüşüm, altında gerçek bir şey yokmuş gibi hissediyorum.

"Peki ya sen Sara?" Tonya soruyor ve ben otomatik pilotta yumurtalarımı yerken olduğumu fark ediyorum. "Hafta sonun nasıldı?"

"İyi, teşekkürler." Çatalımı bırakıp gülümsemeye çalışıyorum. "Heyecan verici bir şey yok. Evimi satıyorum, bu yüzden garajımı temizlemek zorunda kaldım.

ve başka sıkıcı şeyler yap." Ayrıca on sekiz saat nöbet tuttum ve beş saat daha klinikte gönüllü olarak çalıştım ama bunu Tonya'ya söylemedim. Marsha zaten benim bir işkolik olduğumu düşünüyor; hastanedeki muayenehanemde diğer doktorların yerine geçtiğimi ve normal iş yüküme ek olarak klinikte de yardımcı olduğumu duyarsa, bunun sonunu asla getiremem.

"Gelecek Cuma bizimle dışarı çıkmalısın," diyor Tonya, ince kahverengi kolunu uzatarak tuzluk alıyor. Yirmi dört yaşında, çalışanların en genç hemşirelerinden biri ve Marsha'nın bana anlattığına göre, arkadaşımından bile daha fazla parti kızı, gamzeli gülümsemesi ve sıkı vücuduyla her yaştan erkeği çılgına çeviriyor. "Patty's'de bir şeyler içeceğiz, sonra da şehre gideceğiz. Şehir merkezindeki yeni kulüpte bir organizatör tanıyorum, o yüzden sıra beklememize bile gerek kalmayacak."

Beklenmedik teklif karşısında gözlerimi kırptırdım. "Bilmiyorum... Emin değilim-"

"Cuma gecesi çalışmıyorsun," diyor Marsha. "Biliyorum, programı kontrol ettim."

"Evet, ama nasıl olduğunu bilirsin." Çatalımla yumurtaları kırıyorum. "Bebekler her zaman bir programa göre gelmezler."

"Marsha, bırak ," diyor Andy, kırmızı bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırarak. "Zavallı kızın şu anda yorgun olduğunu göremiyor musun? Gitmek isterse gider. Onu bir yere sürüklemene gerek yok."

Bana göz kırptıyor ve ben de ona minnettar bir gülümseme veriyorum. Andy ile hastane koridorları dışında ilk kez etkileşime giriyorum ve ondan gerçekten hoşlandığımı keşfediyorum. O da benim gibi yirmili yaşlarının sonunda ve Marsha'ya göre son beş yıldır düzenli bir erkek arkadaşı varmış. Erkek arkadaşı -mor prezervatifli olan- görünüşe göre bencil bir dangalak ama Andy onu yine de seviyor.

"Buraya Michigan'dan taşındınız, değil mi?" Ona soruyorum ve Andy sırtarak başını sallıyor, sonra bana erkek arkadaşı Larry'nin bölgede bir iş bulduğunu ve ikisini de taşınmaya zorladığını anlatıyor. Onu dinlerken Marsha'nın Andy'nin erkek arkadaşı hakkındaki değerlendirmesinde çok da haksız olmadığına karar veriyorum.

Larry bencil bir dangalağa benziyor.

Yemeğin geri kalanı rahat ve dostça sohbetlerle geçiyor ve hesabı ödeyip bardan çıktığımızda kendimi aylardır hissetmediğim kadar hafiflemiş hissediyorum. Belki de babam haklıydı; dışarı çıkmak ve sosyalleşmek bana iyi gelebilirdi.

Belki Levinson'larla yemeğe, hatta Tonya'yla kulübe giderim.

Üç kadınla vedalaşıp arabamı almak için hastane otoparkına doğru iki blok yürürken iyileşen ruh halim devam ediyor. Kulaklığımda Lady Gaga şarkı söylüyor ve gökyüzü yeni yeni aydınlanmaya başlıyor. Sanki şafak benimle konuşuyor ve bana çok da uzak olmayan bir gelecekte karanlığın benim için de dağılabileceğini vaat ediyor.

Bu küçük umut ışığı iyi hissettiriyor. İleriye doğru atılmış bir adım gibi. Tekrar olduğunda çoktan park yerindeydim.

Derimde hafif bir karıncalanma olarak başlıyor... sinirlerimde sessiz bir çınlama. Ardından adrenalin patlaması geliyor ve buna zayıflatıcı bir dehşet dalgası eşlik ediyor. Kalp atışlarım hızlanıyor ve vücudum bir saldırı için geriliyor. Nefes nefese dönüp kulaklığımı çıkarıyorum ve çantamda bir kutu biber gazı arıyorum ama kimse yok.

Sadece bir tehlike hissi var, izlendiğimi hissediyorum. Nefes nefese, biber gazını tutarak bir daire çiziyorum ama kimseyi göremiyorum.

Beynim böyle teklediğinde kimseyi görmüyorum.

Titreyerek arabama doğru ilerliyorum ve içeri giriyorum. Araba kullanacak kadar sakinleşmem için birkaç dakika nefes egzersizi yapmam gerekiyor ve yorgunluğuma rağmen bugün uyuyamayacağımı biliyorum.

Otoparktan çıkarken sağ yerine sola döndüm.

Kliniğe de gidebilirim. Yarına kadar beni beklemiyorlar ama yardım için her zaman minnettarlar.

Sara

"BANA BU SON OLAYDAN BAHSET SARA," DIYOR DR. EVANS, ELLERİNİ ÇAPRAZLAYARAK uzun bacaklar. "Birinin seni izlediğini düşündüren neydi?"

"Bilmiyorum. Sadece..." Nefes alıyorum, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum, sonra başımı sallıyorum. "Somut bir şey değildi. Gerçekten bilmiyorum."

"Tamam, bir saniye geriye gidelim." Ses tonu hem sıcak hem de profesyonel. Onu iyi bir terapist yapan şeylerden biri de bu; bir yandan mesafeli dururken bir yandan da ilgi gösterme becerisi. "Bazı iş arkadaşlarınızla kahvaltıya söylediniz; sonra arabanıza doğru yürüyordunuz, değil mi?"

"Doğru."

"Bir şey duydun mu? Ya da bir şey gördün mü? Sizi tetiklemiş olabilecek herhangi bir şey? Çarpan bir araba kapısı, savrulan yapraklar... belki bir kuş?"

"Hayır, hatırlayabildiğim belirli bir şey yok. Sadece yürüyordum, müzik dinliyordum ve sonra hissettim. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Sanki-" Yutkunuyorum, hatırladıkça kalp atışlarım hızlanıyor. "Mutfağında beni yakalamadan bir saniye önce onu hissettiğim zamanki gibiydi. Aynı tür bir his."

Terapistin ince, zeki yüzü endişeli bir ifadeye bürünür. "Bu şimdi ne sıklıkla oluyor?"

"Bu hafta üçüncü kez oldu," diye itiraf ediyorum, not defterine bir şeyler not ederken utançtan yanaklarım kızarıyor. Bu kontrolden çıkmışlık hissinden, beynimin bana oyun oynadığını bilmekten nefret ediyorum. "İlki bir marketteydi, sonra kliniğe girerken, şimdi de hastanenin otoparkında. Bunun neden olduğunu bilmiyorum. İyiye gittiğimi sanıyordum; gerçekten de öyle. Son iki haftada sadece bir küçük panik atak geçirdim ve dünkü kahvaltıdan sonra kendimi gerçekten umutlu hissettim. Bu hiç mantıklı değil."

"Zihinlerimizin iyileşmesi zaman alır Sara, tıpkı bedenlerimiz gibi. Bazen hastalığın nüksediyor, bazen de farklı bir seyir izliyor. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun." Not defterine bir not daha alıyor, sonra kaldırıyor. "FBI ile tekrar konuşmayı düşündün mü?"

"Hayır, delirdiğimi düşünecekler."

Bir ay önceki ilk paranoyak olaydan sonra Ajan Ryson'la konuştum ve bana o anda Interpol'ün Güney Afrika'da bir yerde kocamın katilini takip ettiğini söyledi. Yine de her ihtimale karşı beni korumaya aldı. Birkaç gün boyunca beni takip ettikten sonra herhangi bir tehdit olmadığına karar verdiler ve Ajan Ryson sınırlı fonlar ve insan gücü hakkında mırıldandığı özürlerle onları geri çekti. Beni paranoyak olmakla suçlamadı ama içten içe böyle düşündüğünü biliyorum.

"Çünkü korktuğun adam çok uzakta," diyor Dr. Evans ve ben de başımı sallıyorum. "Evet. O gitti ve geri dönmek için bir nedeni yok."

"Güzel. Rasyonel olarak bunu biliyorsun. Bilinçaltınızı da buna ikna etmek için çalışacağız. Ancak öncelikle paranoyanızı neyin tetiklediğini bulmanız gerekiyor, böylece tetikleyicileri tespit etmeyi ve bunlara verdiğiniz tepkiyi yönetmeyi öğrenebilirsiniz. Bir dahaki sefere, bu hissi ilk duyduğunuzda ne yaptığınıza ve nasıl hissettiğinize dikkat edin. Sen

Halka açık bir yerde mi yoksa tek başınıza mı? Gürültülü mü yoksa sessiz mi? İçeride misiniz yoksa dışarıda mı?"

"Tamam, korktuğum ve biber gazımı tuttuğum için tüm bunları not ettiğimden emin olacağım."

Dr. Evans gülümser. "Sana güveniyorum Sara. Şimdiden muazzam bir ilerleme kaydettin. Tekrar mutfak lavabosunun yanına gidebilirsin, değil mi?"

"Evet ama yine de musluğa dokunamıyorum," diyorum ellerim kucagımda sıkılarak. "O olmadan bir işe yaramaz."

Mutfağımdaki lavabo evi satmamın birçok nedeninden biri. İlk başlarda mutfaka bile giremiyordum, ancak aylar süren yoğun terapiden sonra panik atak geçirmeden lavaboya yaklaşabilecek noktaya geldim - ancak henüz suyu açamadım.

"Bebek adımları," diyor Dr. Evans. "Bir gün siz de suyu açacaksınız. Tabii önce evi satmazsanız. Hâlâ bunu yapmayı planlıyor musun?"

"Evet, aslında emlakçım birkaç gün içinde bir Açık Ev düzenliyor."

"Tamam, güzel." Tekrar gülümsüyor ve not defterini kaldırıyor.

"Seansımız

bugünlük sona erdi ve önümüzdeki bir buçuk hafta boyunca tatilde olacağım, ancak bu ayın ilerleyen günlerinde görüşmek üzere. Bu arada, lütfen yaptığınız şeyi yapmaya devam edin ve başka paranoid ataklarınız olursa ayrıntılı notlar alın. Bir sonraki seansta bunu tartışacağız ve ev satışıyla ilgili duyularınızı ele alacağız, tamam mı?"

"Kulağa hoş geliyor." Ayağa kalktım ve doktorun elini sıktım. "Görüşürüz o zaman. Tatilinizin keyfini çıkarın."

Ve ofisinden çıkıp arabama doğru yürürken, elimi çantamın içinde değil de yanımda, biber gazının etrafında kıvrılmış bir şekilde tutmaya zorluyorum.

O GECE VE ERTESİ GECE İYİ UYUDUM. ÇÜNKÜ ÇOK ÇALIŞIYORUM.

kelimenin tam anlamıyla kendimden geçiyorum. O kadar yorgun olduğumda, her yerde uyuyabilirim, büyük, meşe kalkanlı evimde bile. Federaller kaçığın nasıl olup da

alarmı çalıştırmadan ya da kilitleri kırmadan içeri girebildim, bu yüzden güvenlik sistemimi yükseltmiş olmama rağmen, evimde kendimi sokakta uyurken olduğu kadar güvende hissediyorum.

nc gece kabuslar beni buldu. O gün erken saatlerde başka bir paranoya nöbeti geçirdiğim için mi -bu kez bir kafenin yanındaki işlek bir caddede- yoksa sadece on iki saat çalıştığım için mi bilmiyorum ama o gece rüyamda *onu* görüyorum.

Her zamanki gibi yüzü zihnimde belirsiz; sadece gri gözlerini ve sol kaşını ikiye ayıran yara izini seçebiliyorum. Bıçağını boğazıma dayamış, bakışları da bıçağı kadar keskin ve acımasızken o gözler beni olduğum yere mıhlıyor. Sonra George da orada, bana doğru gelirken kahverengi gözleri boş bakıyor.

"Yapma," diye fısıldıyorum ama George gelmeye devam ediyor ve alnından kan damladığını görüyorum. Küçük, düzgün bir yara, gerçek kurşunun kafasında açtığı delik gibi değil ve bir parçam rüya gördüğümü biliyor ama gri gözlü adam beni kuşağına alıp lavaboya taşırken hâlâ hıçkırıyor ve titriyorum.

"Yapma, lütfen," diye yalvarıyorum adama, ama o acımasız, George l yüzü nefretle çarpılmış halde bana doğru sürünmeye devam ederken başımı lavabonun üzerinde tutuyor.

"Bana yaptıkların için," diyor kocam suyu açarak. "Yaptığın her şey için."

ığlık atarak ve hırılıtlı bir şekilde uyandım, arşaflarım terden sırılısklam olmuştu. Biraz sakinleşince aşağıya iniyorum ve buzdolabının filtresindeki suyu kullanarak kendime bir fincan kafeinsiz çay yapıyorum. ayımı içerken, mikrodalga saat bana bakıyor, yanıp sönen yeşil rakamlar bana saatin sabahın  bile olmadığını bildiriyor - önümüzdeki günün ekstra uzun vardiyasını atlatmak için herhangi bir umudum olacaksa kalkmam için çok erken. Öğleden sonra bir ameliyatım var ve bunun için zinde olmam gerekiyor; daha azı hastamı tehlikeye atabilir.

Birkaç dakikalık i tartışmadan sonra kalkıp ecza dolabından Ambien alıyorum. Bir hapı ikiye bölüp ayımın birlikte yutuyorum ve yukarı ıkıyorum.

Kendimi uyuşturmaktan ne kadar nefret etsem de, bugün başka seçeneğim yok. Tek umudum o kaçağı bir daha rüyamda görmemek. Su işkencesi kâbusundan korktuğum için değil -aynı gecede asla iki kez gelmez- ama ryalarımnda her zaman bana işkence etmiyor.

Bazen o beni beceriyor, ben de onu beceriyorum.

P_{eter}

BAŞUCUNDA DURUP UYUMASINI IZLIYORUM. RISK ALIYORUM

Adamlarımın evin her yerine yerleştirdiği kameralar aracılığıyla onu izlemek yerine burada şahsen, ama Ambien uyanmasını engelleyecektir. Yine de ses çıkarmamaya dikkat ediyorum. Sara varlığıma karşı hassas, garip bir şekilde bana uyum sağlamış durumda. Bu yüzden biber gazı taşımaya başladı ve bu yüzden her yaklaştığımda avlanmış bir dişi geyik gibi görünüyor.

Bilinçaltında, geri döndüğümü biliyor. Onun için geldiğimi hissediyor.

Bunu neden yaptığımı hâlâ bilmiyorum ama deliliğimi analiz etmeye çalışmaktan vazgeçtim. Uzak durmaya, görevime odaklanmaya çalıştım ama listemdeki bir isim hariç diğerlerinin izini sürüp ortadan kaldırırken bile Sara'yı düşünmeye, o gün cenazede nasıl görüldüğünü hayal etmeye ve yumuşak ela gözlerindeki acıyı hatırlamaya devam ettim.

Dudaklarını parmaklarıma nasıl doladığını ve kalmam için bana nasıl yalvardığını hatırlıyorum.

Ona olan tutkumun normal bir yanı yok. Bunu kabul edecek kadar aklım başımda. O öldürdüğüm bir adamın karısı, işkence bir kadın.

Bir keresinde şüpheli teröristlere işkence etmişti. Onun için hiçbir şey hissetmemeliyim, tıpkı diğer kurbanlarım için hissetmediğim gibi, ama onu aklımdan çıkaramıyorum.

Onu istiyorum. Bu tamamen mantıksız ve pek çok açıdan yanlış ama onu istiyorum. O yumuşak dudaklarını tatmak, solgun teninin pürüzsüzlüğünü hissetmek, parmaklarımı gür kestane rengi saçlarına gömmek ve kokusunu içime çekmek istiyorum. Onu becermem için bana yalvardığını duymak istiyorum ve sonra onu tutup tam olarak bunu yapmak istiyorum, tekrar tekrar.

Açtığım yaraları iyileştirmek ve benim onu arzuladığım gibi onun da beni arzulamasını sağlamak istiyorum.

Ben onu izlerken uyumaya devam ediyor ve parmaklarım ona dokunmak, bir anlığına da olsa tenini hissetmek için kaşınıyor. Ama bunu yaparsam uyanabilir ve ben buna hazır değilim.

Sara beni tekrar gördüğünde, farklı olmasını istiyorum.

Beni saldırgandan başka bir şey olarak tanımasını istiyorum.

Sara

SONRAKI BİRKAÇ GÜN BOYUNCA PARANOYAM YOĞUNLAŞTI. SÜREKLİ HİSSEDİYORUM Sanki izleniyormuşum gibi. Evde yalnızken, tüm perdeler kapalı ve kapılar kilitliyken bile üzerimde görünmez gözler olduğunu hissediyorum. Yastığımın altında biber gazı spreyi ile uyumaya başladım ve hatta banyoya bile yanımda götürüyorum, ama yeterli değil.

Hiçbir yerde güvende hissetmiyorum.

Salı günü sonunda dayanamayıp Ajan Ryson'ı aradım.

"Dr. Cobakis." Sesi hem temkinli hem de şaşkın geliyor. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sizinle konuşmak istiyorum," dedim. "Mümkünse yüz yüze." "Öyle mi? Ne hakkında?"

"Bunu telefonda konuşmamayı tercih ederim."

"Anlıyorum." Birkaç dakika sessizlik oldu. ". Sanırım öğleden sonra seninle bir kahve içmek için buluşabilirim. Senin için uygun olur mu?"

Dizüstü bilgisayarındaki programıma bir göz attım. "Evet. Benimle hastanenin yanındaki Snacktime kafede buluşabilir misin? Üç gibi?"

"Orada olacağım."

SONUNDA BİR HASTAYLA MEŞGUL OLDUM VE SAAT ÜÇÜ ON DAKIKA GEÇİYORDU.

kafeye koştuğum zaman.

Ryson köşedeki küçük masadan kalkarak, "Ben de tam gitmek üzereydim," diyor.

"Bunun için çok üzgünüm." Nefes nefese, karşısındaki koltuğa kaydım. "Çabucak halledeceğime söz veriyorum."

Ryson tekrar oturdu. Servis görevlisi geldi ve siparişlerimizi verdik: ona bir shot espresso ve bana da bir fincan kafeinsiz kahve. Sinirlerimin bugün kafeine ihtiyacı yok.

"Pekâlâ," diyor sunucu gittiğinde. "Buyurun."

"Bu kaçak hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var," diyorum söze girmeden. "Kim o? Neden George'un peşindeydi?"

Ryson'ın gür kaşları birbirine yaklaşır. "Bunun gizli olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum ama aynı zamanda bu adamın bana su işkencesi yaptığını, beni uyuşturduğunu ve kocamı öldürdüğünü de biliyorum" diyorum. "Ve onun geleceğini bildiğinizi ve bana haber verme zahmetine girmediğinizi de. şeyler bunlar, gerçekten bildiğim tek şey. Daha fazlasını bilseydim, mesela adını ve motivasyonunu bilseydim, olanları anlamama ve atlatmama yardımcı olabilirdi. Aksi takdirde, açık bir yara ya da belki de kesilmemiş bir kabarcık gibi. Sadece ve sürekli aklımda. Bir gün, bunu içimde tutamayabilirim ve su toplaması kendiliğinden patlayabilir. İkilemimi anlıyor musunuz?"

Ryson'ın çenesi gerilir. "Bizi tehdit etme Sara. Sonuçları beğenmeyeceksin."

"Ben Dr. Cobakis, Ajan Ryson." Onun sert bakışlarına karşılık veriyorum. "Ve sonuçları şimdiden beğenmedim. George'un gazetedeki meslektaşlarının da hoşuna gitmeyecektir - eğer öğrenirlerse. Bu yüzden bana kaçaktan bahsettin, değil mi? Yani çenemi kapalı tutup 'uykusunda huzur içinde öldü' saçmalığını kabul mü edeyim? George'un

Meslektaşlarınız sözde mafya suikastını araştırırdı ve sizin buna ihtiyacınız yoktu. Hâlâ da yok, haksız mıyım?"

Bana ters ters bakıyor ve ben de onun iç tartışmasını görüyorum. Gizli bilgileri paylaşıp başını belaya sokmak mı, yoksa paylaşmayıp kesinlikle başını belaya sokmak mı? Kendini korumak galip gelmiş olmalı, çünkü acımasızca, "Pekala. Ne bilmek istiyorsun?"

"İsmi ve uyruğu ile başlayalım."

Ryson etrafına bakınır, sonra daha yakına eğilir. "Birçok takma ad kullanıyor ama gerçek adının Peter Sokolov olduğunu düşünüyoruz." Etrafımızdaki masalar boş olmasına rağmen sesini alçaltıyor. "Dosyalarımıza göre, aslen Rusya'nın Moskova kenti yakınlarındaki küçük bir kasabadan."

Bu aksanını açıklıyor. "Geçmişi nedir? Neden bir kaçak?"

Ryson arkasına yaslanır. "Son sorunun cevabını bilmiyorum. Yeterli güvenlik iznine sahip değilim." Servis görevlisi içkilerimizi getirirken sessizliğe gömülüyor. Servis görevlisi gittikten sonra, "Size söyleyebileceğim tek şey, kaçak olmadan önce Rus Özel Kuvvetleri'nin bir parçası olan Spetsnaz'dı. Görevi, Rus güvenliğine tehdit olarak görülen herkesi -teröristler, eski Sovyetler Birliği cumhuriyetlerinden gelen isyancılar, casuslar ve benzerlerini- takip etmek ve sorgulamaktı. Bu işte çok iyi olduğu söyleniyor. Yaklaşık beş yıl önce taraf değiştirdi ve yeraltı dünyasının en kötülerini için çalışmaya başladı -savaş suçlarından hüküm giymiş diktatörler, Meksika kartelleri, yasadışı silah tüccarları... Bu süreçte bir isim listesi oluşturdu - kendisine bir şekilde zarar verdiğine inandığı kişiler- ve o zamandan beri sistematik olarak onları ortadan kaldırıyor."

Kahve fincanıma uzanırken elim titriyor. "George da o listede miydi?"

Ryson başını sallar ve espressosunu büyük bir yudumda geri devirir. Bardağı yere bırakarak, "Üzgünüm, Dr. Cobakis. Size tüm söyleyebileceğim bu, çünkü tüm bildiğim bu. Kocanızın ya da diğerlerinin ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok."

o listeye girmek için. Daha fazla cevap istediğinizi anlıyorum ve inanın bana biz de isterdik ama Sokolov'un dosyasının büyük bir kısmı redakte edilmiş durumda." Sunucunun tekrar geçmesine izin vermek için durur, sonra sessizce ekler, "Hem sizin hem de bizim güvenliğimiz için bu adamı unutmanız gerekiyor, Dr. Cobakis. Onun dikkatini tekrar çekmek istemezsiniz, inanın bana."

Başımı sallıyorum, midem düğümleniyor. Rüyalarım giren adam hakkında birkaç ayrıntı bilmenin karanlıkta kalmaktan daha iyi olacağını neden düşündüm bilmiyorum. Aksine, şimdi daha endişeliyim, ellerim ve ayaklarım endişeden buz gibi.

"Gittiğinden emin misin?" Ajan ayağa kalkarken sordum. "Buraya yakın bir yerde olmadığından emin misiniz?"

"Bu psikopat söz konusu olduğunda kimse hiçbir şeyden emin olamaz, ancak ne olursa olsun, altı haftadan biraz daha uzun bir süre önce listesindeki bir kişiyi daha öldürdü - bu Güney Afrika'da," diyor Ryson kasvetli bir şekilde. "Ondan önce de, onları korumak için elimizden geleni yapmamıza rağmen Kanada'da iki kişiyi daha öldürdü. Yani evet, bildiğimiz kadarıyla ABD topraklarından çok uzakta."

Ona bakıyorum, dehşetten dilsiz kalmıştım. Son altı ayda üç kurban daha. Ben kabuslar ve paranoyayla mücadele ederken üç hayat daha kayboldu.

"İyi şanslar, Dr. Cobakis," diyor Ryson, kaba bir şekilde değil ve masanın üzerine birkaç dolar koyuyor. "Zaman gerçekten iyileştirir ve bir gün sen de bunu geride bırakacaksın. Bundan eminim."

"Teşekkür ederim," diyorum boğuk bir sesle, ama o çoktan uzaklaşmış, tıknaz vücudu kafenin cam kapıları arasında kaybolmuştu.

O GECE RÜYAMDA YINE PETER SOKOLOV'UN SALDIRISINI GÖRDÜM VE KABUS

en korktuğum dönüşü yapıyor. Beni musluğun altında tutmak yerine, yatağın üzerine yatırmış, çelik gibi parmaklarıyla bileklerimi kelepçelemişti. İçimde hareket ettiğini hissediyorum, siki uzun ve kalın.

Vücudum ve tenimin altındaki sıcaklık titriyor, göğüs uçlarım onun kaslı göğsüne sürtünürken gerginleşiyor ve ağrıyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, metalik gözleri benimkilere bakarken bacaklarımı kalçalarına doluyorum. "Daha sert, lütfen. Sana ihtiyacım var."

Bu ihtiyaçla kayganlaşıyorum; içimde yanıyor, sıcak ve karanlık ve o bunu biliyor. Hissediyor. Bunu gümüş soğukluğunda, şehvetli ağzının acımasızlığında görebiliyorum. Parmakları bileklerimin etrafında sıkılaşıyor, bir fermuar gibi derimi kesiyor ve siki bir bıçağa dönüşüyor, beni kesip açıyor, kanamamı sağlıyor.

"Daha sert," diye yalvarıyorum, kalçalarım onun bıçak gibi itişlerini karşılamak için yükseliyor. "Beni bırakma. Beni daha sert al."

Tam olarak bunu yapıyor, her vuruş beni parçalıyor ve ben acı ve çarpık zevkle, rahatlama ve tatlı ıstırapla çığlık atıyorum.

Onun kollarında ölürken çığlık atıyorum ve bu hayal edebileceğim en iyi ölüm.

SEKSİM KAYGANLAŞMIŞ VE ZONKLUYORKEN UYANIYORUM VE MIDEM ÇALKALANIYOR.

Mide bulantısı. Beynimin bana oynadığı tüm oyunlar arasında bu sapkın rüyalar en kötüsü. Panik atakları ve paranoyayı anlayabiliyorum - bunlar yaşadıklarımın doğal bir sonucu - ancak bu kabusların cinsel eğilimli olmasının doğal bir yanı yok. Onları düşünmek bile beni utançtan fiziksel olarak hasta ediyor.

Kalkıp pijamalarımın üzerine bir bornoz geçiriyorum ve mutfığa gidiyorum. Nefes alışım dengesiz ve kalbim hızla çarpıyor, ama bu sefer korkudan değil. Kızarmış ve tedirgin hissediyorum, vücudum sinirli bir uyarılmayla ağrıyor.

Bu rüya sırasında neredeyse boşalıyordum. Birkaç saniye daha geçseydi orgazm olacaktım - daha önce bu rüyalar sırasında iki kez orgazm olduğum gibi.

Kafeinsiz çayımı hazırlarken kendimden iğrenmek mideme ağır bir tuğla gibi oturuyor. Ne tür bir sapkın insan kocasının katiliyle ilgili cinsel rüyalar görür?

katilin kollarında ölmekten zevk almak için ne kadar berbat durumda olmak gerekir?

Bu konuyu Dr. Evans ile tartışmayı düşündüm, ancak seanslarımızda konuyu ne zaman açmaya çalışsam, kendimi kapatıyorum. Kendimi sözcükleri oluşturmaya ikna edemiyorum. Rüyaları söze dökmek onlara bir içerik kazandıracak, onları uykudaki bilinçaltımın belirsiz bir ürünü olmaktan çıkarıp uyanıkken düşündüğüm ve hakkında konuştuğum bir şeye dönüştürecek ve ben bunu yapamıyorum.

Her halükarda, terapistin bana ne söyleyeceğini biliyorum. Uzun zamandır seks yapmamış genç, sağlıklı bir kadın olduğumu ve bu tür dürtüler hissetmemin normal olduğunu söylerdi. Cinsel fantezilerimi karanlık ve çarpık bir şeye dönüştüren şeyin suçluluk duygum ve kendimden nefret etmem olduğunu ve bu rüyaların aslında bana işkence eden ve George'u öldüren adama ilgi duyduğum anlamına gelmediğini söylerdi.

Dr. Evans suçluluk ve utancımı hafifletmeye çalışacaktı ve bu hak ettiğim bir şey değil.

Çay hazır olduğunda mutfak masasına götürüp oturuyorum. Tam ilk yudumu almak üzereydim ki yine o izlenme hissine kapıldım. Mantıken yalnız olduğumu biliyorum ama kalp atışlarım hızlanıyor ve avuçlarım terden ıslanıyor.

Biber gazı kabım üst katta, bu yüzden ayağa kalkıyorum ve olabildiğince sakın bir şekilde tezgahın üzerindeki bıçak rafına doğru ilerliyorum. En büyük, en keskin bıçağı seçip yanımda masaya geri getiriyorum. Peter Sokolov gibi birine karşı işe yaramayacağını biliyorum ama hiç yoktan iyidir. Birkaç derin nefesten sonra çayımı içebilecek kadar sakinleşiyorum ama görünmez gözlerin rahatsız edici hissi devam ediyor.

Ev yakında satılmazsa taşınacağım, yatağa dönerken buna karar verdim.

İkinci bir konutu karşılayabilirim ve berbat bir stüdyo bile buna tercih edilir.

Sara

"DÜNKÜ AÇIK EVİNİZ NASIL GEÇTİ?" MARSHA BAĞIRIYOR
barda dördüncü tur içkilerimizi beklerken müzik.

"Emlakçı iyi olduğunu söyledi," diye bağıyorum, kelimelerimi bulanıklaştırmamaya çalışarak. Bunu uzun zamandır yapmamıştım ve alkol beni çok etkiliyor. "Teklif gelip gelmeyeceğini göreceğiz."

"Bir evin olduğuna ve onu sattığına inanamıyorum," diyor Tonya bir sonraki şarkı çalmaya başladığında ve müziğin sesi sağır edici seviyeden sadece yüksek seviyeye indiğinde. "Bir gün bir ev almayı çok isterim ama para biriktirmek sonsuza kadar sürer."

"Evet, eğer maaşının yarısını kıyafetlere ve ayakkabılara harcarsan," diyor Andy sırtarak, kırmızı bukleleri dans ederken kıvrımlı kalçalarını müzikle uyumlu bir şekilde sallıyor. "Ayrıca, Sara bir doktor. Diğerleri kadar kibirli davranmasa bile büyük paralar kazanıyor."

Tonya kıkırdıyor, uzun küpeleri sallanıyor. "Evet, doğru. Çok genç görünüyorsun Sara, gerçek bir doktor olduğunu unutup duruyorum."

"O çok genç," diyor Marsha ben daha cevap vermeden. "O bizim küçük Doogie Howser'ımız."

"Oh, kapa çeneni." Marsha'ya dirsek atıyorum, dövme barmenin bana sırttığını gördüğümde yanaklarım utançtan alev alev yanıyor. Limonlu Damlalarımızı pratik hareketlerle hazırlıyor, kahverengi bakışları açık bir ilgiyle bana çevrilmiş.

"Buyurun hanımlar," diyerek içkilerimizi uzatıyor ve Andy bardaklardan birini bana uzatırken göz kırpmıyor.

"Fondip," diyor ve dans pistine dönmeden önce içkilerimizi yudumluyoruz; bir sonraki şarkı hoparlörlerden bangır bangır çalmaya başlamış bile.

Geçirdiğim boktan haftadan sonra bu Cuma dışarı çıkmayacaktım ama son dakikada, dışarı çıkıp sarhoş olmanın erken sızıp başka bir çarpık seks rüyası görme riskine girmekten daha iyi olacağına karar verdim. Neyse ki, iş yerindeki dolabımda bir çift sevimli gümüş düz ayakkabı bulunduruyorum ve Tonya bana şaşırtıcı derecede iyi uyan kısa siyah bir elbise ödünç verdi.

Nereden aldığını sorduğumda gururla "H&M, bebeğim," dedi ve ben de bu çılgınlığı tekrarlama ihtimalime karşı moda mağazasına uğrayıp kendim için de benzer bir şey almayı aklıma not ettim.

Patty's'de birkaç içkiyle başladık, sonra bizi Tonya'nın bahsettiği kulübe götürmesi için bir araba bulduk. Sözü'nün eri organizatör bizi sıra beklemeden içeri sokmayı başardı ve son iki saattir hiç durmadan dans ediyoruz. Terliyorum, ayaklarım ağrıyor ve muhtemelen yarın tüm akşamdan kalmaların anasını yaşayacağım, ama bu son yıllarda yaşadığım en eğlenceli şey.

Belki beş yıldan daha uzun.

Kulüpteki kalabalık üniversiteli gençlerden Marsha gibi kırklı yaşlardaki ateşli gençlere kadar uzanıyor ama çoğunluk benim gibi yirmili yaşların sonlarında görünüyor. DJ olağanüstü, en son hitleri hip-hop klasikleriyle karıştırıyor ve dans ederken şarkı söylüyorum, en sevdiğim şarkıları coşkuyla söylüyorum. Müziği ve dans etmeyi her zaman sevmişimdir - ilkokul ve ortaokul boyunca bale yaptım ve üniversitede salsa dersleri aldım - ve damarlarımdaki alkol vızıltısıyla kendimi seksi ve kaygısız hissediyorum, bir kez olsun diğer gençler gibi

Kulüpteki kadın. Bu gece, ciddi bir öğrenci, çok çalışan bir doktor, itaatkâr bir kız ya da mükemmel bir eş değilim. Paranoyak ve berbat hayalleri olan bir dul bile değilim.

Bu gece, sadece kendimim.

Dördümüz bir süre kendi başımıza dans ediyoruz; sonra birkaç erkek bize katılarak Tonya ve Marsha'ya doğru dans ediyor. Andy beni de kendisiyle birlikte tuvalete sürüklüyor ve döndüğümüzde Tonya ve Marsha erkeklerle flört ediyor.

"Bir içki daha almak ister misin?" Andy müzik eşliğinde bağılıyor ve ben de başımı sallayarak onu bara kadar takip ediyorum. Oda etrafımda dönüyor, bu yüzden sadece biraz su alacağımı düşündüm.

Kulüp son bir saat içinde daha da kalabalıklaştı, dans pisti bara ve lounge alanına taşıtı ve gülen bir grup kadın önümü kestiğinde Andy'yi gözden kaybettim. Pek endişelenmiyorum, ona barda yetişebilirim, bu yüzden kalabalığın en yoğun olduğu yerlerden kaçınmak için grubun etrafından dolaşıyorum.

Bara birkaç adım kala güçlü parmaklar üst kolumu sarıyor ve derinden gelen bir erkek sesi kulağıma mırıldanıyor: "Dans et benimle Sara."

Donuyorum, kanım damarlarımda katılaşıyor.

O sesi tanıyorum, o ince Rus aksanını.

Yavaşça başımı çeviriyorum ve rüyalarımı takip eden metalik bakışla karşılaşıyorum.

Peter Sokolov karşımda, yontulmuş ağzı hafif bir gülümsemeyle kıvrılmış.

P_{eter}

AYAKLARININ ÜZERİNDE SALLANIYOR, YÜZÜ KIREÇ GIBİ BEMBeyAZ, BEN DE DiĞER KOLUNU TUTUYORUM.

Onu sabit tut. Belli ki kim olduğumu biliyor; beni tanıyor.

"Çığlık atma," diyorum. "Sana zarar vermek için burada değilim."

Ela gözleri vahşi görünüyor ve söylediklerimi gerçekten anlamadığını biliyorum. Tek gördüğü ölümcül bir tehdit ve buna göre tepki veriyor. Birkaç saniye içinde ya bayılacak ya da histerik bir hale gelecek ve ikisi de iyi bir şey olmayacak.

"Sara." Sesimi sertleştiriyorum. "Buraya kimseyi incitmeye gelmedim ama mecbur kalırsam incitirim. Anlıyor musun? Eğer dikkatleri üzerimize çekecek bir şey yaparsan, insanlar ölür."

Bakışlarındaki akılsız panik hafifçe azalıyor, yerini daha az yoğun olmasa da daha mantıklı bir korkuya bırakıyor. Ona ulaşıyorum.

Blöf yapmadığım için yardımcı oluyor.

"Ne istiyorsun?" Üzerlerindeki dudak parlaticısına rağmen titreyen dudakları solgun. "Neden buradasın?"

"Seni görmek istedim," diyorum ve barın etrafına yerleştirilmiş kameralardan uzaklaşmak için manevra yaparken onu kalabalığın arasından kendimle birlikte çekiyorum. Sara'nın çıplak

Kolları avuçlarımda gergin, teni dokunulamayacak kadar soğuk, ama beklendiği gibi çılgılık atmıyor.

Onun hakkında bildiğim her şeye göre, küçük doktor bir grup yabancıyı tehlikeye atmaktansa ölmeyi tercih eder.

Onu istediğim yere getirdiğimde tekrar "Benimle dans et," diyorum - dans pistinin loş bir bölümünde, kalabalığın etrafımızda bir insan kalkını oluşturduğu bir duvarın yanında. İsteğime uymasını kolaylaştırmak için kollarını serbest bırakıyorum ve belini kavıyorum, kavrayışımı nazik tutmaya dikkat ediyorum.

Onu yakınımnda tuttuğumda vücudu bir buz kütlesi gibi kaskatı kesiliyor ama etrafımızdaki herkese müzik eşliğinde sallanan herhangi bir çift gibi görünüyoruz. Bu yanılsama, ellerini kaldırıp avuçlarını göğsüme dayadığında daha da güçleniyor. Beni itmeye çalışıyor, ama o kadar şok olmuş ki fazla güç sarf edemiyor. Gerçi *tüm* gücünü kullansa da bir faydası olmazdı.

Onun kadar zayıf bir kadın şöyle dursun, çoğu erkeği çok az çabayla alt edebilirim.

"Korkma," diye mırıldanıyorum, bakışlarını tutarak. Kalabalık dans pistinde bile onun narin ve çiçekli kokusunu alabiliyorum ve vücudum onun yakınlığına tepki veriyor, ince belini avuçlarımda arasında hissedince aletim sertleşiyor. Onu daha yakına çekmek, vücudunu bedenimde hissetmek istiyorum ama kendimi küçük bir mesafe bırakmaya zorluyorum. İhtiyacımın yoğunluğuyla onu korkutmak istemiyorum. Zaten Sara'nın gözlerindeki bakış, tuzağa yakalanmış küçük bir hayvanınki gibi, tamamen kör bir korku ve çaresizlik. Onu kucağıma alıp göğsüme bastırmak istiyorum ama bu onu daha da korkutur. Bu noktada onu korkutmayacak hiçbir hareketim yok; onu karaoke söylemeye davet etsem panik atak geçirir.

"Benden ne istiyorsun?" Bana bakarken hızlı ve sık nefes alıyor. "Hiçbir şey bilmiyorum-"

"Biliyorum." Sesimi nazik tutuyorum. "Merak etme Sara. O kısım bitti."

Şaşkınlık gözlerindeki dehşetin bir kısmını bastırıyor. "Ama o zaman neden..." "Neden buradayım?"

Temkinli bir şekilde başını sallıyor.

"Gerçekten emin değilim," diyorum ve bu kesinlikle doğru.

Geçtiğimiz beş buçuk yıl boyunca hayatımı intikam duygusu yönetti. Yaptığım her şey bu amacın peşindeydi, ama şimdi listemi neredeyse tamamladım, gelecek önümde donuk ve boş bir şekilde uzanıyor, önümdeki yol kasvetli bir sisle örtülü. Ailemin ölümünden sorumlu olan son kişiyi de öldürdüğümde bir amacım kalmayacak. Var olma sebebim tamamen ortadan kalkacak.

Ya da onunla tanışana ve gözlerindeki acıyı görene kadar ben öyle sanıyordum. Şimdi rüyalarımı tüketiyor ve uyanık olduğum anlara musallat oluyor. Sara'yı düşündüğümde oğlumun parçalanmış bedenini ve Tamila'nın kanlı yüzünü görmüyorum.

Ben sadece onu görüyorum.

"Beni öldürecek misin?"

Sesini sabit tutmaya çalışıyor ve başaramıyor. Yine de soğukkanlılık çabasını takdir ediyorum. Kendini daha güvende hissetmesi için herkesin içinde ona yaklaştım ama buna kanmayacak kadar akıllı. Eğer ona geçmişimle ilgili bir şey söyledilerse, yardım için çılglık atmasından daha hızlı boynunu kırabileceğimi anlamış olmalı.

"Hayır," diye cevap veriyorum, daha yüksek sesli bir şarkı çalarken daha da yaklaşıyorum. "Seni öldürmeyeceğim."

"O zaman benden ne istiyorsun?"

Elimde titriyor ve bununla ilgili bir şey beni hem meraklandırıyor hem de rahatsız ediyor. Benden korkmasını istemiyorum ama aynı zamanda onu merhametime bırakmaktan da hoşlanıyorum. Onun korkusu yırtıcıyı harekete geçiriyor ve ona olan arzumu daha karanlık bir şeye dönüştürüyor.

O yakalanmış bir av, yumuşak, tatlı ve benim .

Başımı eğip burnumu mis kokulu saçlarına gömüyorum ve kulağına mırıldanıyorum: "Yarın öğlen evinin yakınındaki Starbucks'ta buluşalım ve orada konuşalım. Sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım."

Geri çekiliyorum ve bana bakıyor, gözleri kalp şeklindeki yüzünde kocaman. Ne düşündüğünü biliyorum, bu yüzden tekrar eğilip başımı eğiyorum, böylece ağzım kulağının yanında oluyor.

"Eğer FBI ile temasa geçersen, seni benden saklamaya çalışırlar. Tıpkı kocanı ve listemdeki diğerlerini saklamaya çalıştıkları gibi. Seni kökünden söküp atacaklar, ailenden ve kariyerinden uzaklaştıracaklar ve bunların hepsi boşuna olacak. Nereye gidersen git seni bulacağım Sara... Seni benden uzak tutmak için ne yaparlarsa yapsınlar." Dudaklarım kulağının kenarına değiyor ve nefesinin kesildiğini hissediyorum. "Ya da seni yem olarak kullanmak isteyebilirler. Eğer durum buysa, yani bana bir tuzak kurmuşlarsa, haberim olacak ve bir sonraki buluşmamız kahve içmek olmayacak."

Titriyor ve onu bırakmadan önce son bir kez narin kokusunu içime çekerek derin bir nefes alıyorum.

Geri adım atarak kalabalığın arasına karışıyorum ve Anton'a ekibi pozisyona sokması için mesaj gönderiyorum.

Benden başka kimse tarafından rahatsız edilmeden eve sağ salım döndüğünden emin olmalıyım.

Sara

EVE NASIL GELDİĞİMİ BILMIYORUM AMA BİR ŞEKİLDE KENDİMİ DUŞTA BULUYORUM, çıplak ve sıcak spreyin altında titriyordum. Andy'ye garip bir bahane uydurduğumu ve taksiye binmek için kulüpten tökezleyerek çıktığımı sadece hayal meyal hatırlıyorum; yolculuğun geri kalanı şokun neden olduğu uyuşukluk ve alkolik bulanıklıktan ibaret.

Peter Sokolov benimle konuştu. Bana *sarıldı*.

Kocamın katili, bana işkence eden ve hayatımı paramparça eden adam benimle dans etti.

Dizlerim altıma çöküyor ve nefes nefese yere yığılıyorum. Bir baş dönmesi dalgası duş kabininin etrafımda dönmesine neden oluyor ve tükettiğim tüm içecekler ortaya çıkma tehdidinde bulunuyor.

Peter Sokolov kulüpte benimle birlikteydi. Zihnim bana oyun oynamıyordu; o gerçekten oradaydı.

Mide bulantım kötüleşirken sarsılarak yutkunuyorum. Su üzerime vuruyor, sprey neredeyse acı verecek kadar sıcak, ama titrememi durduramıyorum.

Kabuslarımdaki canavar gerçek.

Peşimden geliyor.

Baş dönmem şiddetleniyor ve fayans zeminde cenin gibi kıvrılıp yatıyorum. Saçlarım ıslak ve kalın bir şekilde yüzüme dökülüyor ve o gecenin anıları boğazımı daraltıyor. Saldırıdan sonraki ilk birkaç gün saçlarımı yıkamaktan kaçındım çünkü başımın üzerinden akan su hissine dayanamıyordum ama sonunda temiz olma ihtiyacı fobime galip geldi.

Bir nefes al. Bir nefes ver. Yavaş ve sabit.

Yavaşça, boğucu his geri çekiliyor ve geride sadece sefalet bırakıyor. Kendimi sarhoş ve hasta hissediyorum ve ayağa kalkıp duşu kapatmak için tüm gücümü harcıyorum.

O neden burada? Onu geri getiren ne? Benden ne istiyor?

Havlulanırken sorular aklımdan geçiyor ama cevaplara kulüpte olduğumdan daha yakın değilim. Zihnim bir bataklık gibi, tüm düşüncelerim halsiz ve yavaş.

Havluyu ıslak saçlarıma sararak tökezleye tökezleye yatak odasına gidiyorum ve büyük boy yatağımın üzerine düşüyorum. Tavan sanki bir gemideymişim gibi ileri geri sallanıyor ve yarın akşamdan kalma olacağımı biliyorum. Üniversiteden beri hiç bu kadar sarhoş olmamıştım ve vücudum bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyor.

Küçük, sık nefesler alarak yan tarafıma kıvrılıyorum, battaniyeyi göğsüme sarıyorum. Alkol beni sürüklüyor ama ilk kez uykunun cazibesine karşı koyuyorum. Düşünmem, ne olduğunu anlamam ve ne yapacağımı bulmam gerekiyor.

Bana su işkencesi yapan katil yarın kahve içmek için buluşmak istiyor.

Bu kadar korkunç olmasaydı komik olurdu. Neyin peşinde olduğunu anlamıyorum. Neden kulüpte yanıma geldi? Neden tekrar halk içinde onunla buluşmamı istedi? Dışarıdaki hemen hemen her kolluk kuvveti tarafından aranıyor; kesinlikle bunu biliyor olmalı. Neden böyle bir risk alsın?

Tabii bunun bir risk olmadığını düşünüyorsa o başka.

Belki de adaletten sonsuza dek kaçabileceğini düşünecek kadar kibirlidir.

Öfke içimde alevleniyor, beynimdeki bulanıklığın bir kısmını temizliyor. Bir baş dönmesi dalgasıyla savaşıyor ve komodinin üzerindeki kablolu telefona uzanıyorum. Bu bir dinozor, hantal ve cep telefonu çağında gereksiz, ama George evde bir sabit hat olması konusunda ısrar etti.

"Asla bilemezsin," dedi itirazlarıma yanıt olarak. "Cep telefonları her zaman güvenilir değildir. Bir kış fırtınası sırasında elektrikler kesilirse ne yapacaksın?"

Hatırladıkça gözlerim doluyor ve telefonu kararsız bir elle açıyorum. Numaraları hatırlamakta ustayımdır, bu yüzden Ajan Ryson'ın numarasını hafızamdan çeviriyorum, bir düğmeden diğerine basıyorum.

Ani bir düşünce beni olduğum yerde dondurduğunda numaranın çoğunu tuşlamıştım.

Peter telefonumu dinlemiş olabilir mi? Ona tuzak kurarlarsa anlayacağını söylerken bunu mu kastediyordu?

Aklıma başka bir olasılık geliyor.

Şu anda beni izliyor olabilir mi?

Nefes alışım hızlanıyor, tenim adrenalinle karıncalanıyor. Kulüpten önce bu fikri paranoyamın bir tezahürü olarak görmezden gelirdim ama gerçekse paranoya değildir.

Gerçekten oluyorsa deli değilim.

Peter'ın kaynakları var, dedi Ryson. Yüksek teknoloji casus yazılımlara erişimi olabilir mi?

Evimin içinde kameralar ve dinleme cihazları var mı?

Kalbim küt küt atarken telefonu yuvasına geri bırakıyorum ve battaniyeyi kapıp çıplak göğüslerimi örtecek şekilde yukarı çekiyorum. Yatak odamda bornoz giyme zahmetine nadiren katlanırım; kışın bile sadece battaniyemle örtünerek çıplak uyurum. Vücudum konusunda zaman utangaç olmadım-George çıplak dolaşmamı severdi-ama katilinin beni çıplak görmüş olabileceği düşüncesi kendimi ihlal edilmiş ve acı verici bir şekilde açıkta hissetmeme neden oluyor.

Ayrıca bana çarpık rüyalarımı hatırlatıyor.

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Nefes nefese battaniyeyi etrafıma sarıyorum ve bir tişört ve bir çift iç çamaşırı almak için dolaba doğru sendeliyorum. O rüyaları düşünemem. Düşünmeyi reddediyorum. Sarhoşum; zihnimin o canavarla bağlantılı olarak oraya gitmesinin tek nedeni bu.

Canavar gibi görünmemesi dışında. Kaşını kesen yara iziyle bile, kadınların ağzının suyunu akıtacak türden, şaşırtıcı derecede yakışıklı bir adam. Kim olduğunu bilmeden onunla kulüpte tanışsaydım, onunla dans ederdim.

Onun güçlü kollarının beni sarmasını, sert vücudunun benimkine sürtünmesini isterdim.

İç çamaşırını çekerken ellerim titriyor ve cinsel organımın pamuklu kumaşa değdiği yerde bir nemlilik hissediyorum.

Hayır. Bu olmuyor. .

Bulduğum ilk tişörtü giyip sendeleyerek yatağa dönüyorum ve battaniyeye sarınarak üzerine yığılıyorum. Oda taklalar atıyor ve midem de onunla birlikte çalkalanıyor. Bulantıdan nefes nefese kalıyorum ve düşüncelerim sürüklenmeye başladıkça göz kapaklarımın ağırlaştığını fark ediyorum.

Dişlerimi sıkarak gözlerimi açmaya zorluyorum. Yarın ne yapacağıma karar verene kadar kendimden geçemem.

Dönen tavana bakarak, zihinsel olarak seçeneklerimi gözden geçiriyorum.

Yapılacak en mantıklı şey Ryson'a bundan bahsetmek ve beni koruyabileceklerini ummak olurdu. Ancak şüphelerim doğruysa ve Peter Sokolov gerçekten beni izliyorsa, FBI ile temasa geçtiğimi bilecek ve ajanların bana ulaşmasına yetecek kadar uzun süre hayatta kalamayabilirim.

Elbette beni öldürmeye karar verirse, FBI korumasıyla bile hayatta kalamayabilirim. Listesindeki insanlar kesinlikle kurtulamadı ve benim peşimden geleceğini söyledi.

Nereye gidersem gideyim beni bulacağına söz verdi.

Yine de riske girmeye değer, çünkü Peter'ın oynadığı zalim oyuna uymak başka bir seçenek. Ne istediğini bilmiyorum.

Ama her ne ise, iyi bir şey olamaz. Belki de George'dan dul eşine eziyet etmek isteyecek kadar nefret ediyordu ya da belki de söylediklerine rağmen, öldürdüğü o zavallı adamın kız kardeşi gibi bir şeyler bildiğimi düşünüyordu.

Şu anda benim için yeni, egzotik bir işkence tasarlıyor olabilir, bir şekilde kahve içeren olağanüstü korkunç bir şey.

Göz kapaklarım tekrar düşüyor ve ellerimi yüzüme sürterek gözlerimi açık tutmaya çalışıyorum. Düzgün düşünemediğimi biliyorum ama bu kararı vermeden uyuyamam.

FBI'ı arayacak mıyım, aramayacak mıyım? Ve eğer aramazsam, gerçekten o Starbucks'a gider miyim?

Kocamın katiliyle kahve içmek için buluştuğumu hayal etmeye çalıştığımda içimde şiddetli bir ürperti dalgalanıyor. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Fikri bile içimde taklalar attırıyor. Ama onun yerine ne yapardım? Bütün gün yatakta saklanıp sonra söz verdiğim gibi Levinson'larla akşam yemeği için ailemin evine mi gideyim? Hayatımı mahveden canavar peşimde değilmiş gibi mi davranayım?

Buna karar veren ailemin düşüncesi. Tek başıma olsaydım FBI'ın şüpheli korumasını göze alabilirdim ama ailemi bu şekilde tehlikeye atamam. Ryson ve meslektaşlarının bizi diğerlerini koruduklarından daha iyi koruyabilecekleri ihtimaline karşı onları evlerini ve tanıdıkları herkesi terk etmeye zorlayamam. Ve ailemi geride bırakmam söz konusu bile olamaz; yaşları sorun olmasa bile Peter'ın beni George hakkında sorguladığı gibi onları da sorgulama riskini göze alamam.

Yapabileceğim tek bir şey var.

Yarın işkencecimle buluşacağım ve bana yaptıklarının ailemin geri kalanına sıçramamasını umuyorum.

Sonunda gözlerimi kapatıp kendimden geçtiğimde, onu tekrar rüyamda görüyorum. Ama bu sefer bana ne işkence ediyor ne de beni beceriyor.

Yatağında oturmuş beni izliyor, bakışları yüzümde sıcak ve garip bir şekilde sahiplenici.

Sara

ÖĞLE VAKTI STARBUCKS'A GELDİĞİMDE, KARNIMDAKI BIÇAK GIBİ AĞRI

Kafatasım donuk bir zonklamaya dönüştü ve midem her saniye isyan etme tehdidinde bulunmuyor. Ancak avuç içlerim endişeden nemleniyor ve ellerim o kadar titriyor ki arabadan indiğimde neredeyse anahtarlarımı düşürüyordum.

Otoparkı geçiyorum, sanki idama gidiyormuşum gibi hissediyorum. Her hızlı kalp atışında korku içime işliyor. Beni tam şu anda öldürebilir, bir keskin nişancı tüfeğiyle indirebilir. Belki de beni bu yüzden buraya çekti: beni halka açık bir yerde öldürmek ve cesedimi herkesi dehşete düşürmek için bırakmak.

Ama beni kurşun bulamıyor ve kahve dükkanına girdiğimde onu görüyorum. Köşedeki boş masalardan birinde oturuyor, kocaman eli bir Starbucks bardağına sarılmış.

Bakışlarıyla karşılaşıyorum ve içimdeki her şey sanki bir defibrilatörle şoklanmışım gibi sarsılıyor. Onu ilk kez gün ışığında, vücudumda alkol ya da uyuşturucu olmadan görüyorum.

İlk defa ne kadar tehlikeli olduğunu tam olarak anladım.

Sandalyesinde arkasına yaslanmış, uzun, kot pantolonlu bacaklarını uzatmış ve küçük yuvarlak masanın altında bileklerinden kavuşturmuş. Sıradan bir poz, ama ondan dalgalar halinde yayılan karanlık gücün sıradan bir yanı yok. O sadece tehlikeli değil; ölümcül. Bunu bakışlarındaki metalik buzda, iri vücudunun sarmal hazırlığında, çenesinin kibirli duruşunda ve dudaklarının zalim kıvrımında görüyorum.

Bu, şiddetle yaşayan ve nefes alan bir adam, toplum kurallarının kendisi için var olmadığı bir apeks avcısı.

Sayısız insana işkence edip öldüren bir canavar.

Bu düşünceyle gelen öfke ve nefret dalgası korkumu kesiyor ve bir adım ileri atıyorum, sonra bir adım daha ve bir adım daha, neredeyse sabit bacaklarla ona doğru yürüyene kadar. Beni öldürmek isteseydi, bunu zaten milyonlarca farklı şekilde yapabilirdi, bu yüzden bugün istediği şey farklı bir şey olmalı.

Daha da kötü bir şey.

"Merhaba Sara," diyor ben yaklaşırken ayağa kalkarak. "Seni tekrar görmek güzel."

Derin sesi etrafımı sarıyor, yumuşak Rus aksanı kulaklarımı okşuyor. Kâbuslarımdaki o ses çirkin gelmeli, ama onunla ilgili diğer her şey gibi, aldatıcı bir şekilde çekici.

"Ne istiyorsun?" Kaba davranıyorum ama umurumda değil. Nezaket ve görgü kurallarını çoktan aştık. Bu normal bir buluşmaymış gibi davranmanın faydası yok.

Burada olmamın tek nedeni gelmememin ailemi tehlikeye atabilecek olması.

"Lütfen, oturun." Karşısındaki sandalyeyi işaret etti ve oturdu. "Sizin için bir fincan kahve sipariş etme cüretini gösterdim. Sade, şekersiz... ve kafeinsiz, çünkü bugün çalışmıyorsunuz."

Tam da sipariş ettiğim gibi hazırlanmış ikinci fincana bakıyorum, sonra tekrar bakışlarıyla buluşuyorum. Kalbim boğazımda güm güm atıyor ama

"Beni izliyordun." derken bile sesim değişmiyor.

"Evet, tabii ki. Ama bunu dün gece , değil mi?"

İrkildim. Elimde değil. Eğer beni o aramayı yapmaya çalışırken gördüyse, sarhoş bir şekilde banyoya girdiğimi ve çıplak çıktığımı da görmüştür.

Beni bir süredir izliyorsa, her türlü özel anımı görmüştür.

"Otur, Sara." Tekrar sandalyeyi işaret ediyor ve bu sefer itaat ediyorum - sadece kendime sakinleşme şansı vermek için. Öfke ve korku göğsümde canlı teller gibi dolaşıyor ve patlamama derin bir nefes kalmış gibi hissediyorum.

Hiçbir zaman şiddet yanlısı biri olmadım ama üzerimde bir silah olsaydı onu vururdum. Beynini modaya uygun Starbucks duvarına uururdum.

"Benden nefret ediyorsun." Bunu sakince, bir sorudan ziyade bir gerçeğin ifadesi olarak söylüyor ve ben de hazırlıksız yakalanarak ona bakıyorum.

Akıl mı okuyor yoksa ben o kadar şeffaf mıyım?

"Sorun değil," diyor ve gözlerinde bir eğlence parıltısı yakalıyorum. "İtiraf edebilirsin. Bugün seni incitmeyeceğime söz veriyorum."

Bugün m? Peki ya yarın ve sonraki gün? Ellerim masanın altında yumruk oluyor, tırnaklarım derime batıyor. "Tabii ki senden nefret ediyorum," diyorum elimden geldiğince kararlı bir şekilde. "Bu bir sürpriz mi?"

"Hayır, tabii ki değil." Gülümsüyor ve ciğerlerim sıkışarak nefes almamı engelliyor. Mkemmел bir gülümseme değil - dişleri beyaz, ama bir tanesi alttan hafifçe çarpık ve alt dudağında şimdiye kadar görünmeyen küçük bir yara izi var - ama yine de manyetik.

Doğası gereği tek bir amaç için tasarlanmış bir gülümsemedir bu: dikkatsiz kadınları cezbetmek ve içerindeki canavarı unutturmak.

"Yaptığım şey için benden nefret etmekte sonuna kadar haklısın" derken tırnaklarım avuçlarımda daha da derinleşiyor, acının ısırığı beni merkeze alıyor.

Ona bakakaldım. "*zr dilemeye* mi çalışıyorsun? Cidden bunu düşünüyor musun?"

."

"Yanlış anladınız." Gülümsemesi kayboluyor ve gümüş gözleri ani bir öfkeyle parlıyor. "Kocanız bunu hak etti. Eğer beyin ölümü gerçekleşmemiş olsaydı, ona çok daha fazla acı çektirirdim."

İçgüdüsel olarak geri çekiliyorum, sandalyemi geri itiyorum, ama ayağa fırlayamadan eli bileğimi yakalıyor ve masaya zincirliyor.

"Sana gidebilirsin demedim Sara." Sesi koyu buz gibiydi. "Burada işimiz henüz bitmedi."

Parmakları bileğimin etrafında erimiş demirden bir kelepçe gibi, kavrayışı yakıcı ve kırılmaz. Oturmaya devam ediyorum ve içgüdüsel olarak etrafıma bakıyorum. En yakın müşteriler bir düzine metre ötede ve kimse bize dikkat etmiyor. Panik göğsümde atıyor ama kendime dikkat çekmemenin iyi bir şey olduğunu hatırlatıyorum. Kulüpteki diğerlerini nasıl tehdit ettiğini unutmadım.

Korkumu bir kenara iterek nefesimi yavaşlatmaya odaklanıyorum. "Benden ne istiyorsun?"

"Buna karar vermeye çalışıyorum," diyor, yüzü yumuşuyor. Bileğimi bırakarak kahve fincanını eline alıyor ve bir yudum alıyor. "Görüyorsun ya Sara, *senden* nefret etmiyorum."

Yine hazırlıksız yakalandığım için göz kırpyorum. "musun?"

"Hayır." Fincanı yere bıraktı ve soğuk gri gözleriyle bana baktı. "Sana yaptıklarımı düşününce muhtemelen öyle görünüyor ama sana karşı kötü bir niyetim yok. Aslında tam tersi."

Nabzım yeni bir çılgın ritme yerleşmeden önce hızlanıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Ağzının kenarları yukarı kalkıyor. "Bunun ne anlama geldiğini düşünüyorsun Sara? İlgimi çekiyorsun. Aslında beni büyülüyorsun." Eğildi, bakışları beni olduğum yere mıhladı. "Uyuşturulduğunda bana ne söylediğini hatırlamıyorsun, değil mi?"

Sıcak bir kızarıklık boynuma tırmanıyor ve yüzüme yayılıyor. O geceye dair her şeyi hatırlamıyorum ama yeterince hatırlıyorum. Parçalar ve

Uyuşturulmuş itirafımdan parçalar uyanıkken rastgele zamanlarda zihnimde beliriyor ve geceleri rüyalarımaya giriyor.

En sapkın rüyalarımaya, düşünmemeye alıştıklarımaya.

"Görüyorum ki hatırlıyorsun." Sesi alçak ve boğuk bir hal alıyor, büyük, sıcak eli titreyen avucumun üzerine yerleşirken göz kapakları yarıya kadar iniyor. "O gece kalsaydım ne olurdu diye merak ediyordum... teklifini kabul etseydim."

Elimi çekip masanın altında yumruk yapmadan önce dokunuşu içimi yakıyor. "Teklif falan yoktu." Kalbim kulaklarımda çarpıyor, sesim mahcubiyetle gerginleşiyor. "Kafam iyiydi. Ne söylediğimi bilmiyordum."

"Biliyorum. ekingenliği azaltan ilaçlar bu etkiye sahip olma eğilimindedir." Arkasına yaslanıp beni yakınlığının güçlü etkisinden kurtarıyor ve ciğerlerim iki dakikadır ilk kez tam bir nefes alıyor. "Kim olduğumu ya da ne yaptığımı bilmiyordun. Seni o pozisyona sokan makul derecede çekici başka bir erkeğe de benzer tepkiler verirdin."

"Bu... bu doğru." Yüzüm hâlâ alev alev yanıyor ama mantıklı açıklama beni biraz sakinleştiriyor. "Sen herhangi biri olabilirdin. Sana yönelik değildi."

"Evet. Ama görüyorsun Sara" -tekrar eğildi, bakışları karanlık bir yoğunlukla doluydu- "tepkim sana yönelikti. Uyuşturulmamıştım ve sen bana yaklaştığında seni istedim. Seni *hâlâ* istiyorum."

Dehşet kanımı donduruyor, hatta cinsel organım tepki olarak sıkılıyor. Söylediğini sandığım şeyi söylüyor olamaz. "Sen delisin." Kendimi paraşütsüz bir uçaktan düşmüş gibi hissediyorum. "Değilim... Bu sadece iğrenç." Yerimden fırlayıp kaçmak istiyorum ama paniğimi bastırarak devam ediyorum. Bunu ona açıkça ifade etmeli, bu deliliğe sonsuza dek bir son vermeliyim. "Ne istediğın ya da tepkinin ne olduğu umurumda değil. Kocamı ve Tanrı bilir kaç kişiyi daha öldürdükten sonra seninle yatmayacağım. Bana *işkence ettikten sonra*-"

"Biliyorum Sara." Eli masanın altında dizimi buluyor ve üzerine oturuyor. "Keşke geri dönebilseydim, çünkü farklı bir yol bulabilirdim."

İrkilerek sandalyemi kenara ittim ve onun ulaşamayacağı bir yere çekildim. "George'u öldürmez miydin?"

"Sana işkence yapmazdım," diye açıklıyor elini tekrar masaya koyarak. "O *sookin syn'in* yerini başka bir şekilde bulabilirdim. Daha uzun sürerdi ama sana zarar vermemek için buna değerci."

Uçaktan serbest düşüşüm devam ediyor, hava kulaklarımın yanından vınlarak geçiyor. Bu adam hangi gezegenden geliyor? "Bana işkence etmenin sorun olduğunu ama *kocamı öldürmenin* sorun olmayacağını mı düşünüyorsun?"

"Sana yalan söyleyen kocan mı? Gerçekten tanımadığını söylediğin koca mı?" Gözlerindeki öfke yeniden alevlenir. "Kendine ne istersen söyleyebilirsin Sara, ama ben sana bir iyilik yaptım. Ondan kurtularak tüm dünyaya bir iyilik yaptım."

"Bir iyilik mi?" Cevap veren bir öfke içimde alevleniyor, tüm ihtiyatı yakıp yok ediyor. "O iyi bir adamdı, seni... seni *psikopat*! Onun ne yaptığını düşündüğünü bilmiyorum ama-"

"Karımı ve oğlumu katletti."

Şok ses tellerimi felç etti. "*Ne?*" Sonunda konuşabildiğimde nefes nefese kaldım.

Peter'ın çenesinde bir kas zonklıyor. "Kocanın ne iş yaptığını biliyor musun Sara? *Gerçekten* ne iş yaptığını?"

İçime hastalıklı bir his yayılıyor. "O bir... yabancı muhabirdi."

"Bu onun kılıfıydı, evet." Rus'un üst dudağı kıvrılırken koltuğunda doğruldu. "Bilmediğini düşünmüştüm. Eşler yalanları sezdiklerinde bile nadiren bilirler."

Dünyam ekseninden kayıyor. "Ne demek kapak? O bir gazeteciydi. Hikayeler yazardı-"

"Evet, öyle yaptı. Ve bu hikayeleri elde etme sürecinde CIA için bilgi topladı ve onlar için gizli görevler yürüttü."

"Ne? Hayır." Çılgınca başımı sallıyorum. "Yanılıyorsun. Bir hata yaptın. Yanlış adamı seçtin. Yanlış adama sahip olduğunu *biliyordum*. George bir casus değildi. Bu imkansız. Lastik değiştirmeyi bile bilmiyordu. O-"

"Üniversitede işe alındı," diyor Peter kesin bir ifadeyle. "İkinizin de gittiği Chicago Üniversitesi. Bunu sık sık yaparlar, en iyileri ve en parlakları toplamak için üniversite kampüslerini dolaşırlar. Bazı şeyleri ararlar: az sayıda aile bağı, vatansever bir eğilim, zeki ve hırslı ama odaklanma eksikliği... Bunlardan herhangi biri kocanıza benziyor mu?"

Ona bakıyorum, göğsüm gittikçe sıkışıyor. George'un annesi lisenin son yılında bir trafik kazasında ölmüş, deniz piyadesi olan babası ise George henüz bebekken Afganistan'da öldürülmüştü. Yaşlı amcası onun üniversiteye gitmesine yardım etmişti ama o da birkaç yıl önce ölmüş, geriye George'un altı ay önceki cenazesine katılacak sadece uzak kuzenleri kalmıştı.

Hayır. Bu doğru olamaz. Biliyor olmalıydım.

"Sadece sana söylediyse," diyor Peter ve son düşüncemi yüksek sesle söylediğimi fark ediyorum. "Onlara gerçek işlerini herkesten, hatta kendi ailelerinden bile nasıl gizleyeceklerini öğretiyorlar. Cobakis'in gazeteciliğe olan tutkusunu bir gecede keşfetmesi size de şüpheli gelmedi mi? Bir gün biyoloji okurken nasıl oldu da yurtdışındaki dergilerde staj yapmaya başladı?"

"Hayır, ben-" Göğsüm o kadar daraldı ki zar zor nefes alabiliyorum. "Bu sadece üniversite. Kendini keşfetmen, tutkunu bulman gerekiyor."

"Ve yaptı: hükümetiniz için çalışıyor." Rus'un gümüş bakışlarında hiç merhamet yok. "Onu eğittiler, eksikliğini duyduğu odaklanmayı sağladılar. Sana ve diğer herkese nasıl yalan söyleyeceğini öğretiler. Mezun olduğunda ona gazetede bir iş buldular ve dünyadaki her sıcak noktaya gitmek için bir bahanesi oldu."

Daha fazla dinleyemeyerek ayağa fırlıyorum. "Yanılıyorsun. Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

O da ayağa kalkıyor, iri gövdesi üzerimde yükseliyor. "Öyle değil mi? Geçmişini düşün Sara. Evlendiğin adamı, *gerçekten* birlikte yaşadığınız hayatı düşün. Dünyaya gösterdiğin mükemmel hayatı değil, kapalı kapılar ardında yaşadığın hayatı. Kimdi o, senin kocan? Onu gerçekten ne kadar iyi tanıyordun?"

Geri adım atarken içim kurşun gibi oluyor, başım durmaksızın inkârla titriyor. "Yanılıyorsun," diye tekrarlıyorum boğuk bir sesle ve arkamı dönerek kahveciden çıkıp arabama doğru koşmaya başlıyorum.

Ancak evimin yakınındaki kırmızı ışıktaki durduğumda Peter Sokolov'un beni durdurmak için hiçbir şey yapmadığını fark ediyorum.

Orada öylece durdu ve gitmemi izledi.

P_{eter}

DÜRBÜNLE SARA'NIN AİLESİNİN EVİNE GİRİŞİNİ İZLİYORUM; SONRA dizüstü bilgisayarımı açıp koridordaki kamera görüntülerini getirdim.

Sara'nın ailesi küçük, temiz, birkaç tadilata ihtiyacı olan ama bunun dışında sıcak ve rahat bir evde yaşıyor. Ben bile buranın sadece yaşanacak bir yer değil, bir ev olduğunu söyleyebilirim. Garip bir nedenden ötürü bana Tamila'nın Daryevo'daki evini hatırlatıyor, ancak bu banliyö Amerikan evi bir dağ köyü kulübesine hiç benzemiyor.

Sara koridorda anne ve babasını öpüyor, sonra onları yemek odasına kadar takip ediyor. Orada kamera yayınına geçiyorum, diğer konukları selamlarken yüzünü yakınlaştırıyorum - yaşlı bir çift ve otuzlu yaşlarının ortalarında uzun boylu, zayıf bir adam.

Levinsonlar ve oğulları Joe, Sara'nın ailesinin çıkmasını istediği avukat.

Sara kibar bir gülümsemeyle avukatın elini sıkarken içimde çirkin bir şeyler kıpırdıyor. Onu onunla görmek istemiyorum; sadece bu fikir bile bıçağımı kaburgalarının arasına saplamak istememe neden oluyor. Dün, barmen

ona gülümserken yumruğumu onun sırttan suratına indirmek istedim ve şiddetli dürtü bugün daha da güçlü.

Onu henüz sahiplenmemiş olabilirim ama o benim olacak.

Sara ailesinin aperiatifleri getirmesine yardım ediyor ve avukatın yanına oturuyor. Ses yayını açıyorum ve ikisi havadan sudan konuşurken onları dinliyorum. Kocasının çifte hayatını yeni öğrenmiş biri için küçük doktor son derece sakın, gülümseyen maskesi sıkıca yerinde. Ona bakan hiç kimse buraya gelmeden önce saatlerce dolabında saklandığını ve kırk dakikadan daha kısa bir süre önce gözleri kızarmış ve şişmiş bir şekilde dışarı çıktığını bilemez.

Onu istediğim için korktuğundan kimse şüphelenmez.

O dolapta kalmasına ve kendi başına ağlamasına izin vermek için her şeyimi verdim. Kameralarımdan kaçmak için oraya gitmişti ve ben de bu zamanı kendine ayırmasına izin verdim. İçeri girip onu kucaklasaydım, onu istediğim şekilde rahatlatmaya çalışsaydım daha da üzülürdüm.

Bizim fikrimize alışması ve onu incitmeyeceğime güvenmesi için ona biraz daha zaman vermeliyim.

Yemek birkaç saat sürüyor; sonra Sara annesinin masayı toplamasına yardım ediyor ve gitmek için bir bahane uyduruyor. Avukat telefon numarasını istiyor, o da veriyor ama bunun daha çok nezaketen olduğunu görebiliyorum. Yanakları tamamen solgun -benim yanımdayken yüzünü kaplayan renkten eser yok- ve vücut dili kayıtsızlığı yansıtıyor. Joe Levinson onu heyecanlandırmıyor ve bu iyi bir şey.

Yani eve canlı dönecek.

Sara kliniğe giderken onu uzaktan takip ediyorum, sonra o çıkana kadar arabamda bekliyorum ve kliniğin içine yerleştirdiğim kameralardan onu izleyerek kendimi eğlendiriyorum. Yaptığımın en iyi ihtimalle sapıkça bir davranış olduğunu biliyorum ama kendimi durduramıyorum.

Nerede olduğunu ve ne yaptığını bilmek zorundayım. Güvende olduğundan emin olmalıyım.

Fiziksel koruma görevini Anton'a ve diğer adamlarıma verebilirim - ben zaten ona göz kulak oluyorlar - ama bizzat burada olmak istiyorum. Onu kendi gözlerimle görmek istiyorum. Geçen her gün ona olan ihtiyacım daha da artıyor ve şimdi onunla gerçek bir konuşma yaptığım için, hayranlığım hızla bir saplantıya dönüşüyor.

Ona sahip olmalıyım. Çok yakında.

Yaklaşık üç saat sonra klinikten çıkıyor ve bir otele giderken onu takip ediyorum. Muhtemelen orada kameraların olduğu evinden daha güvende olacağını düşünüyor ama yanılıyor.

Otele giriş yapıp odasına çıkana kadar bekledim ve sonra arabadan inip içeri girdim.

Sara

KLİNİK VARDIYASI BUGÜN ÖZELLİKLE ZORDU. ON DÖRT YAŞINDA BİR ÇOCUĞUM VARDI. Kardeşi kendisine tecavüz ettiği için ertesi gün hapı isteyen bir hasta ve üçüncü düşüğünü yapmak üzere gelen, ergenlikten yeni çıkmış bir başka hasta. Elimden geleni yaptım ama bunun yeterli olmadığını biliyorum.

O kızlar için yaptığım hiçbir şey yeterli olmayacak.

Duygusal olarak o kadar bitkinim ki duş almak ve resepsiyonun bana verdiği küçük diş fırçasıyla dişlerimi fırçalamak için tüm enerjimi harcıyorum. Gece için buraya gelmek ani bir karardı, bu yüzden yanımda iç çamaşırı bile yok. Yarın sabah işe gitmeden önce evime uğramam gerekecek ama evde olmak ve ölümcül sapığımın o anda beni izliyor olabileceğini bilmekten iyidir.

Beni izliyor ve beni istiyor. Hatta belki de çıplak vücudumu görünce otuzbir çekiyordu.

İğrenç bir şey ama düşündükçe bacaklarımın arası ısınıyor.

Duştan çıktıktan sonra göğsüme bir havlu sarıyorum ve aynada kendime bakıyorum. Visine göz damlaları gözlerimdeki kızarıklığı gidermede iyi bir iş çıkardı, ancak bugün erken saatlerde ağladığım için göz kapaklarım hala şiş görünüyor,

ve sıcak duş yüzünden yüzüm kızardı. Ayrıca beni düşünmekten alıkoyan bir gerilim baş ağrım var, ki bu da iyi bir şey.

Daha önce çok fazla düşündüm.

George bir casus olarak. George ifte hayat yaşıyor. İmknsız görünüyor ama yine de çok şeyi açıklıyor. Bir anda ortaya çıkan FBI ajanlarının koruması. Sözde bir hikayenin peşindeyken uzun süre işe gelmemesi ama çoğu eve hikayesiz dönmesi. Altı yıl önceki evliliğimizden kısa bir süre sonra başlayan ruh halleri. Gizli görevlerinden birinde bir şeyler mi ters gitti? Kazadan nceki yıllarda bu kadar değişmesinin nedeni gerçek işi olabilir mi?

Baş ağrım şiddetleniyor ve yine aynı şeyi yaptığımı fark ediyorum. George'u düşünüyorum, hala kontrolüm altında olan geleceğe odaklanmak yerine değiştiremeyeceğim geçmişi takıntı haline getiriyorum. Beni takip eden katil hakkında ne yapacağımı bulmaya çalışıyor olmalıydım, ama zihnim oraya gitmeyi reddediyor.

Onu daha sonra, biraz uyuduğumda ve beynim bu kadar kızarmadığında düşüneceğim.

Damlayan saçlarıma ikinci bir havlu sararak banyonun kapısını açıyorum, dışarı çıkıyorum ve irkilerek bir çığlık atıyorum.

Peter Sokolov yatağın üzerinde oturuyor, kapüşonlu bakışları yüzümde.

Sara

"ÇIĞLIK ATMA SARA." AKICI BİR ŞEKİLDE AYAĞA KALKIYOR. "BU İŞE KARIŞMANA GEREK YOK. diğer konuklarla birlikte."

Nefes nefese kalıyorum, bana doğru gelirken adrenalin iğneleri tenimi deliyor, iri vücudu yırtıcı bir rahatlıkla hareket ediyor.

"Sen... sen beni buraya kadar takip ettin." İçgüdüsel olarak geri çekilirken dizlerim birbirine çarpıyor, vücudumu örten dayanıksız havluyu tutuyorum.

"Evet." Benden birkaç adım ötede durdu, gri gözleri parlıyordu. "Buraya gelmemeliydin. Evdeki alarm sisteminiz en azından küçük bir zorluk teşkil ediyor. Burada, doğrudan içeri girebilirim."

"Neden buradasın?" Kalbim boğazımdan fırlayacakmış gibi hissediyorum. "Ne istiyorsun?"

Dudakları karanlık bir eğlenceyle seğiriyor. "Siz bu aktivitenin etkileriyle ilgilenen bir doktorsunuz. Ne istediğimi tahmin edebilirsin."

Aman Tanrım. Tenim hem sıcak hem de buz gibi hissediyor ve nabzım daha da yükseliyor. "Çık dışarı. Çığlık atacağım, yemin ederim."

Başını şaşkınlıkla eğiyor. "Yapacak mısın? Neden henüz yapmadın?"

Bir adım daha geri atıyorum, bakışlarım bir an için odanın kayıyor. *O beni yakalamadan başarabilecek miydim?*

"Sakın deneme Sara. Eğer kaçarsan, seni kovalarım."

Geri devam ediyorum. "Sana , seninle yatmayacağım." "Hayır mı?

Bunu göreceğiz."

Bana doğru geliyor ve ben daha da geri çekiliyorum, midem bulanıyor. Cinsel saldırının kadınlara ne yaptığını biliyorum; sonrasını, geride bırakılan fiziksel ve duygusal enkazı gördüm. Her şeyin üstüne bir de buna dayanabilir miyim bilmiyorum.

Ondan kurtulabilir miyim bilmiyorum.

Titreyen elim kapıya dokunuyor ama ben daha tokmağı çeviremeden avuç içleri iki yanımdan kapıya çarpıyor ve beni güçlü kollarının arasına hapsediyor.

"Benden kaçamazsın, ptichka," diyor usulca, bana bakarak. "Ne şimdi, ne de hiçbir zaman. Buna alışsan iyi edersin."

Bana dokunmuyor ama o kadar yakın ki iri bedeninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyor ve simetrik yüzünde birkaç küçük yara izi daha görebiliyorum. Bu kusurlar onun çekiciliğine ölümcül bir hava katıyor ve duyularım üzerindeki etkisini yoğunlaştırıyor. Kalp atışlarım kulaklarımda panikle kükrüyor ama vücudum korkuyla hiç alakası olmayan bir şekilde geriliyor. Avazım çıktığı kadar bağırmam ya da en azından onunla savaşımaya çalışmam gerekirdi ama hareket edemiyorum. Beni esir tutan ölümcül güzellikteki katile bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

"Gel Sara." Eli aşağı kayarak bileğimi tanıdık bir demir kelepçeyle kilitliyor. "Sana zarar vermeyeceğim."

Titreyerek nefes alıyorum. "Yapmayacak mısın?" Belki nazik olur. *Lütfen, en azından nazik olsun.* Onun ellerinde şiddete maruz kaldım ve bu beni tecavüz hayaletinden bile daha fazla korkutuyor.

"Hayır. Şimdi gel."

Kapıdan uzaklaşıyor ama beni yatağa götürmek yerine makyaj aynasının önündeki sandalyeye götürüyor.

"Otur." Omuzlarıma bastırıyor, ben de sandalyeye gömülüp nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum. Ne yapıyor bu adam? Neden sadece bana saldırmıyor? Aynadaki yüzüm ölümcül derecede solgun, arkamdan yaklaşıp ceketinin iç cebinden bir şey çıkarırken gözlerim kocaman.

Plastiğe sarılmış küçük bir saç fırçası - bazen otellerde ve lüks havayolu şirketlerinde verilen ucuz fırçalardan biri.

"Alt kattaki hediyelik eşya dükkanında sadece bu vardı," diyor ve aynada bakışlarımla karşılaşmadan önce plastik ambalajı çıkarıyor. "Hiç yoktan iyidir diye düşündüm."

Ne için hiç yoktan iyidir? Garip bir oyun için mi? Boğazım daralıyor ama panik beni ele geçiremeden başımdaki havluyu açıp yere bırakıyor. Saçlarımı ıslak bir atkuyruğu şeklinde toplayıp fırçayla düğümleri çözmeye başladığında, güçlü, güneşte kahverengileşmiş elleri kafatasımın yanında kocaman görünüyor.

Şok, ciğerlerimdeki tüm havayı alıyor. Kocamın katili -beni takip eden adam- *saçımı tarıyor*.

Dokunuşu nazik ama emin, herhangi bir tereddüt izi yok. Sanki bunu daha önce onlarca kez yapmış gibi. Fırçayı önce uçlardan geçiriyor, pürüzsüz ve dolaşmamış hale getiriyor; sonra küçük fırça saçımın tüm uzunluğu boyunca takılmadan ilerleyene kadar sistematik olarak yukarı doğru hareket ediyor. Ve süreç boyunca hiç acı çekmiyorum - aslında tam tersi. Plastik kıllar her vuruşta kafatasıma masaj yapıyor ve sıcak parmakları ensemin hassas derisine değdiğinde omurgamdan aşağı zevk akıyor.

Korku olsun ya da olmasın, hayatımın en duygusal deneyimiydi.

Orada oturup aynada saçımı taramasını izlerken garip bir gerçek dışılık hissi beni ele geçiriyor. Önceki karşılaşmalarımızın her birinde, onun yarattığı tehlikeye o kadar odaklanmıştım ki, daha az önemli şeylere dikkat etmemiştim, örneğin

Kıyafetleri. Şimdi, ilk kez, siyah bir termal gömlek üzerine yıpranmış gri bir deri ceket ve siyah botlarla eşleştirilmiş bir çift koyu kot pantolon giydiğini fark ediyorum. Kıyafetler gündelik, Illinois'de baharın başlarında herhangi bir erkeğin giyebileceği türden, ama işkencecimi sokaktaki sıradan bir adamla karıştırmak mümkün değil.

Peter Sokolov doğanın gücünden başka bir şey değil, acımasız ve tamamen durdurulamaz.

Ben olabildiğince hareketsiz otururken, onu durduracak bir şey yapmamak için tek bir kasımı bile oynatmaya cesaret edemezken, o saçlarımı uzun dakikalar boyunca tarıyor. Fırçanın her darbesi bir okşama gibi geliyor, sert ellerinin her dokunuşu aynı anda hem yatıştırıcı hem de heyecan verici. Daha da önemlisi, saçımı tararken bana başka şeyler yapmıyor - korktuğum şeyler.

Ancak çok geçmeden fırçayı makyaj masasının üzerine bırakıyor ve gözleri aynada benimkilere takılıyor. "Kalk," diye emrediyor, elleri çıplak omuzlarımın etrafında kıvrılıyor ve beni ayağa kaldırıyor.

Kalın bir şekilde yutkunarak, beni bıraktığında onunla yüzleşmek için arkamı dönüyorum, ama o çoktan uzaklaşmış ve ceketini çıkarıyor.

Ceketi sandalyeye asışını ve uzun kollu termal gömleğinin alt kısmına uzanışını kalbim sıkışarak izliyorum. Yumuşak bir hareketle gömleği başının üzerinden çıkarıyor ve ceketin üzerine asarken nefesim boğazımda düğümleniyor.

Omuzları geniş, kolları kalın ve belirgin kas katmanlarıyla kaplı. V şeklindeki zayıf gövdesini daha fazla kas kaplıyor ve düz, çıkıntılı karnında en ufak bir yağ izi bile yok. Elleri gibi göğsü ve omuzları da güneşte çok zaman geçirmiş gibi bronzlaşmış ve sol kolu üstünden bileğine kadar uzanan dövmelemlerle neredeyse tamamen kaplanmış. Göğsündeki koyu renkli kılların arasında birkaç soluk yara izi daha görüyorum ve kendimi göbeğinden başlayıp düşük belli kot pantolonunun bel bandında kaybolan seksi kıl izine bakarken yakalıyorum.

Sonra kot pantolonuma uzanıyor, fermuarını açıyor ve kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum. İlkel erkek güzelliğine rağmen vücudumu soğuk bir ter tabakası kaplıyor ve nabzım mide bulandırıcı bir şekilde hızlanıyor. Muhteşem bir canavar olabilir, ama o sadece bu: bir canavar, soğuk kalpli bir canavar. Farklı koşullar altında ondan çılgınca etkilenmiş olmamın hiçbir önemi yok. Olmak üzere olan şeyi istemiyorum. Bu beni mahveder.

Göz ucuyla botlarını çıkardığını ve kot pantolonunu bacaklarından aşağı ittiğini görüyorum; kalın, uzun bir çıkıntının üzerine gerilmiş bir çift lacivert külot ve siyah saçlarla tozlanmış güçlü bacaklar ortaya çıkıyor. Kotu tamamen çıkarmak için eğiliyor ve dehşetim yeni bir zirveye ulaşıyor.

Uyarılarını unutarak kapıya doğru koştum.

Bu sefer hedefime yaklaşmadım bile. Beni kapıdan iki adım ötede yakalıyor, güçlü bir kolu göğüs kafesime dolanıp beni ayağa kaldırırken diğer eli ağzımı kapatarak içgüdüsel çılgılığımı bastırıyor.

Beni yatağa taşıırken kollarını pençeliyorum, ayaklarım inciklerini tekmeliyor ama nafile. Elde ettiğim tek şey havlunun arkadan çözülmesi. Göğüs kafesimin etrafındaki kolu yere düşmesini engelliyor ama sırtım, kalçalarım ve vücudumun sağ tarafı tamamen açıkta kalıyor. Çıplak göğsünün sırtıma süründüğünü hissedebiliyorum, teninin temiz erkek kokusunu alabiliyorum ve bu istenmeyen yakınlık paniğimi daha da yoğunlaştırarak daha da mücadele etmemi sağlıyor.

Topuğum dizine değdiğinde "Siktir," diye homurdanıyor ve ben küçük bir zafer parıltısı hissediyorum.

Çok uzun sürmedi. Bir saniye sonra beni de peşinden sürükleyerek yatakta geriye doğru düştü ve ben tepki veremedi beni altına alarak yuvarlandı. Yüzüstü battaniyenin üzerine düşüyorum, ellerim yumuşak yüzeyi işe yaramaz bir şekilde tırmalıyor ve bacaklarım onun ağır kaslı baldırları tarafından ağırlaştırılıyor. Avuç içi ağzımın üzerindeyken boğuk sesler çıkarmaktan başka bir şey yapamıyorum ve sert kütüğü hissettiğimde panik gözyaşları gözlerimi yakıyor

Kıçımın kıvrımına karşı ereksiyonunun. Artık bizi sadece külotu ayırıyor ve ben tüm beyhudeliğine rağmen çabalarımı iki katına çıkarıyorum.

Kendimi yormam ve onun hareket etmediğini fark etmem birkaç dakika sürüyor.

Beni tutuyor, ama beni almak için hiçbir girişimde bulunmuyor.

"İşin bitti mi?" diye mırıldanıyor, ben gevşediğimde, kaslarım efordan titriyor ve ciğerlerim hava için çığlık atıyor. "Yoksa biraz daha güreşmek ister misin? Bunu bütün gece yapabilirim."

Ona inanıyorum. Benden o kadar büyük ki tek yapması gereken üstüne yatmak ve ben ne ona zarar verebilirim ne de kaçabilirim. Ben tüm gücümü kullanıp sıfır başarı elde ederken, onun harcadığı çaba minimum düzeyde.

"Elimi çekersem uslu duracak mısın?" Dudakları kulağımın hemen üzerinde geziniyor, nefesi tenimi ısıtıyor.

Boynumu yaklaşan dudaklardan korumak için omuzlarım dikleşiyor ve o da duyulabilir bir iç çekiyor. "Pekâlâ, sanırım ağzını tıkayıp kelepçelerimi getireceğim."

Avucunun arkasından boğuk bir ses çıkarıyorum ve o da kıkırdıyor. "Hayır mı? O zaman uslu duracak mısın?"

Küçük bir baş sallama hareketi yapıyorum. Yenilgi boğazımı yakıyor ama ağzımın bağlanması ve kelepçelenmeyi istemiyorum.

"Aferin kızıma." Üzerimden kayıyor ve elini ağzımdan çekerek oksijensiz kalan ciğerlerime hava çekmemi sağlıyor. "Şimdi bunu sisteminden çıkardığına göre, uyumaya ne dersin? Yarın uzun bir günün olduğunu biliyorum, ben de öyle."

"Ne?" O kadar irkildim ki çıplaklığımı unutarak sırt üstü döndüm.

Bakışları yüzüme dönmeden önce vücudumda gezinirken ağzından yavaş, hınzır bir gülümseme yayılıyor. "Uyu, ptichka. İkimizin de buna ihtiyacı var."

Doğrulup bir yastık alıyorum, göğsüme bastırarak başucuna doğru ilerliyorum -yatağın izin verdiği ölçüde ondan uzaklaşıyorum. O ne

Söylediklerinin hiçbir anlamı yok. Beni istediği çok açık; kocaman ereksiyonu külotunu yırtmak üzere. "Sen... benimle *yatmak* mı istiyorsun? *Sadece* uyumak mı?"

Gülümsemesi yüzünü terk ediyor ve gözleri karanlık bir sıcaklıkla parlıyor. "Elbette daha fazlasını istiyorum ama bu gece uyumakla yetineceğim. Sana söyledim Sara, seni bir daha incitmeyeceğim. Sen hazır olana kadar bekleyeceğim... sen de beni benim seni istediğim kadar isteyene kadar."

Onu istiyor musun? Onun deli olduğunu, onunla asla gönüllü olarak seks yapmayacağımı haykırmak istiyorum ama yutkunuyorum. Şu anda çok savunmasızım ve onun da ne yapacağı belli değil. Ayrıca, uyuduğunda kaçmak için bir şansım olacak - belki kafasına vurup polisleri bile arayabilirim.

"Pekâlâ." Gerçekte olduğumdan daha da çaresiz görünmeye çalışıyorum. "Eğer bana zarar vermeyeceğine söz verersen..."

Dudakları titriyor. "Söz veriyorum." Yataktan kalkıyor, battaniyeyi güçlü bir çekişle altımdan çekiyor ve kalan yastıkları kabartmadan önce aşağı çeviriyor. Açıktaki çarşafı okşayarak, "Buraya gel." diyor.

Yastığımı göğsüme bastırarak ona doğru birkaç santim kayıyorum.

"Daha yakın."

Manevrayı tekrarlıyorum, kalbim endişeden güm güm atıyor. Ona zerre kadar güvenmiyorum. Benimle oynuyor olabilir, tuhaf bir amaç için niyetleri hakkında yalan söylüyor olabilir.

"Battaniyenin altına gir," diyor ve ben de üzerimi örtecek bir yastıktan başka bir şeye sahip olduğum için sevinerek itaat ediyorum. Ne yazık ki rahatlama kısa sürdü. Ben uzanır uzanmaz tepe lambasını kapatıyor ve battaniyenin altına, yanıma giriyor; uzun, kaslı vücudu sanki oraya aitmiş gibi yanımda uzanıyor.

"Sağ tarafınıza dönün," diyor ve kalan son aydınlatma kaynağımız olan başucu lambasını kapattıktan sonra bunu kendisi yapıyor.

Niyetinin ne olduğunu anladığımda göğüs kafesim geriliyor. Kocamın katili benimle kaşıklaşmak istiyor.

Kafa karıştırıcı karanlığı ve boğazımdaki boğulma hissini görmezden gelerek yan dönüyorum ve kaslı kollarından biri altımdaki yastığın altından uzanırken, diğeri göğüs kafesimi sahiplenici bir şekilde sararak beni büyük vücudunun kıvrımlarına doğru çekerken eşit bir şekilde nefes almaya çalışıyorum. Ancak eşit nefes almak mümkün değil. Çıplak popom onun aletinin sert uzunluğuna yaslanıyor, sıcak, naneli nefesi şakağımdaki ince tüyleri havalandırıyor ve bacakları arkadan benimkilere yapışıyor. Etrafım sarılmış durumda, onun büyüklüğü ve gücü beni tamamen ele geçirmiş durumda. Ve ısı. Tanrım, vücudu çok fazla ısı üretiyor. Çıplak etinin benimkine değdiği her yerde yanmış hissediyorum, sanki normal bir insandan daha sıcak koşuyormuş gibi. Ama o değil, ben yanıyorum. O kadar donmuşum ki titriyorum, soğuk terler tenimde buharlaşıyor.

Ne kadar süre böyle yattığımızı bilmiyorum ama sonunda sıcaklığı içime sızıyor ve farklı bir sıcaklığa dönüşüyor, rüyalarımı istila eden ve beni utançtan yakan hain bir sıcaklığa. Artık o kadar korkmadığım için, güçlü bedeninin bir tehditten daha fazlası olduğunun farkındayım... sert aletinin bir ihlal aracından başka bir şey olduğunun. Sıcak erkek kokusu etrafımı sarıyor ve göğüslerim kolunun kalın bandının üzerinde ağır ve hassas hissediyor, meme uçlarım sıkı ve seksim kaygan, zonklayan boşlukla ağrıyor. Bu şekilde tutulmayalı ne kadar olmuştu? İki yıl mı? Üç yıl mı? George'la en son ne zaman seks yaptığımızı hatırlamıyorum, sevgili gibi uzanmak şöyle dursun, durumun yanlışlığına rağmen hayvani yanım böyle sarılmaktan, bir erkeğin bedeninin sıcaklığını ve içimdeki uyarılmanın titreşen uğultusunu hissetmekten hoşlanıyor.

İyi ki uyumayı planlamıyorum, çünkü bu şekilde uyuyabilmem mümkün değil -kalbim dakikada bir mil hızla atarken ve zihnim düşünceler karmaşasıyla onu geride bırakırken değil. Korku ve öfke, tahrik ve utanç; hepsi birbirine karışıyor, kalp atışlarımı hızlandırıyor ve midemi ekşitiyor. Peter gerçekten ne istiyor? Bu tuhaf kucaklaşmadan ne elde ediyor? O devasa ereksiyon rahatsız edici olmalı, hatta düpedüz

acı verici, ama orada yatmaktan memnun görünüyor, bana sarılmaktan başka bir şey yapmıyor. Neden? Onun derdi ne? Neden bana yapıştı?

George hakkında söyledikleri doğru olabilir mi? Kocam bir şekilde ailesine zarar vermiş olabilir mi?

Bu dünyadaki en kötü fikir ama kendimi durduramıyorum. "Peter... bana kendinden bahseder misin?" diye fısıldarken ağzım beynimden bağımsız çalışıyor gibi görünüyor.

Şaşkınlığını kaslarının kasılmasından ve nefes alışındaki değişiklikten anlayabiliyorum. Ona daha önce hiç ismiyle hitap etmemiştim ama kollarında çırılçıplak yatarken ona başka bir şekilde hitap etmek garip olurdu. Ayrıca, biraz duygusal yakınlık onu sorularıma cevap vermeye daha meyilli hale getirebilir ve sorduğum için beni daha az incitebilir.

"Ne bilmek istiyorsun?" diye mırıldanıyor bir saniye sonra, beni kendisine daha rahat oturtmak için yer değiştiriyor.

Kocamın ailenizi neden katlettiğini düşünüyorsunuz? Ben de bunu sormak için can atıyorum ama doğrudan bu konuya girecek kadar aptal değilim. Bu konuya en son değindiğimizde duyduğu öfkeyi hatırlıyorum. Bunun yerine usulca, "Bana Rusya'da doğduğunuzu söylediler. Bu doğru mu?"

"Evet." Derin sesi bir eğlence notası alıyor. "Aksanından anlayamıyor musun?"

"Çok ılıman, yani hayır. Avrupa'nın ya da Orta Doğu'nun hemen hemen her yerinden olabilirsiniz. Genel olarak İngilizceniz mükemmel." Gerginlikten çok hızlı konuşuyorum, bu yüzden kendime bir nefes aldırıp yavaşlatıyorum. "Okulda mı öğrendin?"

"Hayır, işimde."

Rusya'ya yönelik sözde tehditleri izlediği ve sorguladığı iş mi? Bir ürpertiği bastırıyorum ve o sorgulama yöntemlerini düşünmemeye çalışıyorum. *Hafif tut*, diyorum kendime. *Ağır şeylere kadar çalış*. Neşeli bir ses tonuyla, "Bir yetişkin olarak mı? Bu çok etkileyici. Genelde bir dili senin kadar iyi konuşabilmek için çocukken öğrenmen gerekir."

İşte, bu iyi. Biraz iltifat, biraz gerçek hayranlık. Savunmasız bir konumdayken yapmanız gereken şey budur: saldırganınızla bir yakınlık kurmak, sizi empati kurabileceği biri olarak görmesini sağlamak. Tabii ki bu strateji saldırganın empati kurma becerisine bağlı - etrafımı saran psikopatın eksik olduğundan şüphelendiğim bir şey.

"Çocukken birkaç İngilizce kelime ve cümle öğrenmiştim," diyor. "Sanırım bunun yardımı oldu."

"Ah? Bunları nerede öğrendin? Okulda mı, yoksa aileden mi?"

Kıkırdıyor, kaslı göğsü sırtıma doğru genişliyor. "İkisi de değil. Sadece Amerikan filmlerinden. Onlar sizin ana ihraç malınız, biliyorsun - o ve hamburgerler."

"Doğru." Nefes alıyorum, göğüs kafesimin üzerinde asılı duran ağır kolunu ve kıkımda zonklayan uyarılmışlığının sert kanıtını görmezden gelmeye çalışıyorum. Bu beni düşünmek istemediğim bir şekilde rahatsız ediyor. "Peki bu mesleği karar vermene ne sebep oldu?"

Burnunu saçlarıma gömüyor ve sanki beni içine çekiyormuş gibi derin derin nefes alıyor. "Ryson sana tam olarak ne söyledi?"

Ajanın soyadını rahatça kullanması beni geriyor, sonra kendimi rahatlamaya zorluyorum. Elbette Ryson'ın kim olduğunu biliyordu; muhtemelen bizi kafede konuşurken görmüştü. "Rus Özel Kuvvetleri'nden olduğunuzu söyledi. Bu doğru mu?"

"Evet." Tekrar arkama geçtiğinde sesi boğuk geliyor, aleti çelik bir direk gibi bana bastırıyor. "Terörle mücadele ve kontrgerilla konularında uzmanlaşmış, kayıt dışı küçük bir birimin başındaydım."

"Bu... alışılmadık bir şey." Onunla konuşmak -ve böylece onu bu uyarılmış halde uyanık tutmak- muhtemelen o kadar da iyi bir fikir değil, ama kendimi susturamıyorum. "Böyle bir şeye nasıl girilir? Orduya mı katıldın ve orada mı askere alındın?"

"Hayır." Yüzünü saçlarıma yaslamaya devam ediyor. "Beni senin ıslahevi dediğin yerde buldular."

"Çocuk suçlular için bir hapisane mi?"

"Daha çok bir çalışma kampıydı, ama evet."

"Ne-" Yutkunuyorum, bana duyduğu bariz arzusun bedenimde yarattığı etkiden ziyade sözlerine konsantre olmaya çalışıyorum. "Oraya gelmek için ne yaptın?"

Bunun George'la bir ilgisi yok ama merakımı bastıramıyorum. Öğrendiklerimin beni daha da korkutacağından şüpheleniyorum ama düşmanımı harekete geçiren şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum.

Zayıflıklarını bilmek istiyorum, böylece ona karşı kullanabilirim.

"Büyüdüğüm yetimhanenin müdürünü öldürdüm." Peter'ın sözlerinde pişmanlık ya da özürden eser yok, sesini kalınlaştıran şehvetin ötesinde hiçbir duygu yok. Akşam yemeğinde ne yediğini de anlatabilirdi. "Sanırım kariyer yoluma erken başladığımı söyleyebilirsiniz."

"Anlıyorum." Tüylerim diken diken oluyor ama sakın görünmek için elimden geleni yapıyorum. "Kaç yaşındaydın?"

"On bir, neredeyse on iki." "Sana ne yaptı?"

İç çekiyor ve hafifçe geri çekiliyor. "Bunun gerçekten bir önemi var mı, ptichka? Benim hakkımda kararını vermişsin ve geçmişimden gelen hiçbir acıklı hikâye bunu değiştiremez. Şu anda, başıma gelen talihsizlikler karşısında sevinçten başka bir şey hissedemeyecek kadar benden nefret ediyorsun."

Duygusal yakınlık kurmak için çok fazla. "Peki, ne bekliyordun?" Acı bir şekilde soruyorum, tüm sempatik dinleme numaralarını bırakarak. "Bana işkence edip kocamı öldürebileceğini ve dost olacağımızı mı?"

"Hayır, ptichka. Ne düşünürseniz düşünün, ben hayalperest değilim. Bana karşı olumsuz duygularınız mantıklı ve beklenen şeyler. Ben sadece zaman içinde bunları değiştirmeyi umuyorum."

Ona karşı nefretten başka bir şey hissedeceğimi düşünüyorsa hayal görüyor demektir, ama tartışmaya zahmet etmiyorum. "Bana sürekli söylediğin o kelime ne? Ptee-bir şey mi?"

"Ptichka." Saçlarımı okşamaya, koklamaya ya da her ne yapıyorsa ona devam ediyor. "Rusça'da *küçük kuş* demek."

Ellerim önümdeki battaniyeyi yumrukluyor. "Bir kuş mu?"

"Hmm. Küçük bir ötücü kuş, senin gibi güzel ve zarif." Duraklıyor, sonra usulca ekliyor, "Ayrıca senin gibi kafeste."

Göt herif. Dişlerimi sıkıyorum ve belimdeki zapt edici kolun izin verdiği ölçüde ondan uzaklaşmaya çalışıyorum. "Bu geçici bir durum."

"Oh, benim tarafımdan kafese kapatılmaktan bahsetmiyorum." Beni sıkıca kavrayıp kıpırdamamı engellerken sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Şu anda seni tutuyor olabilirim ama ben hayatına girmeden çok önce hapsedilmiştin."

Şaşkınlıkla donup kaldım. "Ne?"

"Oh, evet. Neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranma Sara. biliyorum: toplumdan, anne babandan, kocandan ve arkadaşlarından gelen tüm beklentiler... Zeki ve güzel doğduğun için başarılı olma baskısı, mükemmel olma arzusu, her zaman herkes için her şey olma ihtiyacı..." Sesi yumuşak ve karanlık, beni ipeksi, baştan çıkarıcı bir ağla sarıyor. "Dün kulüpte gördüm: özgürlüğe olan özlemini, sana konulan kısıtlamalar olmadan yaşama arzunu. O dans pistinde birkaç dakikalığına prangalarının düşmesine izin verdin ve ben güzel kuşun altın kafesinden çıkıp özgürce uçtuğunu gördüm. *Seni* gördüm Sara ve bu çok güzeldi."

Birkaç saniye boyunca tek yapabildiğim kıpırdamadan yatmak, göğsüm ağrıyor ve gözlerim karanlıkta yanıyor. Gülmek ve sözlerini reddetmek istiyorum ama konuşmaya çalışırsam yıkılıp çılgılık atacağımdan korkuyorum. Bu adam, bu vahşi yabancı, bu kadar özel bir şeyi -kendimle ilgili yeni yeni anlamaya başladığım bir şeyi- nasıl bilebilir?

Güzel ve rahat hayatımın artık beni mutlu etmediğini, belki de hiç mutlu etmediğini nereden bilebilir?

Boğazımda şişen baloncuğu bastırmaya çalışarak alaycı bir homurtu çıkardım ve "Yani sen... ne yapacaksın? Beni kısıtlayıcı hayatımdan kurtaracak mısın? Beni özgür bırakıp uçmamı mı izleyeceksin?"

"Hayır, ptichka." Sesi nazik bir alaycılıkla dolu. "O kadar asil bir şey değil."

"Sonra ne olacak?"

"Seni kendime ait bir kafese koyacağım ve şarkı söyleteceğim."

P *eter*

KOLLARIMDA TITRIYOR VE BEN ONUN İÇİNDE DALGALANAN KORKUYU HISSEDİYORUM. BİR PARÇA
Bir yanım acımasız dürüstlüğümden pişmanlık duyuyor ama ona yalan söylemeyi kendime yediremiyorum. Ona duyduğum arzu, Tamila'ya duyduğum nazik şefkate ya da diğer kadınlarla yaşadığım açık şehvete hiç benzemiyor.

Sara'ya olan ihtiyacım daha karanlık, aramızda geçenler ve eskiden düşmanıma ait olduğu bilgisiyle lekelenmiş. Onu incitmek istemiyorum ama çektiği acının bana sapkın bir şekilde çekici geldiğini de inkâr edemem. Ona eziyet etmek yanan öfkemi soğutuyor, cezalandırma ve intikam alma ihtiyacımı tatmin ediyor, kendime onu iyileştirmek, verdiğim acının kefarecini ödemek istediğimi söylesem bile.

Sara söz konusu olduğunda, çelişkiler yumağıyım ve emin olduğum tek şey basit bir sevişmenin yeterli olmayacağı.

Daha fazlasını istiyorum.

Onu benim yapmak istiyorum.

Sözümü bozup onu şimdi almak, onu sahiplenmek ve beni canlı canlı tüketen açlığı dindirmek cazip geliyor. Kucağımda tamamen çıplak, her nefes alışında çıplak teni benimkine sürtünüyor. I

Nemli çiçekli şampuanın kokusunu alabiliyor, koluma yaslanan göğüslerinin yumuşaklığını hissedebiliyor ve aletim kıcının kıvrımında acı verici bir şekilde zonkluyor, vücudum içine girme ihtiyacıyla ağrıyor. Başta karşı koyacaktı ama hoşuna gitmesini sağlayabilirdim.

Bana karşı bağışıklığı yok. Bunu biliyorum. Hissediyorum.

Karanlık dürtü beni ele geçirmeden önce nefesimi içime çekip yavaşça bırakıyorum. Sara'yı becermek ne kadar iyi hissettirse de, onun güvenini de en az vücudu kadar istiyorum.

Benim için kendi isteğiyle şarkı söylemesini istiyorum.

"Uyu, ptichka," diye mırıldanıyorum, sessiz kaldığında, tüm soruları şimdilik boğuldu. "Bu gece güvende olacaksın."

Vücudumu saran açlığı görmezden gelerek gözlerimi kapatıyorum ve hafif ama huzurlu bir uykuya dalıyorum.

GECE BOYUNCA ÜÇ KEZ UYANDIM, IKISINDE SARA

Kucağımdan kaçmak ve bana acı verecek bir şey yapmak için ve bir kez de kötü bir rüyadan uyandığında. Her seferinde ona daha sıkı sarılıyorum ve sonunda tekrar uykuya dalıyor. Bir süre sonra ben de öyle, ama içimi kemiren şehvet gece boyunca daha da yoğunlaşıyor. Sabah olduğunda patlamaya hazırım ve tuvalete gittiğimde otuz bir çekmem sadece yirmi saniye sürüyor.

Banyodan çıktığımda hâlâ uyuyordu ve ben de onunla birlikte yorganın altına girmeyi düşünüyorum. Ancak, saat neredeyse yedi ve Anton'a o gün için yatmadan önce yetişmek istiyorum. Kendimi kontrol edebildiğimden de tam olarak emin değilim; hızlıca boşalmam ona duyduğum şiddetli arzuyu ancak .

Sara'yla tekrar yatağa girersem, sözümü tutmama riski var.

Kaderi kışkırtmamaya karar vererek sessizce giyiniyorum ve odadan çıkıyorum.

Sara'yı yakında tekrar görecekim. Bu arada, yapılması gereken işler var.

Sara

SABAH PLANLANMIŞ BİR SEZARYENİM VE ÖĞLEDEN SONRA DA PLANLANMAMIŞ BİR SEZARYENİM VAR. öğleden sonra. Arada, ağrılı adet krampları olan ancak hormonal doğum kontrolünün olağan çözümünü tolere edemeyen bir kadın görüyorum - çok empati kurduğum bir şey - ve iki yıldır hamile kalmaya çalışan ancak pek başarılı olamayan başka bir kadın. İlkine endometrioma olup olmadığını kontrol etmek için bir ultrason ayarlıyorum ve ikincisini bir doğurganlık uzmanına yönlendiriyorum. Bunu yapar yapmaz, kötü bir araba kazası geçirmiş altı aylık hamile bir kadını muayene etmek için acil servise çağırıldım. Neyse ki ona bebeğin sağlıklı olduğunu ve tekmelediğini söyleyebildim - bu büyüklükte bir kafa kafaya çarpışmada mümkün olan en iyi sonuç.

Dün gecedен sonra işime odaklanabilmem beni şaşırtıyor, ancak aylardır ilk kez karanlık anılar her fırsatta zihnimi işgal etmiyor ve geçen ayın paranoyası yok. Tersine, artık izlendiğimi *bildiğim* için, bu fikir beni o sinir bozucu hissi yaşadığım zamanki kadar endişelendirmiyor. Ayrıca çok az kafein tüketmeme rağmen kendimi dinlenmiş ve uyanık hissediyorum ve bunun sebebinin bütün gece etrafımı saran sert bedene rağmen dokuz saatlik sağlam bir uyku uyumam olduğundan şüpheleniyorum.

Belki de bu *yüzden*. Dün gece ne kadar uyanık kalmaya çalışsam da Peter'ın teninden yayılan hayvan sıcaklığı ve düzgün nefes alıp vermesi beni uykuya sürükledi. Gece boyunca birkaç kez uyanıp kendimi ondan kurtarmaya çalıştım ama bu imkânsızdı. Bana en sevdiği oyuncak ayısına sarılan bir çocuğun yoğunluğuyla sarıldı ve sonunda pes ettim ve sadece uyudum, bilinçaltım kabuslarımın kaynağının hemen yanımda olduğunun farkında değildi.

Her halükarda, sebep ne olursa olsun, vardiyam boyunca sakın ve odaklanmış kalıyorum. Hastalarımı konsantre olurken Peter ve niyetleri tüm düşünceleri zihnimin gerisine iterek bastırmayı başardım. Eğer onun açıklamaları üzerinde durmama izin verseydim, çılgılık atarak hastaneden kaçırdım ve sapığımın o zaman ne yapacağını kim bilebilirdi? Bu sabah sağ salım uyandığımda, en iyi hareket tarzının günü gününe yaşamak ve onu mümkün olduğunca kışkırtmaktan kaçınmak olduğuna karar verdim.

Belki bir süre daha uslu durur ve benim de ne yapacağımı zamanım olur.

Vardiyam bittiğinde soyunma odasına gidiyorum ve koridorda Andy ile karşılaşıyorum. Vardiyasına yeni başlıyor olmalı, çünkü önlükleri mükemmel bir şekilde ütülenmiş görünüyor ve kıvrıkcık saçları düzgün bir topuz haline getirilmiş, tek bir tel bile yerinde değil.

Uzun bir mesainin sonunda, çoğu hemşire ve doktor -ben de dahil olmak üzere- çok daha dağınık görünür.

"Hey," dedi, durarak. "Her şey yolunda mı?"

Göz kırpıyorum. "Um, evet." Peter'ı bilmiyor olamaz, değil ? "Neden?"

"Geçen gece kendini iyi hissetmediğini söylemiştin," diyor Andy, kaşlarını çatarak. "Kulüpten kaçtığın zaman."

"Ah, evet, bunun için üzgünüm." Mahcup bir gülümseme denedim. "Çok fazla içmiştim ve bu beni çok etkiledi. Sanırım eve geldiğimde kustum ama şimdi her şey bulanık."

"Ah, anlıyorum." Yüzündeki endişenin yerini rahatlamış bir gülümseme aldı. "Bir şeye üzölmüş olabileceğini düşünmüştüm. Sanki biri en sevdiğin midilliyi gözünün önünde vurmuş gibi görünüyordun."

Gölüyorum ve başımı sallıyorum, yine de gerçeklerden çok uzak değil. "Korkarım tek kurban karaciğerim oldu."

Andy gülüyor, sonra soruyor: "Gelecek Cumartesi ne yapıyorsun? Tonya ve Marsha kız kıza bir gece daha planlıyorlar ama ben Larry'yle akşam yemeği yiyip sinemaya gitmeyi düşünüyordum - hem de makul bir saatte, çünkü önümüzdeki Pazar erken bir vardiyam var. Bize katılmak ister misin?"

"Sen ve erkek arkadaşın mı?" Ona şaşkın bir bakış attım. "Ben üçüncü tekerlek olmaz mıydım?"

"Şey..." Çilli yüzünde muzip bir gülümseme beliriyor. "Tasadüfe bakın ki, Larry'nin hoş bir kızla tanışmak için can atan çok yakışıklı ve çok başarılı bir arkadaşısı var. Kendisi bir emlak kralı ve imkansız bir ihtiyaç listesi var, ama"-ben sözümü kesmek üzereyken parmağını kaldırdı-"sen hepsine uyuyorsun. Eğer senin için sorun yoksa Larry onu da davet eder ve güzel bir çifte randevumuz olur."

Burnumu kırıştırıyorum. "Oh, bunu bilmiyorum-"

"Yakışıklı bir adam. Al." Cebinden bir telefon çıkarıyor, ekranı birkaç kez kaydırıyor ve bana sarışın Tom Cruise'a benzeyen bir adamın resmini gösteriyor. "Gördün mü? Kesinlikle çok daha kötüsünü yapabilirsin."

Kıkırdıyorum. "Elbette, ama-"

"Aması yok." Ben itiraz etmek üzereyken elini kaldırıyor. "Sadece gel ve eğlenelim. Bir şey yapman için baskı yok. Larry'nin arkadaşından hoşlanırsan, harika. Eğer hoşlanmazsan, sen ve ben kızlara katılırız, Larry de erkek erkeğe bir gece geçirir - uzun zamandır bunu istiyordu."

Tereddüt ediyorum, sonra üzüntüyle başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim ama yapamam." Peter'ın Andy ya da onun erkek arkadaşısı için bir tehdit oluşturup oluşturmadığını bilmiyorum ama bu riski almak istemiyorum. Rus katil her hareketimi izlerken, etrafımdaki herkes onun hedefi haline gelebilir.

Takipçi sorunum çözülene kadar kendime saklansam iyi olur. Andy'nin yüzü düştü. "Oh, tamam. Fikrini değiştirirsen bana haber ver.

Marsha'da numaram var."

"Olur, teşekkürler," diyorum ama Andy çoktan aceleyle uzaklaşıyor, beyaz spor ayakkabılarının izin verdiği kadar hızlı yürüyor.

EVE DÖNERKEN KELLY CLARKSON'IN "STRONGER" ŞARKISINI DINLIYORUM VE başka bir eyalete gidene kadar sürmeye devam etme dürtüsü. Ya da belki başka bir ülkeye. Kanada ve Meksika kulağa cazip geliyor, Antarktika ve Timbuktu da öyle. Kamera istilasına uğramış evime gitmek yerine, doğruca havaalanına gidebilir ve bir uçağa atlayıp herhangi bir yere gidebilirim.

Peter'ın peşimden gelmeyeceğini garanti etseydim Kuzey Kutbu'na giderdim. Ben.

Ne yazık ki böyle bir garantim yok. Aslında tam tersi. Eğer ben kaçarsa, peşimden gelecektir. Bundan eminim. O bir avcı, bir iz sürücü ve beni bulana kadar durmayacak, tıpkı listesindeki herkesi bulduğu gibi. Başka bir otele ya da başka bir kıtaya gitsem de bir şey fark etmez.

İstediklerini elde edene kadar beni rahat bırakmayacak, her ne ise.

Avuçlarım direksiyonda kayganlaşıyor ve hızlı nefes aldığımı fark ediyorum, dün geceyle ilgili düşüncelerim aklıma geldikçe sakinliğim dağılıyor. Hâlâ neyin peşinde olduğundan emin değilim ama seksten başka bir şey gibi görünüyor.

Daha karanlık ve çok daha sapkın bir şey.

Başka bir panik atağın eşiğinde olduğumu fark ederek Kelly Clarkson'dan klasik müziğe geçiyorum ve nefes egzersizlerimi yapmaya başlıyorum. Belki de FBI'a gitmeyerek hata yapıyorum. En azından onların beni koruma ihtimali var, oysa tek başıma hiç şansım yok.

Hepsi bu. Umabileceğim en iyi şey, benden sıkılıp bir sonraki kurbanına geçmesi ve beni hayatta ve akıl sağlığımın büyük bir kısmıyla bırakması.

Ryson'ı neden hemen aramadığımı hatırladığımda telefonuma uzanmaya başlamıştım bile: ailem. Ortadan kaybolup onları terk ve FBI'ın bizi koruyabileceği gibi küçük bir ihtimale dayanarak onları yerlerinden etmek bencillik olur. Taşınmanın gerekliliğini açıklamak için aileme her şeyi anlatmam gerekecek ve babamın kalbi bu tür bir strese dayanır mı bilmiyorum. Birkaç yıl önce üçlü bypass geçirdi ve doktorlar ona stresli aktiviteleri minimumda tutmasını tavsiye etti. Bana işkence eden ve George'u öldüren sapık bir katili öğrenmek babamı gerçekten öldürebilir ve hatta annem için bile tehlikeli olabilir.

Hayır. Bunu onlara yapmayacağım. Nefesimi kontrol altına alarak Kelly Clarkson'ı tekrar açtım. Ailemin mutlu, normal bir hayatı var ve ben de bunun böyle devam etmesi için ne gerekiyorsa yapacağım. Eğer bu Peter'la tek başıma uğraşmam gerektiği anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Umarım, onun vereceği her şeyi kadar güçlüyümdür.

Sara

ONUN DAĞITTIĞI ŞEY YEMEK. BİR SÜRÜ LEZZETLİ KOKAN YEMEK.

Sersemlemiş bir halde yemek masamın üzerindeki serpmeye bakıyorum. Bütün bir kızarmış tavuk, bir kase patates püresi ve büyük bir yapraklı salata var; hepsi de yanan mumlar ve bir şişe beyaz şarap arasında güzelce yerleştirilmiş.

Bu gece evimde pusuya düşürülebileceğimi düşünmüştüm ama bunu beklemiyordum.

"Aç mısın?" diye soruyor derin, hafif aksanlı bir ses arkamdan ve Peter Sokolov koridordan çıkarken nabzım hızla atarak dönüyorum. Saçlarının önu ıslak, sanki yüzünü yeni yıkamış gibi ve üzerinde mavi düğmeli bir gömlek ve koyu renk bir kot pantolon olmasına rağmen ayakkabı giymemiş, sadece çorap giymiş.

Muhteşem görünüyor ve her zamankinden daha tehlikeli.

"Ne-" Sesim çok yüksek, bu yüzden bir nefes alıp tekrar deniyorum. "Nedir bu?"

"Akşam yemeği," diyor, eğlenmiş görünüyor. "Neye ?"

"I..." Benden birkaç adım ötede durduğunda odadaki hava inceliyor, gözlerindeki samimi bakış bana onun kollarında çıplak uyuduğumu hatırlatıyor. "Ben

Aç değilim."

"Hayır mı?" Kara kaşlarını kaldırıyor. "Tamam o zaman. Hadi yatağa gidelim." Bana uzanacakmış gibi hareket ediyor ve ben geri sığıyorum.

"Hayır, bekle! Yemek yiyebilirim."

Dudaklarında bir gülümseme belirir. "Ben de öyle düşünmüştüm. Senden sonra."

Kibar bir yarım daire çizerek eliyle işaret ediyor ve ben masaya doğru yürüyorum, kalbimi göğsümün içine geri çekmeye çalışıyorum, çünkü o tepedeki ışığı kapatıyor, aydınlatma olarak sadece mum ışığı kalıyor ve beni masaya kadar takip ediyor.

Bir sandalye çekti, ben de oturdum. Sonra karşımdaki sandalyeye geçip kendisi oturuyor. Masada iki tabak ve George'un sadece tatillerde ve partilerde kullanmamı istediği resmi gümüş takımlarımın olduğunu fark ediyorum.

Sessizce, George'un katilinin tavuğu ustalıklı kesmesini ve tavuğun en sevdiğim kısmı olan butlardan birini tabağıma koymasını, birkaç kaşık patates püresi ve cömert bir porsiyon salata ile birlikte izliyorum.

"Bu kadar yemeği nereden buldun?" Kendi tabağını doldururken sordum. "Ben yaptım." Tabağından başını kaldırıp baktı. "Tavuk seviyorsun, değil mi?" Severim ama bunu ona söyleyecek değilim.

"Yemek mi yapıyorsun?"

"Uğraşıyorum." Bıçağını ve çatalını eline alıyor. "Devam et, dene."

Sandalyemi geriye itip ayağa kalkıyorum. "Ellerimi yıkamalıyım." Garajdan yeni geldim ve içimdeki OKB doktoru hastane mikroplarından arınmadan yiyeceklere dokunmama izin vermiyor.

"Pekâlâ," diyerek elindeki kapları ve beni beklemeye niyetli olduğunu anlıyorum.

Sapığının sofra adabı mükemmeldir.

Yakındaki banyoya gidip ellerimi yıkıyorum, her zaman yaptığım gibi parmaklarımın arasını ve bileklerimin etrafını ovuyorum. Masaya döndüğümde ikimize de birer kadeh şarap doldurmuştu bile.

Pinot Grigio, yemeğin lezzetli aromalarına karışarak durumun tuhaflığına katkıda bulunur.

Bilmesem, randevuda olduğumuzu düşüneceğim.

"Otele gitmek yerine buraya geleceğimi nereden bildin?" Oturduğumda sordum.

Omuz silkiyor. "Eğitimli bir tahmindir. Zekisin, bu yüzden aynı hatayı iki kez yapman pek olası değil."

"Uh-huh." Çatalımı elime alıyorum ve patates püresinden bir ısırık alıyorum. Zengin, tereyağlı lezzet dilimde mutluluk hissi uyandırıyor, midemdeki endişeye rağmen iştahımı kabartıyor. "Tahmin yürütmek için çok fazla yemek yapmışsın."

"Evet, risk yoksa ödül de yok, değil mi? Ayrıca, senin nasıl düşündüğünü ve mantık yürüttüğünü gördüm Sara. Aptalca, anlamsız şeyler yapmazsın ve başka bir otele gitmek de tam olarak bu olurdu."

Elim çatalımın etrafında sıkılaşıyor. "Bu doğru mu? Birkaç haftadır beni takip ettiğin için beni tanıdığını mı sanıyorsun?"

"Hayır." Gözleri mum ışığında parlıyor. "Seni tanımıyorum, ptichka - en azından istediğim kadar iyi tanımıyorum."

Bu kışkırtıcı ifadeyi görmezden gelerek tabağıma odaklanıyorum. Şimdi bir ısırık aldım ve ağzım daha fazlası için sulanıyor. Peter'a daha önce söylediklerime rağmen açlıktan ölüyorum ve tabağımdaki lezzetli yemekleri memnuniyetle mideye indiriyorum. Tavuk mükemmel bir şekilde terbiye edilmiş, patates püresi cömertçe tereyağlanmış ve yeşil salata alışılmadık limonlu sosuyla ferahlatıcı bir şekilde keskin. Yemeğe o kadar dalmışım ki tabağımın yarısını bitirmiştik ki aklıma korkutucu bir düşünce geliyor.

Çatalımı bırakıp iškencecime bakıyorum. "Buna ilaç falan vermedin, değil mi?"

"Öyle olsaydı senin için çok geç olurdu," diyor eğlenerek. "Ama hayır. Rahatlayabilirsin. Seni uyuşturacak ya da zehirleyecek olsaydım şırınga kullanırdım. Mükemmel yiyecekleri bozmaya gerek yok."

Tepki vermemeye çalışıyorum ama şarabıma uzanırken ellerim titriyor. "Harika. Bunu duyduğuma sevindim."

Bana gülümsüyor ve bacaklarımın arasında sıcak, eriyen bir his hissediyorum. Rahatsızlığımı gizlemek için şaraptan birkaç yudum alıyorum ve tabağıma yeniden odaklanmadan önce bardağı yere bırakıyorum.

Ondan etkilenmiyorum. Olmayı reddediyorum.

Tabaklarımız boşalana kadar sessizce yiyoruz; sonra Peter çatalını bırakıyor ve şarap bardağını alıyor. "Bana bir şey söyle Sara," diyor. "Şu anda yirmi sekiz yaşındasın ve iki buçuk yıldır tam teşekküllü bir doktorsun. Bunu nasıl başardın? Şu süper yüksek IQ'ya sahip çocuk dahilerden biri miydin?"

Boş tabağıma kenara itiyorum. "Sapığın sana bunu söylemedi mi?"

"Geçmişinizi derinlemesine araştırmadım." Şarabından bir yudum aldı ve kadehini yere bıraktı. "Bunu yapmamı tercih edersen yapabilirim ya da sadece benimle konuşabilirsin ve birbirimizi daha geleneksel bir şekilde tanıyabiliriz."

Tereddüt ediyorum, sonra onunla konuşmaktan zarar gelmeyeceğine karar veriyorum. Masada ne kadar uzun süre oturursak, yatma vaktini ve beraberinde getirebileceği her şeyi o kadar uzun süre erteleyebilirim.

"Dahi değilim," diyorum şarabımdan küçük bir yudum alarak. "Yani, aptal değilim ama IQ'm normal sınırlar içinde."

"O zaman normalde üniversiteden sonra en az sekiz yıl sürmesi gerekirken nasıl yirmi altı yaşında doktor oldunuz?"

"Ben bir oops bebeğiydim," diyorum. Bana bakmaya devam edince açıklıyorum: "Annem menopoza girmeden üç yıl önce doğmuşum. Hamile kaldığında neredeyse elli yaşındaymış, babam da elli sekiz. İkisi de profesörmüş -aslında babam annemin doktora danışmanıyken tanışmışlar ama daha sonra çıkmaya başlamışlar- ve ikisi de çocuk istemiyormuş. Kariyerleri vardı, harika bir arkadaş çevreleri vardı ve birbirlerine sahiptiler. O yıl emeklilik planları yapıyorlardı ama onun yerine ben oldum."

"Nasıl?"

Omuz silkiyorum. "Birkaç kadeh içki ve kırılmış bir prezervatif için endişelenemeyecek kadar yaşlı olduklarına dair inanç."

"Yani seni istemediler mi?" Gri gözleri kararıyor, çelik tunç rengine dönüyor ve ağzı geriliyor.

Bilmesem, benim adıma kızgın olduğunu düşünürdüm.

Bu saçma düşünceden sıyrılarak, "Hayır, yaptılar. En azından hamileliğimi öğrendiklerinde yaşadıkları şoku atlattıktan sonra. İstedikleri ya da bekledikleri bu değildi, ama ben orada olduğumda, her şeye rağmen sağlıklı doğduğumda, bana her şeylerini verdiler. Ben onların dünyasının merkezi, kişisel küçük mucizeleri oldum. Kadroları vardı, birikimleri vardı ve ebeveyn olarak yeni rollerini kariyerlerine verdikleri özveriyle kucakladılar. İlgi yağmuruna tutuldum, yürümeye başlamadan önce okumayı ve yüze kadar saymayı öğrendim. Anaokuluna başladığımda beşinci sınıf seviyesinde okuyabiliyor ve temel cebir bilgisine sahiptim."

Ağzının sert çizgisi yumuşuyor. "Anlıyorum. Yani rakiplerine karşı büyük bir avantajın vardı."

"Evet. İlkokulda iki sınıf atladım ve daha da atlayabilirdim, ancak ailem sınıf arkadaşlarımdan anlamlı bir şekilde daha küçük olmanın sosyal gelişimim için iyi olacağını düşünmedi. Bu yüzden okulda arkadaş edinmekte zorlandım ama bu ne burada ne de orada." Şarabımdan bir yudum daha almak için duraklıyorum. "Liseyi üç yılda bitirdim çünkü müfredat benim için kolaydı ve üniversiteye başlamak istiyordum ve sonra üniversiteyi üç yılda bitirdim çünkü lisede Advanced Placement dersleri alarak çok üniversite kredisi kazanmıştım."

"dört yıl."

Başımı salladım. "Evet, bu dört yıl."

Beni inceliyor ve gözlerindeki sıcaklıktan rahatsız olarak sandalyemde kayıyorum. Şarap kadehimin çoğu boşaldı ve etkilerini hissetmeye başlıyorum, alkolün hafif vızıltısı endişemin en kötüsünü kovalıyor ve

Koyu renk saçlarının nasıl kalın ve ipeksi görüldüğü, ağzının aynı anda hem yumuşak hem de sert olduğu gibi alakasız şeyleri fark etmemi sağlıyor. Bakışlarında hayranlıkla bana bakıyor... ve başka bir şey, sanki ateşim varmış gibi tenimi sıcak ve gergin hissettiren bir şey.

Peter sanki bunu hissetmiş gibi göz kapaklarını indirerek eğiliyor. "Sara..." Sesi alçak ve derin, tehlikeli derecede baştan çıkarıcı. Elimi büyük avucuyla kapatıp "Ptichka, sen" diye mırıldanırken nefes alış verişimin hızlandığını hissedebiliyorum.

"George'un ailene neden zarar verdiğini düşünüyorsun?" Giderek artan uyarılmışlığımı bastırmak için çaresizce elimi geri çekiyorum. "Onlara ne oldu?"

Sorum, cinsellik yüklü atmosferde patlayan bir bomba gibi. Bakışları düz ve sertleşiyor, sıcaklığı buz gibi bir öfkeyle yok oluyor.

"Ailem mi?" Elleri masanın üzerinde kenetleniyor. "Onlara ne olduğunu bilmek mi istiyorsun?"

Temkinli bir şekilde başımı sallıyorum, ayağa fırlayıp geri çekilme içgüdüsüyle savaşıyorum. İçimde yaralı bir yırtıcıyı kışkırttığıma dair korkunç bir his var, beni hiç denemeden parçalayabilecek bir yırtıcıyı.

"Pekâlâ." Ayağa kalkarken sandalyesi yere sürtünüyor. "Buraya gel, sana göstereyim."

P *eter*

OTURDUĞU YERDE DONUP KALİYOR. BİR GEYİK YAVRUSU BİR AVCININ avcının tüfeği. Onu korkuttuğumu biliyorum ama içimi parçalayan acı ve öfke yüzünden bunu umursamıyorum.

Beş buçuk yıl sonra bile, Pasha ve Tamila'nın ölümlerini düşünmek beni yok etme gücüne sahip.

"Buraya gel," diye tekrarlayarak masanın etrafından dolanıyorum. Sara'nın kolundan tutarak, sert duruşuna aldırmadan onu ayağa kaldırıyorum. "Bilmek mi istiyorsun? Kocanın ve yandaşlarının ne yaptığını görmek ister misin?"

Boştaki elimle cebime uzanıp eski akıllı telefonumu çıkarırken ince kolu avuçlarımda geriliyor. Her zaman yanımda taşırım, ancak herhangi bir ağa bağlı değil ve telefon görüşmesi yapmak için kullanılamıyor. Başparmağımla ekranı kaydırarak son fotoğraf setine gidiyorum.

"Al." Telefonu onun boştaki eline tutuşturdum. "İyi bak."

Telefonu yüzüne götürürken Sara'nın eli titriyor ve ilk fotoğrafı gördüğü anı tam olarak biliyorum. Yüzü bembeyaz oluyor ve

Fotoğrafların geri kalanını görüntülemek için ekranı kaydırmadan önce sarsılarak yutkunuyor.

Telefona kendim bakmıyorum, bakmama da gerek yok. Görüntüler retinama kazınmış, korkunç bir dövme gibi beynime kazınmış.

Bu fotoğrafları beni olay yerinden sürükleyerek götüren askerlerden kaçtıktan bir gün sonra çektim. Kalan köylülerin yerlerini çoktan değiştirmişlerdi ama soruşturma yeni başlamıştı ve cesetleri henüz temizlememişlerdi. Döndüğümde cesetler hala orada yatıyordu, üzerleri sinekler ve sürünen böceklerle kaplıydı. Her şeyin fotoğrafını çektim: yanmış binaların, çimenlerin üzerindeki koyu kan lekelerinin, çürümüş cesetlerin ve kopmuş uzuvların, Paşa'nın oyuncak arabaya dolanmış minik elinin... Havada yoğun bir şekilde asılı duran çürümüş et kokusu ve terk edilmiş bir köyün ıssız boşluğu gibi yakalayamadığım şeyler vardı, ama kaydettiklerim yeterliydi.

Sara telefonu indiriyor ve ben de onun kansız parmaklarından alıp cebime geri koyuyorum.

"Arayan Daryevo'ydu." Kolunu bırakıyorum, her kelime boğazımı zımpara kağıdı gibi kazıyor. "Dağıstan'da karımın ve oğlumun yaşadığı küçük bir köy."

Sara bir adım geri çekilir. "Ne..." Sesli bir şekilde yutkunuyor. "Orada ne oldu? Neden öldürüldüler?"

İçimde çalkalanan şiddetli öfkeyi kontrol etmek için bir nefes alıyorum. "Bazı insanların kibri ve kör hırsı yüzünden."

Sara bana anlamayan bir bakış attı.

"Kafkas Dağları'nda üslenmiş küçük ama son derece etkili bir terör hücrelerini yakalamak için tasarlanmış bir operasyondur," diyorum sert bir şekilde. "Bir grup NATO askeri, Batılı istihbarat örgütlerinden oluşan bir koalisyon tarafından sağlanan bilgiler doğrultusunda hareket etti. Her şey radarın altında yapıldı, böylece zaferi yerel terörle mücadele gruplarıyla paylaşmak zorunda kalmayacaklardı - benim Rusya'da yönettiğim gibi."

Sara titreyen ağzını kapatıyor ve anlamaya başladığını görüyorum.

"Aynen öyle, ptichka." Ona doğru bir adım atarak ince bileğini yakalıyorum ve elini yüzünden çekiyorum. "Askerlere bu yanlış bilgiyi kimin verdiğini tahmin edebilirsin."

Gözleri korku dolu. "Terörist hücre orada değil miydi?"

"Hayır." Bileğini sıkıca kavriyorum ama kendimi parmaklarımı gevşetmeye zorlayamıyorum. Zihnimdeki anılar tazeyken, onu ölü düşmanımın karısı olarak düşünmekten kendimi alamıyorum. "Orada huzurlu bir sivil köyden başka bir şey yoktu ve kocanız ve ekibindeki diğer ajanlar ekibimle görüşmüş olsalardı bunu bilirlerdi." Sesim daha da sertleşiyor, kelimelerim daha da ısıyor. "Bu kadar kibirli, bu kadar şan şöhret düşkün olmasalardı, her şeyi bildiklerini düşünmek yerine yardım isterlerdi - ve sonra kaynaklarının teröristler tarafından yerleştirildiğini ve karımla oğlum hâlâ hayatta olurdu."

Bana bakarken Sara'nın nabzının hızla attığını hissedebiliyorum ve bana inanmadığını görüyorum - en azından tamamen değil. Deli olduğumu ya da en iyi ihtimalle yanlış bilgilendirildiğimi düşünüyor. Şüphesi beni daha da öfkeliyor ve kırılğan kemiklerini ezmeden önce bileğini serbest bırakmak için kendimi zorluyorum.

Hemen geri çekiliyor ve derimin altında titreşen şiddeti hissettiğini biliyorum. Olanlarla ilgili gerçeği ilk öğrendiğimde, NATO askerlerini ya da olaya karışan ajanları cezalandıramadım - örtbas etmek son derece hızlı ve eksiksizdi - bu yüzden öfkemi onlara yanlış bilgi veren terörist hücreden ve ardından yoluma çıkacak kadar aptal olan herkesten çıkardım.

Oğlumun ölümü içimdeki canavarı serbest bıraktı ve o hâlâ özgürce dolaşıyor. Aramızda bir metre mesafe kaldığında Sara geri çekilmeyi bana temkinli bir şekilde bakıyor. "Bu mi..." Dudağını ısıyor. "Bu yüzden mi Kaçak mı oldun? O zamanlar olanlar yüzünden mi?"

Ellerim yumruk oluyor ve arkamı dönüp masaya geri dönüyorum. Bunu bir saniye bile daha tartışmam. Her cümle kalbimin üzerine asit püskürtmek gibi. Ailemin vahşi ölümünü düşünmeden birkaç saat geçirebileceğim bir noktaya geldim, ancak olanlardan bahsetmek o günün yıkımını ve beni tüketen öfkeyi geri getiriyor.

Eğer bu konu üzerinde kalırsak, kontrolümü kaybedip Sara'ya zarar verebilirim.

Her seferinde bir hareket. Her seferinde bir görev. Bir iş üzerindeyken yaptığım gibi zihnimi boşaltıyorum ve yapılması gerekenlere odaklanıyorum. Bu durumda, masayı toplamak, artıkları buzdolabına koymak ve bulaşıkları bulaşık makinesine yerleştirmek. Bu sıradan işlere odaklanıyorum ve yavaş yavaş içimdeki öfke ve şiddet dürtüsü azalıyor.

Bulaşık makinesini çalıştırıp Sara'ya doğru döndüğümde, onun beni dikkatle izlediğini görüyorum. Her an kaçacakmış gibi görünüyor ve henüz kaçmamış olması içinde bulunduğu durumu anladığı anlamına geliyor.

Eğer şimdi kaçarsa, onu yakaladığımda nazik olmayacağım.

"Hadi yukarı çıkalım," diyorum ve ona doğru yürüyorum. "Yatma vakti geldi."

ONU MERDİVENLERDEN YUKARI ÇIKARIRKEN ELLERİ BUZGIBİ, GÜZEL YÜZÜ solgun. Eğer içim bu kadar acımamış olsaydı, ona güven verirdim, bu gece de onu incitmeyeceğimi söyledim, ama tutamayacağım sözler vermek istemiyorum.

Canavar yüzeye çok yakın, kontrolden çıkmış durumda.

"Kıyafetlerini çıkar," diye emrediyorum, yatak odasına gittiğimizde elini bırakıyorum. Dar bir kot pantolon ve bol bir fildişi kazak giyiyor ve bu basit kıyafetin içinde olağanüstü görünmesine rağmen, gitmesini istiyorum.

Aramızda hiçbir engel olmamasını istiyorum.

Sara itaat etmek yerine geri çekilir. "Lütfen..." Benimle yatak arasında durdu. "Lütfen bunu yapmayın. Ailenizin başına gelenler için üzgünüm ve eğer George'un herhangi bir şekilde sorumluluğu varsa-"

"Öyleydi." Ses tonum kesici. "Yıllar sürdü ama katliama karışan her askerin ve istihbarat görevlisinin adını aldım. Hata yok Sara; listem doğrudan senin CIA'inden geldi."

Şaşırmış görünüyor. "CIA'den mi aldın? Ama... nasıl? İşin içinde olduklarını, George'un da onlardan biri olduğunu söylediğini "

"Organizasyon içinde birçok bölünme ve hizip var. Bir el diğerinin ne yaptığını her zaman bilmez ya da umursamaz. Orada bağlantısı olan bir silah tüccarı tanıyorum ve listeyi o -daha doğrusu karısı- sağladı. Ama bu ne burada ne de orada." Kollarımı göğsümün önünde kavuşturuyorum. "Kıyafetlerini çıkar."

Gözleri önce yatağa, sonra da kapıya kaydı. "Yapma.

Bu gece beni test etmek istemezsin, güven bana."

Bakışları yüzüme dönüyor ve çaresizliğini hissedebiliyorum. "Lütfen, Peter. Lütfen bunu yapma. Ailenizin başına gelenler korkunçtu ama bu onları geri getirmeyecek. Onlar için üzgünüm, gerçekten üzgünüm, ama benim yapabileceğim bir şey yok-"

"Bu onunla ilgili değil." Kollarımı açıyorum. "Senden istediğim şeyin olanlarla hiçbir ilgisi yok." Ama söylerken bile yalan olduğunu biliyordum. Davranışlarım bir kadına kur yapan bir erkeğin davranışları değil; avını takip eden bir yırtıcının davranışları. Eğer o olduğu kişi olmasaydı -sıradan bir kadın olsaydı- kendimi onun hayatına bu şekilde zorla sokmazdım.

Ona olan arzum tehlikeli derecede saplantılı olmak yerine nazik ve ölçülü olurdu.

Sara bana inanmayan bir bakış atıyor ve onun da bunu anladığını fark ediyorum. Kimseyi kandırmıyorum. Aramızda olan her şeyin paylaştığımız karanlık geçmişle ilgisi var.

Öyle olsun.

Ona doğru bir adım attım. "Kıyafetlerini çıkar Sara. Bir daha sormayacağım."

Tekrar geri çekiliyor, sonra duruyor, muhtemelen yatağa yaklaştığını fark ediyor. Kıvrımlarını gizleyen kalın süveterine rağmen onu görebiliyorum.

dar göğsü kabarıırken, elleri yanlarında sarsıcı bir şekilde sıkılıp açılıyor.

"Pekâlâ. Eğer istediğin buysa..." Ona doğru ilerliyorum ama o kollarını kaldırıyor, avuç içleri bana dönük.

"Bekle!" Kazağına uzanırken elleri titriyor. "Ben ."

Durup kazağını başının üzerinden çıkarışını izliyorum. Altında, ince omuzlarını açıkta bırakan ve göğüslerinin yumuşak kıvrımlarını öne çıkaran dar mavi bir atlet var. Gördüklerimin en büyüğü değiller ama balerin gibi vücuduna yakışıyorlar ve dün gece o güzel göğüslerin kolumda nasıl hissettirdiğini hatırladıkça sikim sertleşiyor.

Yakında ellerimde nasıl hissettiklerini ve tatlarını öğreneceğim.

"Devam et," diyorum Sara yine tereddüt ettiğinde, bakışları beni geçip kapıya yöneliyor. "Atlet, sonra kot pantolon."

İtaat ederken elleri titriyor, kotunun fermuarına uzanmadan önce üstünü başından çıkarıyor. Atletinin altında kullanışlı beyaz bir sütyen var ve kotunu bacaklarından aşağı itip açık mavi külotunu ortaya çıkarırken hareketsiz kalmak için kendimi zorlamam gerekiyor. Dün gece çıplak tenini tenimde hissetmeme ve kameralarda birkaç kez soyunduğunu görmeme rağmen, onu ilk kez bu kadar yakından çıplak görüyorum ve vücudunun her zarif çizgisini ve kıvrımını açlıkla çekerken kalp atışlarım hızlanıyor.

Ortalama bir boya sahip olmasına rağmen bacakları uzun ve bir dansçının zayıf, düzgün kaslarına sahip. Karnı düz ve sıkı, ince beli hafifçe kadınsı kalçalara doğru genişliyor ve cildi pürüzsüz ve solgun, görünürde bir bronzluk izi yok.

O çok güzel, bu yeni . Güzel ve korkmuş.

"Şimdi gerisi," diyorum kabaca, kot pantolonunu çıkarıp sadece sütyeni ve külotuyla titreyerek orada durduğunda. davrandığımın farkındayım ama ortaya çıkardığı çiğ, sızlayan yara, sahip olduğum azıcık nezaket ve şefkati de emip götürüyor, geriye sadece mantıksız bir cezalandırma ihtiyacıyla kenarlı şehvet kalıyor.

Onu incitmek istemeyebilirim ama şu anda onun acı çektiğini görmem gerekiyor.

Sırtındaki sutyen kancasına uzanıyor, sarsak hareketlerle çözüyor ve ben keskin bir nefes alıyorum, göğsümdeki acı daha da yoğun bir arzu dalgasıyla boğuluyor. Dün gece göğüslerini görmüştüm, bu yüzden muhteşem olduklarını biliyorum, ama gergin pembe meme uçlarının ve yumuşak beyaz etinin görüntüsü beni hala bir yumruk gibi yumrukluyor. Kalbim hızlı ve sert bir ritimle çarpıyor ve o külotunu çıkarırken yerimde kalıp ona uzanmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Kokusu pürüzsüz ve kılsız - ya düzenli olarak ağda yapıyor ya da bir noktada kasık kıllarını lazerle aldırması - ve dilimi o narin kıvrımların arasından geçirdiğimi hayal ederken ağzım sulanıyor.

Onu tatmak ve boşaltmak için sabırsızlanıyorum.

Ben bunu hayal ederken Sara doğrudu ve meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "şimdi mutlu musun?" Yanakları kıpkırmızı olmasına rağmen vücudunu örtmek için hiçbir girişimde bulunmuyor, elleri yanlarında küçük yumruklar halinde kenetlenmiş.

Tersine, onun bu küçük cesaret gösterisi içimdeki karanlık şehveti yumuşatıyor ve ağzım eğlenerek kıvrılıyor.

"Henüz değil ama yakında olacağım," diyorum kendi kıyafetlerimi çıkarırken. Hareketlerim hızlı ve ekonomik, görevi mümkün olduğunca çabuk tamamlamak için tasarlanmış, ama yüzü hala daha parlak, bana bakarken göğsü yükselip alçalıyor.

"Gel," diyorum, tamamen çıplak olduğumda ona doğru yürüyorum. "Yatmadan önce duş almayı sevdiğini biliyorum."

Gözlerini kırptırıyor, gözleri yüzüme doğru fırlıyor ve sikime fark ediyorum - o kadar sert ki göbeğime doğru kıvrılıyor.

"İstersen duşta dokunabilirsin," diyorum, onun bariz utancı karşısında gülümsemem genişliyor. "Gel, ptichka. Bundan keyif alacaksın."

Bileğini sıkarak onu banyoya götürdüm.

Sara

SOĞUKKANLILIĞIMI KORUMAYA ÇALIŞIYORUM YA DA EN AZINDAN ÖYLE GÖRÜNMEYE ÇALIŞIYORUM. Peter beni banyoya sürüklüyor, uzun parmakları bileğime sıkıca sarılmış. Merdivenlerden yukarı çıkarken bu gecenin böyle geçeceğini kesinlikle hayal etmemiştim. Gözlerinde devam eden karanlığa rağmen, işkencecim şimdi hafif, neredeyse eğlenceli bir ruh hali içinde görünüyor - daha önce yüzünde gördüğüm korkunç öfkeyle tam bir tezat oluşturuyor.

Sanki benim zoraki küçük striptizim, o korkunç resimlerin serbest bıraktığı şeytanları sakinleştirmiş gibi.

Görüntüleri, dehşet verici detaylarla tasvir edilen ölüm ve yıkımı hatırladıkça mide bulantısı tekrar içime doluyor. Onlara sadece birkaç saniye baktım ama asla unutamayacağımı biliyorum. O fotoğrafları çekmek için bizzat orada olmayı hayal bile edemiyorum, orada yatanın ailem olduğunu, çürüyen cesetlerin eskiden sevdiğim insanlar olduğunu bilmek bir yana. Bu düşünce bile içimi öyle bir acıyla dolduruyor ki, yürek parçalayıcı bir an için saldırganı harekete geçiren şeyin ne olduğunu anlıyorum.

Bunu mazur görmüyorum ama anlıyorum ve acıma duygusu göğsümdeki dehşetle savaşıyor.

Eğer Peter bu ölümlerden kocamın sorumlu olduğuna inanıyorsa, onun peşinden gitmekten başka çaresi yoktu. Bu benim için çok açık. Haydutluk yapmadan önce bile, Rus'un mesleği onu insanlığın en karanlık yanlarına maruz bırakmış, şiddeti bir çözüm olarak benimsemeyi öğretmiş olmalı - ve bu onu on iki yaşından önce bir katile dönüştüren her neyse onu hesaba katmıyor bile. Böyle bir adam diğer yanağını çevirmezdi; göze göz onun için daha uygun olurdu. İntikam arayışında kaç masumu incittiği umurunda olmazdı ve ona ulaşmak için düşmanının karısına işkence etmekten

Eğer George'un olanlarla bir ilgisi varsa, hayatta olduğum için şanslıyım.

Cam duş kabininin önünde duruyorum, beni esir alan kişi bileğimi serbest bırakıyor,

içeri giriyor ve suyu açıyor. O muslukla oynayıp doğru sıcaklık ayarını bulmaya çalışırken ben banyo kapısına bakıyorum. Islak ve dikkati dağınık, bu yüzden o beni yakalamadan merdivenlerden inip arabama ulaşabileceğimden neredeyse eminim. Ama sonra ne olacak? Çıplak bir şekilde rastgele bir otele gidip bu gece beni bulmamasını mı umacağım? Doğruca FBI'a koşup beni saklamaları için yalvarayım mı?

Ben bu iç tartışmayı tekrar başlatamadan Peter duştan çıkıyor, güçlü göğsünde su damlacıkları parlıyor. "İçeri gel," diyerek koluma uzanıyor ve beni kabine çekerken neredeyse tökezliyorum.

"Dikkatli ol," diye mırıldanarak beni sabitliyor ve açlık ve karanlık bir eğlence karışımıyla beni izlediğini görmek için başımı kaldırıyorum. "Burası çok kaygan."

Onun imalı sözleri karşısında yüzümde henüz tam olarak kaybolmamış olan kızarıklık yeniden alevleniyor. Vücudumun ona verdiği tepkiyi bilmesinden nefret ediyorum - daha birkaç dakika önce beni ilk pornosunu izleyen bir genç kız gibi ereksiyonuna bakarken yakaladı. Kabul ediyorum, böyle bir aletle porno yıldızı olabilirdi ama mesele bu değil. Onun muhteşem bir erkek hayvan olması benim için önemli olmamalı; güçlü vücudu benim için arzu edilecek değil, korkulacak bir şey.

O tehlikeli, muhtemelen deli bir katil ve ben de onu öyle görmeliyim.

En azından mantıklı olarak. Ancak, duşu bana doğru çevirip ılık su spreyinin sırtıma çarpmasına izin verdiğinde, dün gece olduğum kadar korkmadığımı fark ediyorum - gerçi o resimleri gördükten sonra korkmalıyım. Eğer Peter bana söylediklerine inanıyorsa, benden nefret etmek için her türlü nedeni var ve bana karşı hissettiği çekim muhtemelen zehirli türden. Dün gece bana neden tecavüz etmediğini bilmiyorum ama bu gece edeceğinden neredeyse eminim. Bu düşünce beni dehşete düşürmeli -ve düşürüyor- ama o otel odasında hissettiğim içgüdüsel panik yok. Sanki onun kollarında uyumak bana yaptığı şeyin yanlışlığına, evimdeki ve duşumdaki varlığının yarattığı ihlale karşı beni duyarsızlaştırmış gibi.

Birkaç gün içinde ikinci kez birlikte çıplak kalıyoruz ve ben bunu gerektiği kadar rahatsız edici bulmuyorum.

"Gözlerini kapat," diyor Peter şampuan şişemi eline alarak ve ben de itaat ederek sabunlu sıvıyı saçlarıma dökmesine izin veriyorum. Daha önceki dengesiz ruh haline rağmen, şampuana masaj yaparken güçlü parmakları kafatasıma nazikçe dokunuyor ve beni tekrar şımarttığını, tuhaf bir şekilde şefkatli bakımlarıyla beni daha da silahsızlandırıldığını fark ediyorum. Başımı arkaya doğru eğmek, okşanmak isteyen bir kedi gibi ellerine vurmak için yersiz bir istek duyuyorum ama bana yaptıklarının herhangi bir kısmından zevk aldığımı bilmesini istemediğim için hareketsiz kalıyorum.

İşkencecimin oyunu her onunla birlikte oynamayı reddediyorum.

Kararlılığım, boynuma masaj yapmaya başlayıp kafatasımın dibindeki düğümleri ustalıkla çözene kadar sürüyor. Eriyip gidene kadar orada ne kadar gerginlik taşıdığının farkında bile değildim, suyun sıcaklığı onun dokunuşuyla birleşerek beni çok uzun zamandır deneyimlemediğim bir şekilde sıcak ve rahat hissettirdi.

George'un saçımı hiç böyle yıkayıp yıkamadığını hatırlamaya çalışıyorum ve hiçbir şey bulamıyorum. Birkaç kez dışında benimle duş aldığını bile hatırlamıyorum.

İlişkimizin başlarında, yatakta hala nispeten maceracı olduğumuz zamanlarda. Bir yıldır çıkıyorduk, seks hayatımız rutin hale gelmişti ve George beni doğrudan boşaltmayacak şekilde bana nadiren dokunuyordu - ve sonlara doğru, bana nadiren dokunuyordu, nokta.

Son birkaç gündür kocamın katiliyle, evliliğimiz boyunca kocamla yaşadığımdan daha fazla fiziksel yakınlık yaşadım.

Saçlarım temizlendiğinde Peter başımı spreyin altına sokuyor, şampuanı duruluyor ve ardından saç tellerime saç kremi uyguluyor. Bunu yaparken bir adım daha yaklaşıyor, göğsü bir saniyeliğine benimkine değiyor ve meme uçlarım sıcak spreyin altında geriliyor, sert aletin pürüzsüz başını karnımda hissettiğimde seksim yumuşuyor ve kayganlaşıyor.

Bir an sonra geri adım atıyor ama artık çok geç. Sıcak, rahatlamış his o kadar hızlı bir şekilde uyarılmaya dönüşüyor ki, buna karşı koyma şansım yok. Bana henüz dokunmamış rağmen nefesim kesiliyor, titriyorum ve onun için yanıp . Bunun tamamen fiziksel bir tepki olduğunu biliyorum ama yine de içimi utançla dolduruyor. Onu ya da bu zoraki yakınlaşmayı istememeliyim; bunun hiçbir yönü bana çekici gelmemeli.

Acıyla dikkatimi dağıtmak için yanağımın içini ısıtırken gözlerimi açıyorum ve onun avucuna vücut yıkama suyu döktüğünü görüyorum.

"Bırak ben yapayım," diyorum sıkıca, vücut yıkayıcısını ondan almak için uzanıyorum, ama başını sallıyor, şişeyi ulaşamayacağım bir yere taşıırken dudaklarında şehvetli bir gülümseme kıvrılıyor.

"Henüz değil, ptichka. Sıranı beklemelisin."

Arkama geçip sırtımı yıkamaya başlıyor ve suyun sıcaklığına rağmen dokunuşu beni yakıyor, sert ellerinin her darbesi içimdeki uyarılma alevlerini daha da yoğunlaştırıyor. Başka bir şeye, herhangi bir şeye odaklanmaya çalışıyorum ama kalbim çok hızlı atıyor, bedenim utanç ve arzuyla yanıyor.

Ve korku. Şu an için sessiz olsa da, zihnimin arkasında sinsî bir varlık var. Bana dokunan adamın ne yaptığını unutmadım.

ya da neler yapabileceğini. Belki benim durumumda olan başka bir kadın onun bunu yapmasına izin vermek yerine mücadele ederdi ama ben onun beni gerçekten incitmesini istemiyorum. Dün beni acınası bir kolaylıkla bastırdı ve bugün de sonucun aynı olacağını biliyorum. Ama beni altına aldıktan sonra durmayabilir.

Bu gece gözlerinde gördüğüm karanlığa teslim olabilir ve oyun, her ne ise, korkunç bir şekilde sona erebilir.

Bu yüzden hareketsiz duruyorum ve dümdüz önüme bakıyorum, sabunlu elleri sırtımın, omuzlarımın, kollarımın... yanlarımın üzerinde kayarken su damlacıklarının buharla buğulanmış cam duvardan aşağı yuvarlanmasını izliyorum. Bu farklı türden bir işkence ve elleri öne doğru hareket edip göğüs kafesimden yukarı kaymadan önce titreyen karnıma sabun sürdüğünde artık dayanamıyorum.

"Dur," diye fısıldıyorum nefes nefese, parmakları göğüslerimin altını okşarken tırnaklarım kalçalarımın batıyor. "Lütfen Peter, dur."

Beni şaşırtarak dinliyor ve ellerini kalça kemiklerime indiriyor. "Neden?" diye mırıldanıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Ereksiyonu kıcıma baskı yaparken göğsü sırtıma yaslanıyor. "Nefret ettiğin için mi?" Başını eğiyor, diliyle kulağımın dış kenarını izlerken kirli sakalı şakağıma sürtünüyor. "Yoksa sevdiğin için mi?"

İkisi de. İkisi de. Karar verecek kadar net düşünemiyorum. Gözlerim kapanıyor ve dili kulağımın arkasındaki çukura girip içimi sıvı lapaya çevirirken tüylerim diken diken oluyor. Onu itmek istiyorum ama aptalca bir şey yaparım diye kıpırdamaya cesaret edemiyorum, başımı o hınzır ağzın kışkırtıcı sıcaklığına doğru eğmek gibi.

"Neden korkuyorsun, Ptička?" diye devam ediyor yumuşak, karanlık bir sesle. "Acıdan mı?" Kulak mememi hafifçe ısıyor. "Yoksa zevkten mi?" Sağ eli karnımın üzerinde çaprazlamasına ilerliyor, sinsî bir yavaşlıkla bacaklarımın arasındaki ağrıyan kuytuya doğru ilerliyor. Bana onu durdurmam için her fırsatı veriyor ama yapamıyorum, hedefini anladığımda bile yapamıyorum. Tek yapabildiğim hızlıca almak,

nasırlaşmış parmakları yarığımın tepesine kıvrımlarımı yavaşça ayırarak içindeki hassas eti ortaya çıkarırken sığ nefesler alıyorum.

"Cevap yok mu?" Nefesi şakağımda ılık. "Sanırım bunu kendim öğrenmem gerekecek."

Parmağının ucu klitorisimde dolaşüyor ve nefesim göğsümde kekeliyor, zihnim garip bir şekilde . Sanki vücudumdaki her sinir ucu bir anda canlanmış gibi. Sırtıma bastıran iri ve sert vücudunun, kulağıma sürtünen kirli sakalının, karnımın üzerinde duran iri elinin ve üzerimize püskürtülen sıcak suyun aşırı farkındayım. Ve o parmak, o sert ama nazik parmak. Bana neredeyse hiç dokunmuyor ama tüm vücudum sarmal bir yay gibi, her kasım beklentiyle kaskatı.

Belli belirsiz, garip bir ses duyuyorum ve benden geldiğini fark ediyorum. Bu bir inilti, bir tür soluk soluğa sızlanmayla karışık. Bu beni utançla dolduruyor, ama utanç sadece uyarılmamı yoğunlaştırıyor, tüm duyularım çok acımasızca alay ettiği sinir demetindeki zonklayan ağrıya odaklanıyor. Uyluklarımın arasındaki kayganlığı hissedebiliyorum ve parmağı son derece hassas olan etime daha fazla bastırdıkça, ağrı dayanılmaz bir gerilime dönüşüyor, her saniye büyüyen ve yoğunlaşan bir gerilime. Bu hem zevk hem de ıstırap ve o kadar şiddetli ki onunla titreşiyorum, ısı dalgaları tenimin üzerinde yuvarlanıyor. Kendimi tutmaya, gerilimin doruğa çıkmasını engellemeye çalışıyorum ama bu gelgiti durdurmak kadar imkansız.

Boğuk bir nefesle boşalıyorum, tüm vücudum öyle yoğun bir boşalmayla kenetleniyor ki, sıkıca kapalı göz kapaklarımın ardında görüşüm bembeyaz oluyor. Bu devam ediyor ve devam ediyor, zevk beni sersemleten ve titreten, zar zor dik durabilen titreşen dalgalar halinde çekirdeğimden yayılıyor. İşkencecimi uzaklaştırmaya, bu korkunç zevki sona erdirmeye çalışıyorum ama o beni daha sıkı kavıyor ve vücudumdan zorla çıkardığı her utanç verici dalgalanmayı hissederek devam etmekten başka çarem kalmıyor.

"İşte bu, ptichka," diye nefes alıyor sonunda ona doğru sarktığım, nefes nefese ve bitkin bir halde. "Bu çok güzeldi."

Eli seksimi terk ediyor ve gözlerimi açıyorum, orgazm sonrası uyuşukluk, olanların dehşeti içeri sızarken dağılıyor.

Ben geldim. Kocamın hayatına son veren adamın elinden geldim.

Yüzümü ona dönmem için beni çevirmeye başladı ve sonunda harekete geçecek gücü buldum. Acı dolu bir iniltiyle onun elinden kurtulup geriye doğru sendeliyorum ve neredeyse arkamdaki cam duvara çarpıyordum. "Yapma!" Sesim yüksek ve ince, histerik bir hal alıyor. "Dokunma bana!"

Şaşırtıcı bir şekilde Peter hareketsiz kalıyor, ama hâlâ sertleştiğini ve beni istediğini görebiliyorum. Başını yana eğerek birkaç dakika sessizce beni izliyor, sonra uzanıp duşu kapatıyor.

"Dışarı çık," diyor nazikçe, kabinin kapısını iterek açarken. "Sanırım yeterince temizlendik."

P *eter*

KABARIK BEYAZ BIR HAVLUYLA KURULANDIM; SONRA BIR TANE DAHA ALDIM VE Duştan ıkan Sara'ya sarılıyorum. Parçalanmanın eşiğinde gibi görünüyor, ela gözleri acı verici bir parlaklıkla ışıldıyor ve beni tüketen şehvete rağmen, acımaya yakın bir şey hissediyorum.

şu anda kendinden nefret ediyor olmalı. Neredeyse benden nefret ettiği kadar.

Havluyu vücudunda aşağı yukarı gezdirerek onu kuruluyorum, sonra ıslak saçlarına sarıyorum. Ona yetişkin bir kadın gibi değil de bir ocuk gibi davrandığımı biliyorum ama onunla ilgilenmek beni sakinleştiriyor, karanlık dürtülerimi kontrol altında tutmama yardımcı oluyor.

Onu gerçekten incitmek istemediğimi yardımcı oluyor.

Eğilip onu kollarımın arasına aldım ve irkilerek bir nefes verdi. "Ne yapıyorsun?" Göğsümü itiyor. "Beni yere bırak!"

"Bir saniye içinde." Kıpırdanma çabalarını görmezden gelerek onu banyodan dışarı taşıyorum. Hafıf, taşıması kolay. Sanki kemiklerinin içi boş, gerçek bir kuşunkiler gibi. Sara'm kırılğan ama aynı zamanda dayanıklı.

Eğer dikkatli olursam, kırılmak yerine benim için eğilir.

Yatağa ulaştığımda onu yere bırakıyorum ve o da battaniyeyi kapıp çıplaklığını örtmek için üzerine çekiyor. Benden uzaklaşmak için yatakta geriye doğru çabalarken bakışları çaresizlikle doluydu.

"Bunu bana neden yapıyorsun? Neden işkence edecek başka bir kadın bulamıyorsun?"

"Nedenini biliyorsun, ptichka." Yatağa tırmanıp battaniyeyi onun elinden çekip alıyorum. "Başka hiç kimseyle ilgilenmiyorum."

Benden kaçmanın anlamsızlığını açıkça unutarak yataktan atlıyor ve ben de peşinden atlayarak kapıya varmadan onu yakalıyorum. Kanım damarlarımda yoğun bir şekilde pompalanıyor, kollarımda çırpınırken canavar şaha kalkıyor ve onu bir duvara çarpıp çiğ çiğ sikmemek için tüm öz kontrolümü kullanmam gerekiyor.

İlk seferimizin böyle olmasını istemediğim gerçeği olmasaydı, çoktan onun içinde olurdum.

Kollarımda kıvranmaya devam edip kaçmaya çalıştığımda, "Dövüşmeyi bırak," diye bağıryorum. Kontrolümün çözüldüğünü hissedebiliyorum, sikim onun kıvrırma hareketlerine bir kucak dansına tepki verir gibi tepki veriyor. "Seni uyarıyorum Sara..."

İçinde bulunduğu tehlikeyi kavrayarak donakalır.

Yavaşça nefes alıyorum, sonra onu bırakıyorum ve cazibeyi en aza indirmek için geri çekiliyorum. "Yatağa gir," diyorum sertçe, o orada nefes nefese dururken. "Uyuyacağız, anladın mı?"

Gözleri büyüdü. "Gitmiyor musun-"

"Hayır," diyorum acımasızca. Öne doğru bir adım atarak onu yatağa götürmek için koluna giriyorum. "Bu gece olmaz."

Ne kadar eziyetli olursa olsun, Sara'ya bana alışması için daha fazla zaman vereceğim. Şiddetli başlangıcımızı telafi etmek için en azından bunu yapabilirim.

Yakında benim olacak ama henüz değil.

Onu yok etmeyeceğimden emin olana kadar olmaz.

"UYANIK MISIN, BABA? GEL BENIMLE OYNA." KÜÇÜK BİR EL BİLEĞİMİ ÇEKİŞTİRİYOR.

"Lütfen baba, gel oyna."

Tamila yatağın diğer tarafındaki dirseğinin üzerinde yükselerek, "Bırak da baban uyusun," diye azarlıyor. "Dün gece geç geldi."

Sırt üstü dönüp oturuyorum ve esniyorum. "Sorun yok, Tamilochka. Ben kalktım." Eğilerek oğlumu kucağıma alıyorum ve aynı anda onu da kaldırarak ayağa kalkıyorum. Paşa heyecanla ciyaklıyor, ben onu başımın üzerinde tutarken küçük bacakları havada tekmeliyor.

"Ona karşı çok hoşgörülüsün," diye mırıldanıyor Tamila, sonra da kalkıp pijamasının üzerine bir bornoz geçiriyor. "Gidip bize kahvaltı hazırlayayım."

O banyoya girip kayboluyor, ben de Paşa'ya sırtıtıyorum. "Oynamak ister misin, yavrum?" Onu havaya fırlatıp yakalıyorum ve heyecanlı kahkahalar atmasına neden oluyorum. "Böyle mi?" Onu tekrar fırlatıyorum.

"Evet!" O kadar çok gülüyor ki, neredeyse kahkaha atacak. "Daha fazla! Daha yükseğe!"

Gülüyorum, sonra onu birkaç kez daha havaya fırlatıyorum, zedelenmiş kaburgalarımdeki acıyı görmezden geliyorum. Geçen haftayı bir grup isyancıyı avlayarak geçirdim ve nihayet dün onları bulduk. Çıkan çatışmada yeleğime birkaç kurşun isabet etti. Ciddi bir şey değil, ama birkaç sakın gün geçirebilirim. Yine de bu oyun zamanını hayatta kaçırmazdım.

Oğlum bu çok hızlı büyüyor.

Göğsümü şişiren acı tatlı bir ağrıyla uyanıyorum. Nerede olduğumu bilmek ya da rüya gördüğümü fark etmek için gözlerimi açmama gerek yok. Paşa'yı kaybetmenin acısı o kadar keskin, o kadar derine işlemiş , ilk kez bu kadar canlı bir rüya görmeme rağmen, bu rüyayı başka bir şeyle .

Genellikle ailemle ilgili rüyalarım yumuşak ve bulanıktır - en azından grafik kabuslara dönüşene kadar.

Birkaç dakika hareketsiz yatıyorum, Sara'nın düzenli nefes alışını dinliyorum ve kollarımda kıvrılmış ince bedeninin hissini özlemsüyorum. Sonunda

uyuyordu, aşırı aktif zihni dinlenmişti. Bu akşam benimle konuşmadı, neredeyse bir saat boyunca öylece yattı ve duşta olanlar yüzünden kendini hırpaladığını biliyordum. Onunla konuşup dikkatini dağıtmayı düşündüm, ama anılar zihnimde tazeyken ve vücudum sertleşip ağrırken, konuşmanın acı verici bir bölgeye girmesi riskini almak istemedim.

Eğer kocasını savunmaya başlasaydı, kontrolümü kaybedip onu yakalayabilir ve bu süreçte ona zarar verebilirdim.

Nefes alarak saçlarının tatlı kokusunu içime çekiyorum ve tanıdık şehvet dalgasının göğsümde süregelen gerginliği kovalamasına izin veriyorum. Pek mantıklı gelmiyor ama beş buçuk yıldır ilk kez oğlumu rüyamda görürken ölümünü de görmememin nedeninin Sara olduğundan eminim. Onu becermeden çıplak bedenini tutmak bir tür kendine işkence olsa da, Sara'nın yatağımdaki varlığı rüyalarım üzerinde uyanık anlarımdaki yakınlığıyla aynı etkiye sahip.

Onunlayken kayıplarımın acısı daha az şiddetli, neredeyse katlanılabilir oluyor.

Gözlerimi kapatarak zihnimi boşaltıyorum ve kendimi tekrar uykuya bırakıyorum.

Eğer , Pasha ile rüyalarımda tekrar karşılaşacağım.

Sara

DÜN OLDUĞU GIBİ, PETER BEN GITMİŞ OLUYOR. SEVİNDİM, ÇÜNKÜ

Bu sabah onunla nasıl yüzleşirdim bilmiyorum. Duşta olanları her düşündüğümde, içimden bir parça ölüyorum.

George'a ihanet ettim, onun anısına olabilecek en kötü şekilde ihanet ettim. Kocamla tanıştığımda henüz on sekiz yaşındaydım. O benim ilk ciddi erkek arkadaşım, ilk her şeyimdi. Ve işler kötüye gitmeye başladığında bile ona ve evliliğimize sadık kaldım.

Dün geceye kadar George seks yaptığım tek erkekti, beni boşaltan tek kişiydi.

Acı bana çarpıyor, keder o kadar keskin ve ani ki fiziksel bir darbe gibi geliyor. Nefes nefese lavabonun üzerine eğildim, diş fırçam avucumun içindeydi. Geçtiğimiz altı ay boyunca anksiyete ve panik ataklarımla, George'un ölümüne neden olduğumu bilmenin suçluluğuyla o kadar meşguldüm ki kocam için gerçekten yas tutmaya fırsatım olmadı. Onun hayatındaki yokluğunun yarattığı boşluğu değerlendiremedim, on yıldan uzun bir süredir birlikte olduğum adamın gittiği gerçeğiyle yüzleşemedim.

George öldü ve ben onun katiliyle yatıyordum.

Banyo aynasında kendime bakarken midem bulanıyor ve bana bakan görüntüden nefret ediyorum. Dün gece orgazm olma kolaylığım içimi kıpkırmızı bir utançla dolduruyor. Peter bana zar zor dokundu, zar zor bir şey yaptı. Beni o kadar kısıtlamadı bile. Eğer deneseydim, onu uzaklaştırabilirdim, ama denemedim.

Orada öylece durdum ve zevke teslim oldum ve sonra üst üste ikinci gece işkencecimin kollarında uyudum.

Acı, kendimden iğrenmenin kalın bir düğümüne ve bana bakan ela gözlerdeki kınamaya dayanamayarak yansımadıktan uzağa bakıyorum. Bunu yapamam, Peter'ın beni zorladığı bu hastalıklı, çarpık oyunu oynayamam. Kendince sebepleri olması ya da olduğunu düşünmesi önemli değil. Hiçbir acı, George'a yaptıklarını ya da bana hâlâ yapmakta olduklarını mazur gösteremez.

İşkencecim incinmiş ve zarar görmüş olabilir, ama bu onu sadece daha tehlikeli yapar - hem akıl sağlığım hem de güvenliğim için.

Bir çıkış yolu bulmalıyım.

Ne pahasına olursa olsun, ondan kurtulmalıyım.

NÖBET VARDIYAMIN ÇOĞUNU OTOMATİK PILOTTA GEÇİRİYORUM. ŞÜKÜRLER OLSUN KI herhangi bir ameliyat ya da başka kritik bir şey; aksi takdirde başka bir doktordan devreye girmesini istemek zorunda kalabilirdim. Bir kez olsun aklım hastalarımın ihtiyaçlarında değil, sapığimla başa çıkmak için ne yapmam gerektiğindedir.

Kolay olmayacak ve kesinlikle tehlikeli olacak ama başka bir seçenek göremiyorum.

Nefret ettiğim bir adamın kollarında bir gece daha geçiremem.

Koridorda Joe Levinson'a rastladığımda işim neredeyse bitmişti. Önce yanından geçip gidiyorum ama adımı sesleniyor ve uzun boylu, zayıf, kumral saçlı adamı tanıyorum.

"Joe, merhaba," diyorum gülümseyerek. Cumartesi günü ailemin yemeğinde sohbet ederken iyi vakit geçirmiştik ve hemen hemen her karşılaşmamızda

Levinson'ların ailemle olan dostluğu sayesinde yıllar boyunca birbirimizi tanıdık. Farklı koşullar altında -mesela evli olmasaydım, sonra da şiddetli bir şekilde dul kalsaydım- hem ailemi memnun etmek için hem de ondan gerçekten hoşlandığım için Joe ile çıkmayı düşünebilirdim. Nabzımı hızlandırmıyor ama iyi bir adam ve bu benim kitabımda çok şey ifade ediyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bu," diyor hayıflanarak, sağ elini kaldırıp kalın bandajlı bir parmağını gösteriyor.

"Oh, hayır. Ne oldu?"

Yüzünü buruşturuyor. "Bir mutfak robotuyla kavga ettim ve mutfak robotu kazandı."

"Ah." Bunu zihnimde canlandırırken irkildim. "Ne kadar kötü?"

"Dikiş atamayacakları kadar kötü. Kanamanın kendiliğinden durmasını beklemek zorundayım."

"Ooh, pardon. Acil servise bununla mı geldiniz?"

"Evet, ama belli ki aşırı tepki vermişim. Yani, her yer kan içindeydi ve parmağımın ucu neredeyse pul pul oldu ama iyileşeceğini ve o kadar kötü bir yara izi bile kalmayabileceğini söylediler."

"Oh, bu iyi. Umarım yakında iyileşir."

Mavi gözleri parlayarak bana sırtıyor. "Teşekkürler, ben de."

Ben de gülümsüyorum ve koridorda ilerlemeye devam etmek üzereyken "Hey, Sara..." diyor.

Yüzündeki tereddütlü ifade karşısında içten içe ürperiyorum. "Evet?" Umarım o-

"Seni arayacaktım ama karşılaştığımızdan beri... Bu Cuma ne yapıyorsun?" diye sorarak şüphelerimi doğruladı. "Çünkü şehir merkezinde gerçekten harika bir sanat sergisi var ve-"

"Özür dilerim. Yapamam." Reddetme otomatik olarak ve ancak Joe'nun yüzündeki çökmüş ifadeyi gördüğümde ne kadar kaba davrandığımı anlıyorum. Hissetmek

Korkunçtu, geri adım attım. "İstemediğimden değil, ama Cuma günü nöbetçi olabilirim ve bilmiyorum-"

"Sorun yok. Endişelenme." Sahte olduğunu hemen anladığım bir gülümseme takındı. Duygusal karmaşayı gizlemek için sık sık buna benzer bir gülümseme takınıyorum.

Kahretsin. Benden sandığımdan daha çok hoşlanıyor olmalı.

"Onun yerine başka bir şey yapmak ister misin?" Daha iyi düşünmeden teklif ediyorum. "Cuma olmaz ama belki birkaç hafta sonra?"

Joe'nun gülümsemesi samimileşir, gözlerinin kenarları çekici bir şekilde kırışır. "Tabii. Bundan sonraki hafta sonu akşam yemeğine ne dersin? En iyi lazanyayı yapan küçük bir İtalyan lokantası biliyorum."

"Kulağa hoş geliyor," diyorum, şimdiden bu dürtümden pişmanlık duyuyorum. Ya o zamana kadar takipçi sorunumu çözmeyi başaramazsam? Yine de artık geri adım atmak için çok geç, bu yüzden "O zamana yakın bir gün ve saat belirlemeye ne dersin? Programım sürekli değişiyor ve-"

"Başka bir şey söyleme. Tamamen anlıyorum." Bana kocaman bir sırıtış attı. "Numaran bende var, gelecek hafta seni ararım ve senin için en uygun zamanı bana bildirirsin, tamam mı?"

"Tamam, o zaman konuşuruz," diyorum ve ayağımı tekrar ağzıma sokmadan önce koridorda aceleyle ilerliyorum.

Görmem gereken son bir hasta var, sonra görevimi yerine getirebilirim. Her şey yolunda giderse, yarın özgür olacağım.

P_{eter}

"BU GECE ONU TEKRAR GÖRECEK MİSİN?" ANTON RUSÇA SORUYOR, BAKIYOR
oturma odasına girdiğimde dizüstü bilgisayarından kalktı. Her zamanki gibi eski pilot tepeden tırnağa siyah giyinmiş ve banliyödeki sığınağımız olabildiğince güvenli olmasına rağmen tepeden tırnağa silahlanmıştı. Ekibimin geri kalanı gibi, o da ölümcül bir orospu çocuğu ve hipster gibi uzun saçları ve kalın siyah sakalı hakkında sık sık alay etsek de, tam olarak olduğu gibi görünüyor: eski bir Spetsnaz suikastçısı.

"Elbette," diye cevap veriyorum, Rusça da konuşuyorum.

Anton'un oturduğu kanepenin yanındaki sehpanın yanında durup deri ceketimi çıkarıyorum ve yeleğime iştirilmiş silah cephaneliğini çıkarıyorum. Sara'yı görmeye gittiğimde yanımda sadece bir silah ve birkaç bıçak götürüyorum, hepsi de stratejik olarak ceketimin iç ceplerine saklanmış, böylece giyinirken ya da soyunurken onları fark etmiyor. Onu korkutmak ya da ona ne olduğumu hatırlatmak istemiyorum; zaten yeteneklerimi çok yakından tanıyor. Ayrıca, gerçek silahların yanında ona güvenmek aptallık olur.

Bir acemi bile silahla ateş edebilir ve şanslı bir atış yapabilir.

Anton dikkatini tekrar kucağındaki bilgisayara vererek, "Bu gece ilk vardiyayı Yan alacak," diyor. "Bu Meksika işi için bazı lojistik işleri halletmem gerekiyor."

Kurşun geçirmez yeleğimi çıkarırken kaşlarımı çatıyorum. "Her şeyin hazır olduğunu sanıyordum."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm ama görünen o ki Velazquez eski dostun Esguerra'yla küçük bir tartışmaya girmiş ve deli gibi güvenliği artırıyor. Sanırım Esguerra'dan bir saldırı bekliyor. Bizimle bir ilgisi yok tabii ki ama yine de. İşleri karmaşıklştırıyor."

"Siktir." Julian Esguerra'nın dolaylı da olsa olaya dahil olması işleri kesinlikle karmaşıklştırıyor, üstelik sadece hedefimizi istemeden de olsa ürküttüğü için değil. Kolombiyalı silah tüccarı bana karşı ciddi bir kin besliyor. Piçin hayatını kurtarmış olsam da bu süreçte karısını tehlikeye attım ve bu onun asla affedeceğı bir şey değil. Aktif olarak peşimde değil ama Meksika'da, kendi bölgesine bu kadar yakın olduğumu öğrenirse, beni öldürme sözünü yerine getirebilir.

Düşündüm de, Illinois'de de onun bölgesine yakınım. Karısının ailesi Oak Lawn'da yaşıyor, Sara'nın Homer Glen'deki evinden çok uzakta değil. Yakın zamanda buraya geleceğini sanmıyorum ama gelirse ve yollarımız bir şekilde kesişirse, onunla uğraşmaktan başka çarem kalmayabilir.

Oh, pekala. Olursa endişelenirim. Sara ile işim bitene kadar buradan ayrılmamın imkanı yok.

"Evet," diye mırıldandı Anton, bilgisayara ters ters bakarak. "Siktir, gerçekten."

Onu kendi haline bırakıp buzdolabından bir bira almak için mutfağı gidiyorum. Bugün, Yan'ın ikiz kardeşi Ilya'yı Sara'ya göz kulak olması için bırakarak yerel bir işi bizzat hallettim ve hâlâ adrenalinle doluyum, duyularım ekstra keskin ve zihnim son derece berrak. Öldürmenin insanı bu kadar canlı hissettirmesi garip ama öyle.

Çalışma alanımdaki herkesin bildiğı gibi, yaşam ve ölüm arasında sadece bir bıçak dilimi vardır ve bu bıçağı kullanmak var olan en büyük heyecanlardan biridir.

Yarım şişe birayı yudumluyorum, tezgahın üzerindeki kaseden bir avuç fındık yiyorum ve oturma odasına geri dönüyorum. Birazdan Sara'nın evine gidip bize akşam yemeği hazırlayacağım ve bu atıştırmalıklar o zamana kadar beni idare eder. Ancak ondan önce Anton'la arayı kapatmamız gerekiyor.

Meksika işi büyük bir iş ve bunu berbat etmeyi göze alamayız.

"Son durum nedir?" Kanepede Anton'un yanına oturarak soruyorum. Biramı sehpanın üzerine koyarak bilgisayar ekranına bakıyorum. "Planımızın ne kadarını çöpe atmak zorunda kalacağız?"

"Hemen hemen hepsi," diye homurdanıyor Anton. "Gardiyanların programları karmakarışık, her yerde yeni güvenlik kameraları var ve Velazquez yerleşkenin çevresine devriyeler yerleştiriyor."

". Hadi ."

Sonraki bir saat içinde Velazquez'e karşı yeni bir saldırı planı hazırladık; bu plan, yerleşkesindeki daha sıkı güvenliği de hesaba katıyordu. İlk başta planladığımız gibi gece suikast düzenlemek yerine öğle vakti gideceğiz çünkü o saatte sadece birkaç acemi muhafız nöbet tutuyor olacak. Aptalca ama çoğu insan, daha iyi bilmesi gereken Meksikalı kartel liderleri de dahil olmak üzere, gündüzleri kendilerini daha güvende hissediyor. Bu, güvenlik danışmanlığı yaptığım günlerde karşılaştığım en yaygın sorunlardan biridir ve müşterilerime her zaman güneşin doğup batmasından bağımsız olarak eşit derecede güçlü korumalara sahip olmalarını tavsiye etmişimdir.

"Transfer gerçekleşti mi?" İşimizin ne zaman biteceğini soruyorum ve Anton başını sallıyor. "Anlaştığımız gibi yedi milyon avro, diğer yarısı da iş bitiminde ödenecek.

Tamamlandı. Bizi bir süre bira ve fıstıkla idare eder."

Kuru kuru kıkırdıyorum. Anton ve eski ekibimin diğer iki üyesi - Ivanov ikizleri - iki yıl önce, listemi aldıktan ve yardım için onlara yaklaştıktan sonra bana katıldılar ve benimle birlikte hareket etmeleri karşılığında onları zengin etmeyi vaat ettiler. Hem dostlukları hem de Rus hükümetine karşı giderek artan hayal kırıklıkları nedeniyle kabul ettiler. Ekibin kurulmasıyla birlikte güvenlik danışmanlığından daha kazançlı işlere geçtim.

Bağlantılarımı kullanarak bize yüksek ücretli işler ayarladım. İntikamımı finanse etmek ve yetkililerden uzak durmak için paraya ihtiyacım vardı ve adamların da yeni bir mücadeleye ihtiyacı vardı. Listemdeki kişilerin ortadan kaldırılması öncelikli olsa da, yol boyunca bir dizi ücretli vuruş gerçekleştirdik ve yeraltı dünyasında itibarımızı artırdık. Artık dünyanın her yerinde zor hedefleri ortadan kaldırma konusunda uzmanlaştık ve herkesin dokunmaya korktuğu işler için muazzam paralar alıyoruz. Çoğu zaman müşterilerimiz tehlikeli, delicesine zengin suçlular oluyor ve hedeflerimiz de genellikle öyle oluyor; Juarez Karteli'nin başı Carlos Velazquez gibi.

Ekibime göre, teröristleri takip etmekle suç lordlarını ortadan kaldırmak arasında pek bir fark yok. Ya da yolumuza çıkan herkesi öldürmek. Hepimiz vicdan ve ahlak adına ne varsa yıllar önce kaybettik.

"Çıkıyor musun?" Anton soruyor, ben kalkıp ceketimi giydiğimde dizüstü bilgisayarımı kapatıyor. "Yine bütün gece onunla mı olacaksın?"

"Muhtemelen." Silahlarımı iyice gizlediğimden emin olmak için ceketimi yokluyorum. "Büyük ihtimalle."

Anton iç çeker ve dizüstü bilgisayarını kanepeye bırakarak ayağa kalkar. "Bunun delilik olduğunu biliyorsun, değil mi? Eğer onu bu kadar çok istiyorsan, al ve bitsin bu iş. Bu yerel on binlik işlerden bıktım; aptal haydutlar mücadele bile etmiyor. Meksika'dan önce başka bir gerçek iş bulamazsak aklımı kaçıracağım."

"Her zaman kendi yoluna gidebilirsin," diyorum ve Anton bana orta parmağıyla karşılık verince kıkırdamamı bastırıyorum. Arkadaş olmasaydık bile ekipten ayrılmazdı. Tüm bu kârlı işleri almamızın nedeni benim bağlantılarım. Listeyi elde etme sürecinde yeraltı suç dünyasının derinliklerine indim ve kilit oyuncuların çoğunu tanıdım. Adamlarım ne kadar yetenekli olsalar da, bensiz bu kadar başarılı olamazlardı ve bunu biliyorlar.

Ben çıkışa yönelirken Anton "İyi eğlenceler," diye sesleniyor ve saplantılı takipçiler ve işkence görmüş zavallı kadınlar hakkında bir şeyler mırıldanırken duymamış gibi yapıyorum.

Sara'ya bunu neden yaptığımı anlamıyor ve ben de açıklama eğiliminde değilim.

Özellikle de kendim anlamadığım için.

Sara

TEREYAĞLI DENİZ ÜRÜNLERİ VE KAVRULMUŞ SARIMSAĞIN AĞIZ SULANDIRAN KOKUSU KARŞILIYOR Eve girdiğimde el çantam omzumda rahatça sallanıyordu. Umduğum gibi, yemek masası yine mumlarla donatılmış ve bir şişe beyaz şarap bir kova buzun içinde soğumaya bırakılmış. Bugün sadece yemekler farklı; ana yemek olarak deniz mahsullü linguini, meze olarak da kalamar ve domates-mozzarella salatası yiyeceğiz gibi görünüyor.

İstesem de daha mükemmel bir kurulum

Normal davran. Sakin ol. Ne planladığını bilemez.

"İtalyan gecesi, ha?" Peter fesleğene benzeyen bir şeyler doğradığı mutfak tezgâhından dönerken "İtalyan gecesi ha?" diyorum. Kalbim göğsümde düzensiz bir şekilde çarpıyor, ama ses tonumu soğukkanlı bir şekilde alaycı tutmayı başarıyorum. "Yarın ne var? Japon yemeği mi? Çin yemeği mi?"

"Nasıl ," diyor ve doğranmış fesleğeni mozzarella üzerine serpmek için masaya doğru yürüyor. "Gerçi o mutfaklara pek aşina değilim, o yüzden sipariş vermemiz gerekebilir."

"Uh-huh." Parmaklarındaki fesleğen kalıntılarını fırçalarken bakışlarım ellerine kayıyor. İçimde sıcak, ürpertici bir his kıvrılıyor.

O parmakların bana nasıl yıkıcı bir zevkle dokunduğunu, beni kollarında nasıl çözdüğünü hatırlıyorum.

Hayır. Oraya gitme.

Dikkatimi dağıtmak için çaresizce kıyafetine odaklanıyorum. Bugün kolları kıvrılmış siyah düğmeli bir gömlek giyiyor ve sol kolu bileğine kadar dövmelerle kaplı, bronz, kaslı ön kollarını görünce boğazım kuruyor. Mürekkepli adamlar normalde bana göre değildir ama karmaşık dövmeler ona yakışıyor, o pürüzsüz, kıllarla kaplı cildin altında esneyen gücü vurguluyor. Güçlü, erkeksi ön kollar her zaman ilgimi çekmiştir ve Peter şimdiye kadar gördüklerimin en iyisine sahip. George spor yapıyordu, bu yüzden onun da güzel kolları vardı ama bunlar kadar güçlü kesilmiş değillerdi.

Dur. Ne yaptığımı fark ettiğimde kendimden iğrenme duygusu boğazımı yakıyor. Normal, barışçıl bir adam olan kocamı, hayatı şiddet ve intikam etrafında dönen bir katille kıyaslamamalıydım. Belli ki Peter Sokolov daha iyi durumda; onca insanı öldürmek ve yetkililerden kaçmak için öyle olmak zorunda. Vücudu yıllarca savaşıarak bilenmiş bir silahtır, George ise bir gazetecidir, zamanının çoğunu bilgisayarıyla geçiren bir yazardır.

Ama... Peter'a inanacak olursam, kocam bir gazeteci *değildi*. Mutfağında dolaşan canavarla aynı gölge dünyada faaliyet gösteren bir casustu.

Alnımda gerginlik şeritleri dolanıyor ve kocamın sözde aldatmasıyla ilgili tüm düşünceleri bir kenara itip takipçimin kıyafetinin geri kalanına odaklanıyorum: başka bir koyu renk kot pantolon ve ayakkabısız siyah çoraplar. Bir an için Peter'ın ayakkabı giymeye karşı olup olmadığını merak ediyorum, ama sonra bazı kültürlerde evin içinde dışarıda ayakkabı giymenin saygısızlık ve kirlilik olarak kabul edildiğini hatırlıyorum.

Rus kültürü böyle midir ve eğer öyleyse, bu mutfakta bana işkence eden adam bana saygı duyduğunu dolambaçlı bir yolla mı gösteriyor?

"Devam edin, ellerinizi yıkayın ya da ne yapmanız gerekiyorsa yapın," diyor ve masaya oturup şarabın mantarını açmadan önce ışıkları karartıyor. "Yemek soğuyor."

"Beni beklemene gerek yoktu," diyorum ve ellerimi yıkamak için yakındaki banyoya gidiyorum. Tüm alışkanlıklarımı biliyormuş gibi davranmasından nefret ediyorum ama ona inat sağlığını tehlikeye atacak değilim.

Döndüğümde, "Gerçekten, ciddiym," dedim. "Burada olmana hiç gerek yoktu. Beni beslemenin sapıklık görevlerinin bir parçası olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Karşısına oturup el çantamı sandalyemin arkasına asarken sırtıyor. "Bu doğru mu?"

"Bütün takipçi iş ilanlarında böyle yazıyor." Çatalımla bir parça domates ve mozzarella peyniri koparıp tabağıma götürüyorum. Elim sabit, içimi parçalayan endişeden eser yok. Çantamı kendime doğru çekmek, kucagımda ve kolayca ulaşabileceğim bir yerde tutmak istiyorum ama bunu yaparsam şüphelenecek. Normalde aile odasındaki kanepeye dikkatsizce bıraktığım çantamı sandalyeme asarak zaten risk alıyorum. Bunu, her zamanki gibi kanepeye gitmek yerine doğrudan mutfak/yemek alanına gelmeme bağlamasını umuyorum.

"Madem öyle diyorlar, ben kimim ki tartışayım?" Peter tabağına mozzarella salatasından biraz koymadan önce hepimize kadeh şarap dolduruyor. "Ben uzman değilim."

"Daha önce başka kadınları takip etmedin mi?"

Bir parça mozzarella kesiyor, ağzına götürüyor ve yavaşça çiğniyor. "Böyle değil, hayır," diyor bitirdiğinde.

"Oh?" Kendimi hastalıklı bir merak içinde buldum. "Onları nasıl takip ettin?" Bana seviyeli bir bakış attı. "Güven bana, bilmek istemezsin."

Muhtemelen haklı, ama bu geceden sonra onu görememe ihtimalim olduğu için, onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için tuhaf bir dürtü hissediyorum. "Hayır, aslında istiyorum," diyorum, sırtıma sürtünen çanta askısının verdiği rahatlıkla. "Bilmek istiyorum. Anlat bana."

Tereddüt ediyor, sonra şöyle diyor: "Görevlerimin çoğu her zaman erkeklerdi, ama işimin bir parçası olarak kadınları da takip ettim. Farklı işler, farklı kadınlar, farklı nedenler. Rusya'dayken ülkemi tehdit edenler genellikle erkeklerin eşleri ve kız arkadaşlarıydı; gerçek hedeflerimizi bulmak için onları takip eder ve sorgularız. Daha sonra, bir kaçak olduğumda, çeşitli kartel liderleri, silah tüccarları ve benzerleri için yaptığım işin bir parçası olarak birkaç kadını takip ettim; genellikle bir tür tehdit oluşturdıkları ya da çalıştığım adamlara ihanet ettikleri içindi."

Az önce yediğim domates lokması boğazımda düğümleniyor. "Sen sadece... onları takip mi ettin?"

"Her zaman değil." Linguini'ye uzanıyor, çatalı batırıyor ve tereyağlı sosu dökmeden makarnanın büyük bir kısmını tabağına getiriyor. "Bazen daha fazlasını yapmam gerekiyordu."

Parmak uçlarım üşümeye başladı. Çenemi kapatmam gerektiğini biliyorum ama bunun yerine, "Ne yapman gerekiyordu?" diye sorduğumu duyuyorum.

"Duruma göre değişirdi. Bir keresinde avım, işverenimi (size daha önce bahsettiğim silah tüccarı) bazı terörist müşterilerine satan bir hemşireydi. Sonuç olarak, o zamanki kız arkadaşı kaçırıldı ve onu kurtarıırken neredeyse öldürülüyordu. Çirkin bir durumdu ve hemşireyi bulduğumda çirkin bir çözüme başvurmak zorunda kaldım." Duraklıyor, gri gözleri parlıyor. "Detaylandırmamı ister misin?"

"Hayır, bu..." Şarap kadehime uzanıyorum ve büyük bir yudum alıyorum. "Sorun değil."

Başını sallıyor ve yemeye başlıyor. Artık hiç iştahım yok ama kendimi onu örnek almaya zorluyorum ve tabağıma biraz makarna aktarıyorum. Çok lezzetli, deniz ürünleri ve makarna mükemmel pişmiş ve zengin, tuzlu sosla kaplanmış, ama tadını zar zor alabiliyorum. Çantama uzanıp orada duran küçük şişeyi çıkarmak için can atıyorum ama bunun için Peter'in dikkatinin dağılması, en az yirmi saniye boyunca şarap kadehinden başka bir yere bakması gerekiyor. Hastanedeyken bir şişe suyla pratik yaparken zaman tutmuştum: şişeyi açmak için beş saniye,

Masanın öbür ucuna uzanıp şişenin içindekileri şarap bardağına boşaltmak için beş saniye, elimi geri çekip kendimi toparlamak için üç saniye daha. Bu yaklaşık on üç saniye eder, yirmi değil, ama hiçbir şeyden şüphelenmesine izin veremem, bu yüzden fazladan yastığa ihtiyacım var.

Tabağındaki linguini'nin çoğu bittikten sonra, "Bana gününü anlat Sara," diyor. Başını kaldırıp soğuk gümüş bakışlarını üzerime diyor. "İlginç bir şey oldu mu?"

Midem kasılıyor, boğazımdan zorla geçirdiğim linguini etrafında düğümleniyor. Peter'ın Joe'ya rastladığımdan haberi olamazdı, değil mi? İşkencecim hiçbir şey söylemedi ama eğer aramızdaki bu tuhaf şey ona göre bir tür kur yapmaksa, başka erkeklerle konuşmama ve planlar yapmama karşı çıkabilir.

"Um, hayır." Rahatladım, sesim nispeten normal çıkıyor. Aşırı stres altında çalışmakta giderek daha iyi oluyorum. "Yani, bir kadın aşırı ağır lekelenme ile geldi ve ikizlerini düşürdüğü ortaya çıktı ve on beş yaşında bir kız *planlı* bir hamilelikle geldi - her zaman anne olmak istediğini söyledi - ama bu sizin için o kadar ilginç olmazdı, eminim."

"Bu doğru değil." Çatalını bıraktı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Çalışmalarınızı büyüleyici buluyorum."

"Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Sen bir doktorsun ama sadece yaşamı koruyan ve hastalıkları tedavi eden biri değilsin. Bu dünyaya hayat *getiriyorsun* Sara, kadınlara en savunmasız ve en güzel anlarında yardım ediyorsun."

Nefes alıyorum, ona bakıyorum. Bu adamın -bu *katilin*- anlaması mümkün değil, değil mi? "Sence... hamile kadınlar güzel mi?"

"Sadece hamile kadınlar değil. Tüm süreç çok güzel," diyor ve anladığını fark ediyorum. "Sence de öyle değil mi?" diye soruyor ben şaşkınlıkla ona bakmaya devam ederken. "Hayatın nasıl çıktığını, küçücük bir

Bir hücre demeti dünyaya gelmeden önce büyür ve değişir mi? Bunu güzel bulmuyor musun Sara? Hatta mucizevi?"

Şarap kadehimi elime alıyorum ve cevap vermeden önce bir yudum alıyorum. "Seviyorum." Sonunda konuşmayı başardığımda sesim kalın geliyor. "Tabii ki seviyorum. Sadece böyle hissetmeni beklemiyordum."

"Neden?"

"Belli değil mi?" Bardağımı yere bıraktım. "Can alıyorsun. İnsanlara zarar veriyorsunuz."

"Evet, biliyorum," diye kabul ediyor, gözlerini kırpmadan. "Ama bu sadece ona duyduğum takdiri daha da güçlendiriyor. *Varlığın* kırılganlığını, geçiciliğini anladığınızda -bir şeyi yok etmenin ne kadar kolay olduğunu gördüğünüzde- hayata daha çok değer veriyorsunuz, daha az değil."

"Öyleyse neden yapıyorsun? Değer verdiğin bir şeyi neden yok edesin ki? Bir katil olmayı nasıl bağdaştırabiliyorsun-"

"İnsan hayatını güzel bulmakla mı? Çok kolay." Eğiliyor, gri gözleri mumların titrek ışığında karanlık. "Görüyorsun ya, ölüm hayatın bir parçası Sara. Çirkin bir parçası elbette, ama çirkinlik olmadan güzellik olmaz, tıpkı keder olmadan mutluluk olmayacağı gibi. Zıtlıkların dünyasında yaşıyoruz, mutlakların değil. Zihinlerimiz karşılaştırma yapmak, değişiklikleri algılamak üzere tasarlanmıştır. İnsan olarak olduğumuz her şey, yaptığımız her şey, X'in Y'den farklı olduğu temel gerçeğine dayanır - daha iyi, daha kötü, daha sıcak, daha soğuk, daha koyu, daha açık, her ne olursa olsun - ancak yalnızca karşılaştırıldığında. Boşlukta, X'in güzelliği yoktur, tıpkı Y'nin çirkinliği olmadığı gibi. Birine diğerinden daha fazla değer vermemizi, bir seçim yapmamızı ve bundan mutluluk elde etmemizi sağlayan şey aralarındaki zıtlıktır."

Boğazım açıklanamaz bir şekilde daralıyor. "Ne yani? Çalışmalarınla dünyaya neşe mi getireceksin? Herkesi mutlu mu edeceksin?"

"Hayır, tabii ki değil." Peter şarap kadehini eline alır ve içindeki sıvıyı karıştırır. "Ne olduğum ve ne yaptığım konusunda hiçbir kuruntum yok. Ama bu *senin* çalışmalarındaki güzelliği anlamadığım anlamına gelmiyor Sara. İnsan hem karanlıkta yaşayıp hem de güneşin ışığını görebilir; böylesi daha da parlak."

"I..." Şarap kadehimi elime alıp boştaki elimle gizlice çantama uzanırken avuçlarım terden kayganlaşıyor. Bu her ne kadar büyüleyici olsa da, çok geç olmadan harekete geçmeliyim. Kendine ikinci bir kadeh dolduracağının garantisi yok. "Hiç bu şekilde düşünmemiştim."

"Bunu yapman için bir sebep yok." Bardağını yere bırakıyor ve bana gülümsüyor. Bu onun karanlık, manyetik gülümsemesi, her zaman içimi ısıtan bir gülümseme. "Sen çok farklı bir hayat sürdün, ptichka. Daha nazik bir hayat."

"Doğru." Bardağımı alıp dudaklarıma götürürken nefeslerim sığılıyor. "Sanırım öyle, ta ki sen işin içine girene kadar."

Yüz ifadesi kasvetli bir hal alıyor. "Bu doğru. Ne olursa olsun-"

Bardağım parmaklarımdan arasından kayıyor ve içindekiler önümdeki masaya dökülüyor. "Oops." Utanmış gibi ayağa fırladım. "Bunun için çok üzgünüm. İzin ver-"

"Hayır, hayır, otur." Ayağa , tam da umduğum gibi. Benim evimde olmasına rağmen, iyi bir ev sahibi gibi davranmayı seviyor. "Ben bununla ilgilenirim."

Tezgâhın üzerindeki kâğıt havlu askısına ulaşması sadece birkaç adımını alıyor ama şişeyi açmam için gereken süre bu kadar. *Altı, yedi, sekiz, dokuz...* İçindekileri bardağına boşaltırken zihnimden sayıyorum. *On, on bir, on iki.* Elinde kâğıt havlularla geri dönüyor ve ben de ona mahcup bir gülümsemeyle sandalyeme gömülüyorum, boş şişeyi çantama geri koyuyorum. Sırtım buz gibi terle ıslanmış ve ellerim adrenalinden titriyor ama görevim tamamlandı.

Şimdi sadece şarabı içmesini istiyorum.

"Dur, yardım edeyim," diyorum, masaya dökülen şarabı silerken peçeteye uzanıyorum ama beni elinin tersiyle itiyor.

"Her şey yolunda, merak etme." Şarapla ıslanmış tabağımı çöpe taşıyor ve makarnamın kalıntılarını atıyor -bu da başka bir fırsat olabilirdi, beynimin bir köşesiyle not ediyorum- ve sonra temiz bir tabakla geri dönüyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, şarap kadehimi yenisiyle değiştirip bana biraz daha şarap doldurduktan sonra kendi kadehine de biraz eklerken neşeli olmak yerine minnettar görünmeye çalışıyorum. "Bu kadar sakar olduğum için özür dilerim."

"Endişelenme." Tekrar otururken soğukkanlı bir şekilde eğlenmiş görünüyor. "Normalde çok zarıfsın. Sende en çok sevdiğim şeylerden biri de bu: hareketlerinin bu kadar hassas ve kontrollü olması. Tıp eğitimin yüzünden mi? Ameliyat için sabit eller falan?"

Gergin davranma. Ne yaparsan yap, gergin davranma.

"Evet, bu da bir parçası," diye cevap veriyorum, ses tonumu eşit tutmak için elimden geleni yaparak. "Ben de çocukken bale eğitimi almıştım ve eğitmenim hassasiyet ve iyi teknik konusunda çok titizdi. Ellerimiz tam olması gerektiği gibi durmalı, ayaklarımız tam dönmeliydi. Her bir pozisyonu, her bir adımı tamamen doğru yapana kadar bize alıştırma yaptırırdı ve eğer iyi bir formdan kayarsak, geri dönüp yanlış yaptığımız şeyi tekrar çalışmamız gerekirdi, bazen bütün bir ders boyunca."

Bardağını kaldırıyor ve içindeki sıvıyı tekrar karıştırıyor. "Bu çok ilginç. Seni hep bir dansçıya benzetmişimdir. Duruşun ve vücut yapın öyle."

"Öyle mi?" *İç. Lütfen iç.*

Bardağı yere bırakıyor ve esrarengiz bir bakışla beni süzüyor. "Kesinlikle. Ama artık dans etmiyorsun, değil mi?"

"Hayır." *Hadi, bardağı tekrar kaldır.* "Liseye başladığımda baleyi bıraktım, gerçi üniversitede biraz salsa yaptım."

"Baleyi neden bıraktın?" Elini bardağa yaklaştırıyor, sanki tekrar kaldıracakmış gibi. "Sanırım bu işte iyiydin."

"Profesyonel olarak yapacak kadar iyi değil, en azından çok fazla ek eğitim almadan değil. Ve ailem bunu benim için istemedi." Parmakları bardağın sapının etrafında kıvrılırken nabzım beklentiyle hızlanıyor. "Bir dansçının kazanç potansiyeli oldukça sınırlıdır."

kariyeri. Çoğu kişi yirmili yaşlarında dans etmeyi bırakıyor ve hayatlarında yapacak başka bir şey bulmak zorunda kalıyor."

"Ne kadar pratik," diye düşünüyor bardağı kaldırırken. "Bu senin için ya da ailen için önemli miydi?"

"Ne fark etti?" Dudaklarından birkaç santim ötede duran şarap kadehine bakmamaya çalışıyorum. *Hadi, iç şunu.*

"Kazanç potansiyeli." Şarabı tekrar çeviriyor, açık renkli sıvının cam duvarlarda dönmesinden zevk alıyor gibi görünüyor. "Zengin ve başarılı bir doktor mu olmak istiyordun?"

Şarabın hipnotik hareketinden gözümü kaçırmak için kendimi zorluyorum. "Elbette. Kim istemez ki?" Beklenti beni canlı canlı yiyor, bu yüzden kendi şarap kadehimi alıp büyük bir yudum alarak dikkatimi dağıtıyorum. *Lütfen bilinçaltında beni taklit et ve iç. Hadi, sadece birkaç yudum al.*

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyor. "Belki de balerin ya da şarkıcı olmayı tercih eden küçük bir kız?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, kısa bir süreliğine dikkatim onun içki içmemesine kayıyor. "Şarkıcı mı?" Bunu neden söylesin ki? Yedinci sınıftaki rehber öğretmenim dışında kimse bu özel tutkuyu bilmiyordu.

On yaşındayken bile, aileme bu kadar pratik olmayan bir konuyu açmamam gerektiğini biliyordum - özellikle de bana bale hakkındaki görüşlerini söyledikten sonra.

Peter hâlâ şarap kadehiyle oynarken, "Çok güzel bir sesin var," diyor. "Bir noktada sahne almayı düşünmüş olman gayet mantıklı. Ve bir dansçının aksine, başarılı bir şarkıcılık kariyerinin erken bitmesi gerekmez. Birçok yaşlı şarkıcı çok saygı görüyor."

"Sanırım bu doğru." Bardağına tekrar bakıyorum, hayal kırıklığım artıyor. Sanki bana işkence ediyor, çatlamadan önce ne kadar dayanabileceğimi görüyor. Sabırsızlığımı dizginlemek için kendi şarabımdan büyük bir yudum alıyorum ve "Nasıl bir sesim olduğunu nereden biliyorsun ki? Bekle, boş ver. Dinleme cihazlarınız, değil mi?"

Başını sallıyor, en ufak bir pişmanlık duymuyor. "Evet, yalnızken sık sık şarkı söylüyorsun."

Biraz daha şarap yudumluyorum. Başka bir zaman olsa, mahremiyetimi bu kadar umursamaması beni çileden çıkarırdı ama şu anda tüm dikkatim aptal şarapta. *Neden içmiyor?*

"Yani gerçekten iyi bir sesim olduğunu mu düşünüyorsun?" Diye sordum, sonra sesimin daha öfkeli çıkması gerektiğini fark ettim. Daha sert bir tonla, "Madem farkında olmadan senin için sahne aldım, sen de bana dürüstçe fikrini söyleyebilirsin," diye ekliyorum.

Bardağı tekrar indirirken gözlerinin kenarları kırışıyor. "Sesin çok güzel, ptichka. Sana daha önce de söyledim ve yalan söylemek için bir nedenim yok."

Aman Tanrım, iç şu lanet şarabı! Bunu yüksek sesle bağırmamak için nefes alıyorum ve dudaklarıma güzel bir gülümseme yapıştırıyorum. "Evet, pantolonumun içine girmeye çalışıyorsun. Her kadının sana söyleyeceği gibi, dalkavukluk bu konuda yardımcı olur."

Gülüyor ve bardağını tekrar eline alıyor. "Doğru. Ama içimden bir ses sana sonsuza kadar iltifat edebileceğimi ve bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini söylüyor."

"Asla bilemezsin." Omurgamdan aşağı kayan soğuk terlere rağmen ses tonumu hafif ve flörtöz tutuyorum. Eğer kendi başına içmiyorsa, onu zorlamak zorundayım.

En azından birkaç yudum almadan bu yemeği bitiremeyiz.

Kadehimi kaldırarak daha geniş gülümsedim ve "Neden buna içmiyoruz? Kadınların gösterişine ve senin beni pohpohlamana mı?"

"Neden olmasın, gerçekten?" Kadehini kaldırıyor ve benimkiyle tokuşturuyor. "Sana, ptichka, ve senin muhteşem sesine."

İkimiz de kadehlerimizi dudaklarımıza götürüyoruz ama ben bir yudum alamadan parmakları kendi kadehinin sapını gevşetiyor.

"Tüh," diye mırıldanıyor, kadeh öne doğru eğilip şarabı benim daha önce yaptığım hatanın birebir aynısı olarak önüne dökerken. Gözleri karanlık bir şekilde parlıyor. "Benim

Kötü."

Nefes almayı kesiyorum, kanım damarlarımda kristalleşiyor. "Sen... sen-"

"İçkime küçük bir şey eklediğini biliyor muydun? Evet, tabii ki." Sesi yumuşak ama içindeki ölümcül notayı şimdi fark edebiliyorum. "Daha önce kimsenin beni zehirlemeye çalışmadığını mı sanıyorsun?"

Nabzım hiper hızda atıyor ama ayağa kalkıp masanın etrafında dönerek bir yırtıcının zarif zarafetiyle bana yaklaşırken kendimi hareket ettiremiyorum. Tek yapabildiğim ona bakmak, o metalik gözlerde kaynayan öfkeyi görmek.

Şimdi beni öldürecek. Bunun için beni öldürecek. "Ben..." Dehşet damarlarımda zehirli bir yanık. "Değildi-"

"Hayır mı?" Yanımda durup çantama uzanıyor ve boş şişeyi çıkarıyor. Kaçmalıyım ya da en azından bir girişimde bulunmalıyım ama onu daha fazla kışkırtacak kadar cesur değilim. Bu yüzden kıpırdamadan duruyorum, o şişeyi burnuna götürüp koklarken zorlukla nefes alıyorum.

"Ah, evet," diye mırıldanıyor, elini indiriyor. "Biraz diazepam. Şarabın içinde kokusunu alamadım ama bu kadar net." Şişeyi önümdeki masanın üzerine koyuyor. "Hastaneden aldın sanırım?"

"Ben... Evet." İnkâr etmenin bir anlamı yok. Kanıtlar tam anlamıyla önümde.

"Hmm." Kalçasını masaya dayadı ve bana baktı. "Peki beni bayılttığında ne yapacaktın, ptichka? Beni FBI'a mı teslim edecektin?"

Başımı sallıyorum, ona bakarken kelimeler boğazımda düğümleniyor. Koca gövdesi üzerimdeyken, beni benzettiği küçük kuş gibi hissediyorum: bir şahinin gölgesinde küçük ve korkmuş.

Duygusal ağzı bir gülümseme parodisiyle kıvrılıyor. "Anlıyorum. O kadar kolay olacağını mı sanıyorsun? Sadece beni bayıltıp bitirmek mi?"

Ona göz kırpmıyorum, anlayamıyorum.

"Bunun için bir acil durum planım olmadığını mı sanıyorsun?" diye açıklıyor ve elini kaldırdığında irkiliyorum. Ama tek yaptığı saçlarımdan bir tutam alıp uçlarını çeneme sürmek oluyor; bu jest şefkatli ama aynı zamanda acımasızca alaycı. "Beni öldürmeye ya da bir şekilde etkisiz hale getirmeye çalıştığın için mi?"

"Sen... sen biliyor musun?"

Göz kapakları iniyor, bakışları ağzıma düşüyor. "Elbette." Saç dudaklarıma değiyor, uçları hassas etimi gıdıklıyor ve yumuşak bir sesle, "Şu anda adamlarım evinizi ve on blok çapındaki her şeyi ve hayati belirtilerimi gösteren küçük ekranı izliyor," dediğinde midem sert bir top haline geliyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Kan basıncım beklenmedik bir şekilde düşseydi ne yapacaklarını tahmin etmek ister misin?"

Sessizce başımı sallıyorum. Eğer Peter'ın adamları da onun gibiyse -ki onun emirlerini yerine getirmek için öyle olmalılar- az önce kıl payı kurtulduğum şeyin ayrıntılarını bilmemeyi tercih ederim.

Gülümsemesi karanlık bir alıyor. "Evet, bu muhtemelen akıllıca, ptichka. Cehalet mutluluktur falan."

Cesaretimin kırıntılarını topluyorum. "Bana ne yapacaksın?" "Ne yapacağımı sanıyorsun?" Başını eğiyor, gülümsüyor. Bir parça daha karardı. "Seni cezalandırmak mı? Seni incitmek mi?" Kalbim boğazımda güm güm atıyor. "Öyle misin?"

Birkaç uzun an bana bakıyor, gülümsemesi soluyor, sonra başını sallıyor. "Hayır, Sara." Sesinde garip bir yorgunluk var. "Bugün olmaz."

Masadan uzaklaşarak bulaşıkları toplamaya başlıyor ve ben rahatlamış ama tüm umutlarım tükenmiş bir şekilde sandalyeme .

Adamları hakkında yalan söylemiyorsa -ki söylediğini düşünmek için bir nedenim yok- düşündüğümünden daha da kapana kısıldım.

P_{eter}

BENDEN KURTULMAK İSTEDİĞİNİ BİLMEK ACITMAMALI. ACITMAMALI.

göğsümü kesen ateşten bıçaklar gibi hissediyorum. Sara'nın durumundaki herhangi bir kişi karşılık verirdi; bu sadece mantıklı ve beklenen bir şey.

Acımamalı ama acıyor ve Sara'yı yukarı çıkarırken kendime ne dersem diyeyim, içimdeki canavar hırlıyor ve uluyor, tam da onun korktuğu şeyi yapmamı ve bu günahı için onu cezalandırmamı istiyor.

Yatak odasına gittiğimizde, yine önümde kıyafetlerini çıkarmasına izin vermiyorum; kendi kontrolümü garanti edemeyecek kadar uçurumun kenarındayım. Akşam yemeği sırasında zaten çok fazla test ettim, onun masumiyetiyle oynadım, *sadece şarap* rutininizi *uyuşturmadım*. Ne yaptığını hemen anladım - şarabın dökülmesi onun karakterine çok aykırıydı - ama ne kadar iyi bir oyuncu olduğunu görmek istedim ve bu yüzden onunla sohbet etmeye devam ettim, bilgisiz ve safmışım, kitaptaki en eski numaralardan birine kanmak üzere olan bir aptalmışım gibi davrandım.

"Duş alabilirsin," diyorum, yatağın yanında durduğunda banyoya doğru başımı sallıyorum, bakışları gergin bir şekilde benden yatağa doğru gidip geliyor. "Döndüğünde burada olacağım."

Yüzünde bir rahatlama ifadesi beliriyor ve banyoya doğru gözden kayboluyor. Ben de bu fırsatı kullanarak aşağıya iniyor ve diğer banyolardan birinde hızlıca durulanıyorum.

Bugünkü işimden sonra duş almış olsam da, onun için daha temiz olmak istiyorum.

Yatak odasına döndüğümde hâlâ duş alıyordu, ben de kıyafetlerimi dikkatlice katlayıp yatağa girmeden önce şifonyerin üzerine bırakıyorum. Bugün erken saatlerde elimle kendimi hızlı bir şekilde serbest bıraktım, ama Sara'ya olan arzum azalmadı ve bu oyunu daha uzun süre oynayamayacağımı biliyorum.

Onu alacağım ve benim yapacağım. Bu gece olmasa bile, çok yakında.

Sara'nın duşu uzun sürüyor, o kadar uzun ki bunu benden kaçmak için kullandığını biliyorum ama aldırmıyorum. Zamanı zihnimi boşaltmak ve içimde yanan öfkeyi soğutmak için kullanıyorum. Nihayet banyodan havluya sarınmış olarak çıktığında, canavarı kontrol altına almış ve ona soğukkanlılıkla gülümseyebilmişim.

"Gel," diyorum yanımdaki yatağı okşayarak. Dün amının ne kadar kaygan ve yumuşak olduğunu düşünmemek için kendimi zor tutuyorum ama bu imkânsız. O ipeksi ıslaklığın sikimin etrafını sardığını hissetmek, içine girdiğimde inlemesini duymak istiyorum. O pelüş ağzının tadını almak ve onu tekrar tekrar zirveye taşıırken ela gözlerinin yumuşadığını ve odaklanmadığını görmek istiyorum.

Onu istiyorum ama ona sahip olamam. En azından şimdilik.

Kararsızca yaklaşıyor, vahşi bir ceylan kadar temkinli ve bir o kadar da zarif. Onu tutup yatağa sürüklemek istiyorum ama hareketsiz kalıp kendi isteğiyle bana gelmesine izin veriyorum. Bu şekilde benden nefret etmiyormuş gibi davranabilirim, beni hapsedilmiş ya da ölü görmek ona büyük bir keyif vermez.

Bu şekilde, bir gün benimle birlikte olmayı seçebileceğini hayal edebiliyorum.

Yatağın yarım metre uzağında durakladığında "Havluyu çıkar ve buraya gel" diye emrediyorum, ama o , elleri havluyu tutuyor.

göğsünün önünde havlu.

"Uyuyacak mıyız? Sadece uyuyacak mıyız?" diye kararsız bir sesle soruyor, ben de onu gördüğüm için acı verici bir şekilde sertleşmiş olmama rağmen başımı sallıyorum. Başından sonuna kadar kontrolü elimde tutacağımdan emin olabilseydim, bu gece onu alırdım ya da en azından bir orgazm daha yaşatırdım ama yapabileceğim en iyi şey onu tutmak ve kendimi uyumaya zorlamak. Bu bile işkence olacak ama buna katlanacağım. Ona zarar vermemi beklerken onu zorlamayacağım; ne kadar zor olursa olsun, korkularına boyun eğmeyeceğim.

"Sadece uyuyacağız," diye söz veriyorum ve sesimdeki şiddetli açlığı duymamasını umuyorum. "Sadece uyuyacağız."

Bir saniye daha tereddüt ediyor, sonra yatağa doğru adım atıyor, battaniyenin altına girerken ıslak havluyu yere bırakıyor. Tek gördüğüm çıplak teninin parıltısı, ama bu şehvetin karnıma yumruk atması için yeterli. Kendimi destekleyerek onu kendime doğru çekiyorum ve yumuşak poposu kasıklarına yaslanırken bir iniltiyi ısıyorum, teni nemli ve uzun duştan dolayı ekstra sıcak. Güzel bir kıcı var, benim küçük doktorum, sıkı ve biçimli ve aletim onun içinde olma ihtiyacıyla zonkluyor, ona vururken o pürüzsüz yanakların taşaklarına baskı yaptığını hissetmek, onu tekrar tekrar almak.

Gözlerimi kapatarak şampuanının tatlı kokusunu içime çekiyorum ve nefesimi kontrol etmeye odaklanıyorum. Bir süre sonra, kaslarındaki gerginliğin azaldığını hissediyorum ve rahatlamaya başladığını, kendisine doğru bastırıldığını hissettiği sert alete rağmen ona saldırmayacağıma inandığını biliyorum.

Yavaş ve sakın, nefes alıp verirken kendime söylüyorum. *Kontrol ve odaklanma. Acının hiçbir anlamı yok. Rahatsızlık hiçbir şey ifade etmez.* Bu, Larko Kampı'nda geçirdiğim süre boyunca kendime öğrettiğim bir mantra ve doğru. Acı, açlık, susuzluk, şehvet - bunların hepsi kimya ve elektriksel dürtüler, beynin vücutla iletişim kurmasının bir yolu. Sara'yı istemek beni öldürmeyecek, on dört yaşındayken tecritte geçirdiğim altı aydan daha fazla öldürmeyecek. Doyurulmamış arzusun işkencesi, kafes denebilecek kadar büyük olmayan bir odada, konuşacak kimse ve yapacak hiçbir şey olmadan kilitli kalmanın cehennemiyle kıyaslanamaz bile.

yap. Bu, böbreğinizi kesen bir sustalının ya da neredeyse gözünüzü çıkaracak olan dev bir yumruğun verdiği acıyla kıyaslanamaz bile.

Sibirya'daki çocuk hapishanesinden sağ çıktıysam, Sara'sız da sağ çıkarım. En azından bir süre daha.

Sara

"PEKİ YA SEN SARA?"

"Ha?" Tabağımdan başımı kaldırıp boş gözlerle Marsha'ya bakıyorum, az önce bana bir şey sormuş olmalı.

Andy gözlerini devirir. "Yine la-la diyarında. Onu rahat bırak, Marsha."

"Özür dilerim, biraz dalgınım," diyorum atkuyruğumdan kaçan bir tutam saçı geriye iterek. Bugün saçlarımın yamuk yumuk olduğundan eminim ama düzeltmek için aynanın karşısına geçmeyi unutuyorum. Genel olarak, bu sabah düşünebildiğim tek şey bu gece eve gittiğimde *onun* beni orada bekliyor olacağı.

Peter Sokolov, kaçamadığım adam.

"Bu Cumartesi Tonya'yla bana katılmak ister misin diye sordum," diyor Marsha, sinirlenmekten çok eğlenmiş görünerek. "Andy var olduğunu söyledi; erkek arkadaşıyla başka bir zaman takılacakmış. Peki ya sen Sara?"

"Üzgünüm, yapamam," diyorum tabağıma iterek. Hızlı bir kahvaltı yaparken kafeteryada hemşirelerle karşılaştım ve beni oturup yemek yemeye ikna ettiler. "Aileme onları görmeye gideceğime söz verdim."

Bu son kısım bir yalan, ama arkadaşlarımı Rus katilin -ya da beni izleyen her kimse onun- radarına sokmak istemediğimi açıklamaktan daha iyi olduğunu düşündüm.

"Bu çok kötü," diyor Marsha. "Tonya bizi o kulübe geri götürecektir. Hatırladığım kadarıyla orayı seviyor gibiydin. Tonya o sevimli barmenin seni sorup durduğunu söylüyor."

Kaşlarımı çattım. "Öyle mi?"

"Evet," diye onaylıyor Tonya. "Yine de tuhaf bir şey söyledi. Seninle birlikte bir adam gördüğünü sandı, sanki erkek arkadaşınmış gibi davranıyordu. Ona yanılmış olması gerektiğini söyledim, çünkü o gece kesinlikle yalnız gitmiştin. Öyle değil mi? Bir yerlerde sakladığın gizli bir erkek arkadaşın yok, değil mi?"

Yüzüm rahatsız edici derecede ısınırken bile omurgamdan aşağı buz damlıyor. "Hayır, kesinlikle olmaz."

"Gerçekten mi?" Marsha büyülenmiş gibi konuşuyor. "O zaman neden kızarıyorsun? Ve o çatalı birini bıçaklamak ister gibi tutuyorsun?"

Elime bakıyorum ve haklı olduğunu görüyorum. Aleti o kadar sert kavıyorum ki parmak eklemlerim bembeyaz olmuş. Parmaklarımı gevşemeye zorlayarak garip bir kahkaha atıyorum ve "Özür dilerim. O gece sarhoştum ve bu konuda biraz utanıyorum. Sanırım rastgele bir adamla dans etmiş olmalıyım ve barmen arkadaşın da bunu gördü, Tonya."

Andy kaşlarını çattı. "Oradan öyle kaçmanın sebebi o rastgele adam mı? Neredeyse... korkmuş görünüyordun."

"Ne dedin? Hayır, sadece sarhoştum." Utanç dolu bir kahkaha daha atıyorum. "Her an kusacağınızı düşündüğünüzde nasıl olur bilirsiniz. O gece ben de öyleydim."

"Tamam," diyor Tonya. "Rick'e -barmen- müsait olduğunu söyleyeceğim. Bir daha kulüpte bize katılırsan diye yani."

"Oh, ben..." Yüzüm yine ısınıyor. "Hayır, değil. Biriyle çıkmaya hazır değilim ve-"

"Endişelenme." Tonya elimi okşuyor, ince parmakları tenimde serinliyor. "Ona numaranı falan vermeyeceğim. 'Kuledeki prenses' gizemini koruyabilirsin. Bana sorarsan bu onları sadece daha ateşli yapar."

"Ne?" Ona bakakaldım. "Ne istiyorsun?"

Andy bir ağız dolusu yumurtanın arasından, "Sende dokunulmaz bir şey var demek istiyor," diyor. "Tarif etmesi zor ama sanki buz prensesi havası veriyorama soğuk değil, anlıyor musun? Jackie-O ve Prenses Diana'nın biz sıradan insanların arasında çalışarak varoşlarda yaşamaya karar vermesi gibi bir şey, eğer mantıklı geliyorsa."

"Hayır, pek sayılmaz." Kızıl saçlı kıza kaşlarımı çatıyorum. "Kendini beğenmiş biri gibi göründüğümü mü söylüyorsun?"

"Hayır, kendini beğenmiş değil, sadece farklı," diyor Marsha. "Andy bunu iyi açıklayamadı. Sen sadece... klas birisin. Belki de küçükken yaptığın baleden dolayıdır, ama sanki biri sana reverans yapmayı ve başının üzerinde bir kitapla yürümeyi öğretmiş gibi görünüyorsun. Sanki resmi bir yemekte hangi çatalı kullanacağını ve bilmem ne büyükelçisiyle nasıl havadan sudan konuşacağını biliyorsun."

"Ne?" Bir kahkaha patlattım. "Bu çok saçma. George ve ben birkaç resmi bağış toplama etkinliğine katılmıştık ama bu onun tarzıydı, benim değil. Seçme şansım olsaydı yoga pantolonları ve spor ayakkabılarla yaşırdım; bunu biliyorsun Marsha. Tanrı aşkına, Britney Spears dinliyorum ve hip-hop ve R&B ile dans ediyorum."

Marsha, kırmızı rujunu yeniden sürmek için küçük bir ayna çıkararak, "Biliyorum tatlım, ama bu sadece görünüşün, olduğun gibi değil," diyor. Pratik bir elle bir palto sürdükten sonra aynayı ve ruju bir kenara bırakıyor ve "Bu iyi bir şey, güven bana. Mesela beni ele alalım. İstedğim kadar şık olmaya çalışayım, erkekler bana bir kez bakıp kolay biri olduğuma karar veriyor. Ne giydiğim ya da nasıl davrandığım önemli değil; sadece saçımı, göğüslerimi ve popomu görüyorlar ve benim bir şeyler yaptığımı anlıyorlar."

Tonya sırtarak, "Çünkü sen ," diyor.

Marsha oflayıp pufluyor ve sarı dalgalarını geriye savuruyor. "Evet, ama bu ne burada ne de orada. Demek istediğim, o"-başparmağını bana doğru salladı-"yapamazdı

Eğer denerse kolay görünebilir. Ona bakan her erkek bunun için çalışması gerektiğini *bilir*. Ailesiyle akşam yemeği yemek ve parmağına yüzük takmak gibi."

"Bu doğru değil," diye itiraz ediyorum. "Biz evlenmeden çok önce George'la yattım."

Andy gözlerini deviriyor. "Evet, ama onunla yatmadan önce ne kadar süredir çıkıyordunuz?"

"Birkaç ay," diyorum kaşlarımı çatarak. "Ama daha on sekiz yaşındaydım ve-"

"Gördün mü? Birkaç ay," diyor Tonya, Marsha'yı dirsekleyerek. "Peki ne kadar Onları bekletiyor musun?"

Marsha kıkırdar. "En azından birkaç saat."

"İşte böyle," diyor Andy. "Ve o pisliklerin seni neden bir daha aramadığını merak ediyorsun. Annem her zaman 'Bir erkeği kaybetmenin en hızlı yolu onunla yatmaktır' derdi. Sara doğru söylüyor: soğuk ve mesafeli davran, böylece bir erkeğe gülümsediğinde o da kendini kaybediyor."

"Oh, lütfen." Kendimi kahvaltımın kalıntılarıyla meşgul ediyorum. "Yirmi birinci yüzyıldayız. Bence erkekler ne yapmaları gerektiğini daha iyi biliyor-"

"Hayır," diyor Marsha neşeyle. "Yapmazlar. Bir şey kolay gelirse, ona o kadar değer vermezler. Bunu biliyorum ve iyi vakit geçiren bir kız olmaktan memnunum. Çoğu zaman o pisliklerin beni aramasını *istemiyorum*, aradığım birkaç seferde de..." İç çekiyor. "Sanırım böyle olması gerekmiyordu. Her halükarda hayat, olduğun şeyden başka bir şey olmak için harcanamayacak kadar kısa. Benim yaşıma geldiğinde bunu anlıyorsun."

"Tabii." Tonya son simidini de ağzına tıktırıyor. "Bize daha fazlasını anlat, Yaşlı Bilge."

"Kapa çeneni," diye homurdanıyor Marsha, top haline getirilmiş bir peçeteyi ona fırlatarak. Peçete Andy'ye çarpıyor, o da hemen kendi peçetesini fırlatarak karşılık veriyor ve kahvaltı tam bir peçete kavgasına dönüşürken gülerek eğiliyorum.

Kafeteryadan çıkana kadar, hala olanlara kıkırdarken, hemşirelerin sadece ruh halimi hafifletmediğini ve dikkatimi dağıtmadığını fark ettim.

Peter'ı düşünmekten alıkoydu beni.

Ayrıca bana bir fikir de verdiler.

NÖBETÇİ VARDIYAM AKŞAM GEÇ SAATLERE KADAR BITMIYOR AMA BEN YINE DE

Sonra da kliniğe. Yirmi dört saat açık ve bana her zaman ihtiyaçları var. Kendi adıma, eve gitmeyi olabildiğince ertelemek istiyorum. Aklıma gelen fikir mideme kramplar girmesine neden oluyor ve en son istediğim şey sapığım la yüzleşmek.

Her zamanki gibi beni klinikte gördüklerine sevindiler. Saatin geç olmasına rağmen bekleme odası her yaştan kadınla dolu ve birçoğuna ağlayan çocuklar eşlik ediyor. Düşük gelirli kadınlara OB-GYN hizmeti vermenin yanı sıra, klinik personeli genellikle çocuklarını küçük hastalıklar için tedavi ediyor - bu da hastaların ve yakındaki acil servislerin çok takdir ettiği bir şey.

"Yoğun bir gece mi?" Orta yaşlı resepsiyon görevlisi Lydia'ya soruyorum, o da başını sallıyor, telaşlı görünüyor. Lydia klinikteki maaşlı çalışan iki kişiden biri; doktorlar ve hemşireler de dahil olmak üzere diğer herkes benim gibi gönüllü. Bu da öngörülemeyen bir programa neden oluyor ancak kliniğin yalnızca bağışlarla çalışırken topluma karşılıksız bakım sağlamasına olanak tanıyor.

"İşte," diyor Lydia, imza kâğıdını elime tutuşturarak. "En alttaki beş isimle başla."

Çarşafı alıyorum ve ofisim/muayene odam olarak kullanılan küçük odaya gidiyorum. Eşyalarımı yere koyup ellerimi yıkıyorum, yüzüme biraz soğuk su çarpıyorum ve ilk hastayı çağırmak için bekleme odasına çıkıyorum.

İlk üç hastamın işi kolay -biri doğum kontrolüne ihtiyaç duyuyor, diğeri cinsel yolla bulaşan hastalıklar için test yaptırmak istiyor, üçüncüsü ise hamileliğinin teyit edilmesini istiyor- ama dördüncüsü, Monica Jackson adında on yedi yaşında güzel bir kız, uzun süreli adet kanamasından şikayet ediyor. Muayene ettiğimde

Vajinal yırtılma ve diğer cinsel travma belirtileri buldum ve bunu ona sorduğumda ağlamaya başladı ve üvey babasının ona saldırdığını itiraf etti.

Onu sakinleştiriyorum, tecavüz kiti alıyorum, yaralarını tedavi ediyorum ve evde kendini güvende hissetmezse kalabileceği bir kadın sığınma evinin telefon numarasını veriyorum. Ayrıca polise başvurmasını önerdim, ancak suç duyurusunda bulunmamakta kararlıydı.

"Annem beni öldürür," diyor, kahverengi gözleri kızarmış ve umutsuz. "iyi bir bakıcı olduğunu ve ona sahip olduğumuz için şanslı olduğumuzu söylüyor. Sabıkası var, yani bir şey söylersem hapse atılacak ve biz yine sokakta kalacağız. Umurumda değil -o pislikle yaşamaktansa bir sokakta numaralar çeviririm daha iyi- ama kardeşim daha beş yaşında ve sonunda koruyucu aileye verilecek. Şu anda annem bakamadığında ona ben bakıyorum ve onun benden alınmasını istemiyorum."

Tekrar ağlamaya başlıyor ve ben onun küçük elini sıkıyorum, kalbim onun kötü durumuna acıyor. Monica'nın doldurduğu evraklarda on yedi yaşında olduğu yazsa da, minyon yapısı ve bebek yanaklarıyla ancak liseye gidecek yaşta görünüyor. Onun gibi kızların sık sık buraya geldiğini görüyorum ve her seferinde yardım etmek için yapabileceğim çok şey olduğunu bilmek beni paramparça ediyor. Tek başına olsaydı, onu bu durumdan kurtarmak kolay olurdu, ancak küçük erkek kardeşi de içine girince, yapabileceğim en iyi şey Çocuk Hizmetleri'ni aramak olacak ve bu da hastamın korktuğu şeye yol açabilir: kardeşinin onsuz koruyucu ailede kalması.

"Çok üzgünüm Monica," diyorum sakinleştiğinde. "Hâlâ polise gitmenin senin ve kardeşin için en iyi seçenek olduğunu düşünüyorum. Başvurabileceğin başka kimse yok mu? Bir aile dostu? Belki bir akraba?"

Kızın yüz ifadesi donuklaşır. "Hayır." Masadan atlayarak kıyafetlerini giyer. "Benimle görüştüğünüz için teşekkürler, Dr. Cobakis. Kendinize iyi bakın."

Odadan çıkıp gidiyor ve ben ağlamak isteyerek arkasından bakıyorum. Kız imkansız bir durumda ve ben ona yardım edemem. Böyle kızlara asla yardım edemem.

Onu. Ama-

"Bekle!" Çantamı kaptım ve koştum. "Monica, bekle!"

Resepsiyona daldığımda Lydia, "Çoktan gitti," dedi. "Ne oldu? Bir şey mi unuttu?"

"Sayılır." Daha fazla açıklama zahmetine girmiyorum. Aceleyle kapıya yönelip dışarı çıkıyorum ve karanlık, ıssız sokağı inceliyorum. Monica'nın küçük, siyah saçlı figürü çoktan sokağın sonuna varmış, hızlı hızlı yürüyordu, ben de en azından bu seferlik bir şeyler yapmak için çaresizce peşinden koştum.

"Monica, bekle!"

Beni duymuş olmalı, çünkü durdu ve döndü.

Ona yetiştiğimde şaşkınlıkla "Dr. Cobakis?" dedi.

Duruyorum, efordan nefes nefese kalıyorum ve çantamı karıştırıyorum. "Geçiminizi sağlamak için ne kadar lazım?" Çek defterimi ve kalemimi çıkararak nefes nefese soruyorum.

"Ne?" Sanki bir uzaylıya dönüşmüşüm gibi bana bakıyor.

"Polise giderseniz ve üvey babanızı götürürlerse, sizin ve annenizin sokakta *kalmamak* için ne kadar paraya ihtiyacınız olacak?"

Gözlerini kırıştırıyor. "Kıramız ayda 1200 dolar ve annemin sakatlık çeki bunun yarısını karşılıyor. Bu yaza kadar dayanabilseydik, tam zamanlı bir işe girer ve katkıda bulunurdum, ama-"

"Tamam, ." Çek defterini bir binanın kenarına dayadım ve beş bin dolarlık bir çek yazdım. Bu parayı annemle babamı bu yaz yıldönümü gezisine göndermek için kullanmayı planlıyordum ama daha az maliyetli bir hediye bulacağım.

Ailem aldırılmaz, eminim.

Çeki yırtarak kıza uzattım ve "Bunu al ve polise git. Hapse girmeyi hak ediyor."

Yuvarlak çenesi titriyor ve bir an için tekrar ağlamaya başlayacağından korkuyorum. Ama titreyen parmaklarıyla çeki kabul eder. "BEN... BEN

size nasıl teşekkür edeceğimi bile bilmiyorum. Bu-" Genç sesi kırıldı. "Bu sadece-"

"Sorun değil." Çek defterimi kaldırdım ve kıza gülümsedim. "Git paraya çevir ve o piçi bir kenara koy, tamam mı? Bunu yapacağına söz verir misin?"

"Söz veriyorum," diyor kız, çeki kot pantolonunun cebine sokarken. "Söz veriyorum, Dr. Cobakis. Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

" yok. Şimdi git. Geç oldu ve tek başına dışarı çıkmamalısın."

Kız tereddüt ediyor, sonra kollarını hızlı bir sarılmayla bana doluyor. "Teşekkür ederim," diye tekrar fısıldıyor ve sonra küçük figürüyle sokak lambalarının arasında salınarak gözden kayboluyor.

O gidene kadar orada duruyorum ve sonra kliniğe geri dönüyorum. Banka hesabım ciddi bir darbe aldı ama kendimi piyango kazanmış gibi sevinçli hissediyorum. Klinikte çalışmaya başladığımdan beri ilk kez birine gerçekten yardım ettim ve bu harika bir duygu.

Geri yürümeye başladığımda soğuk rüzgar yüzüme tokat gibi çarpıyor ve montumu klinikte unuttuğumu fark ediyorum. Yine de önemli değil. İçimdeki neşe Mart akşamının soğuğuyla boy ölçüşemeyecek kadar parlıyor.

Kendi hayatımı düzeltemem ama belki Monica'ninkini düzeltmeye yardım etmişimdir.

Kliniğe yarım bloktan daha az bir mesafe kalmıştı ki sağ taraftaki bir gölge dikkatimi çekiyor. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor ve iki evsiz görünümlü adam iki evin arasındaki dar sokak benzeri boşluktan dışarı adım atarken, sokağın ışığı bıçaklarının parıldayan bıçaklarından yansıyor ve damarlarıma adrenalin doluyor.

"Çantan," diye hırlıyor uzun boylu olan, bıçakla bana doğru işaret ediyor ve bu mesafeden bile vücut kokusu, alkol ve kusmuğun mide bulandırıcı kokusunu alıyorum. "Ver onu buraya, kaltak. Şimdi."

O daha konuşmasını bitirmeden çantaya uzanıyorum ama buz gibi parmaklarım beceriksizce hareket ediyor ve çanta omzumdan düşüyor.

"Seni lanet sürtük! Ver dedim!" diye tıslıyor, giderek daha da sinirleniyor ve bir şey kullandığını fark ediyorum. Meth mi? Kola mı? Her iki durumda da

ve sırtlan gibi kıkırdamaya başlayan ortağı da öyle olmalı.

Onları sakinleştirmeliyim. Çabuk ol.

"Bekle, sana vereceğim, söz veriyorum." Titreyerek çantayı alıp onlara vermek için diz çöküyorum ama daha ayağa kalkamadan önümde bir hareket bulanıklığı kesiliyor.

Uzun boylu, karanlık bir figür neredeyse insanüstü görünen bir hız ve çeviklikle saldırganların arasına dalarken nefes nefese geriye düşüp kendimi avuçlarımda yakalıyorum. de gölgeli sokakta kayboluyor ve iki panik çığlığı duyuyorum, ardından garip bir ıslak çağıltı geliyor. Sonra metalik bir şey kaldırımda takırdıyor. İki kez.

Oh Tanrım. Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım.

Kurtarıcım ara sokaktan çıkarken asfaltın avuç içlerimin derisini sıyırdığını fark etmeden geri çekiliyorum ve arkasındaki iki adamın ipleri kopmuş kuklalar gibi çöktüğünü görüyorum. Yüzükoyun yatan bedenlerinin altından koyu bir sıvı yayılıyor ve kanın bakırımsı tınısı havayı doldurarak daha da iğrenç bir şeyle karışıyor.

Onları öldürdü, sersemlemiş bir halde fark ettim. Onları *öldürdü*.

Dehşet patlaması bana taze adrenalin enjekte ediyor ve ayağa fırlıyorum, boğazımda bir çığlık yükseliyor. Ama çığlık kaçamadan, karanlık figür bana doğru adım atıyor ve sokak lambası yüzünü aydınlatıyor.

Tanıdık, egzotik yakışıklı yüzü.

"Sana zarar verdiler mi?" Peter Sokolov'un sesi de metalik bakışları kadar sert ve bir kez daha kendimi felç olmuş, dehşete kapılmış ama bir milim bile kıpırdayamaz halde buluyorum. Bu bir katilin yüz ifadesi, insan maskesinin altındaki canavarın sureti, ama orada daha fazlası da var.

Neredeyse endişe gibi bir şey.

"I..." Ne diyeceğimi bilemiyorum çünkü bir sonraki anda kendimi onun kollarında buluyorum, güçlü göğsüne o kadar sıkı sarılmışım ki nefes almakta zorlanıyorum. İri bedeninin sıcaklığı beni sarıyor ve

Beni buz gibi rüzgârdan koruyor ve ne kadar üşüdüğümü, içimin ne kadar donduğunu fark etmemi sağlıyor. Az önce tanık olduğum şeyin dehşeti henüz tam olarak yerleşmedi ama şimdiden hissizleşmeye başladım, soğuk içime daha derin işlerken düşüncelerim dağıldı ve halsizleşti, travmaya karşı beni uyuşturdu.

Şok, otomatik pilotta teşhis koydum. Şoka giriyorum.

"Şşşt, ptichka. Her şey yolunda. Her şey yoluna girecek." Peter'ın sesi alçak ve yatıştırıcı, beni şaşırtıcı bir şefkatle kucaklayana kadar tutuşu gevşiyor ve duyduğum garip nefes alma seslerinin benden geldiğini fark ediyorum. Nefes almakta zorlanıyorum, boğazım panik atak sırasında olduğu gibi kapanıyor.

Hayır, panik atak geçiriyormuşum gibi değil.

O da bunu fark etmiş olmalı, çünkü geri çekilip bana bakıyor, gri gözleri endişeyle kısılmış. "Nefes al," diye emrediyor, elleri omuzlarımda sıkılaşıyor. "Nefes al Sara. Yavaş ve derin. İşte böyle, ptichka. Ve tekrar. Nefes al..."

Sesini takip ediyorum, terapistim gibi davranmasına izin veriyorum ve yavaş yavaş boğulma hissi azalıyor, nefes alışım sakinleşiyor. Buna odaklanıyorum, sadece normal nefes almaya ve düşünmemeye, çünkü az önce olanları düşünürsem - sağdaki sokağa bakıp kuklaya benzeyen bedenleri görürsem

-Bayılabilirim.

"İşte, bu iyi." Beni tekrar kendine doğru çekiyor, yüzümü göğsüne dayadığımda büyük eliyle saçlarımı okşuyor. "İyisin, ptichka. Her şey yolunda."

Tamam mı? Aynı anda hem gülmek hem de çılgılık atmak istiyorum. Hangi dünyada bir ara sokaktaki iki ceset "tamam" olabilir? Şimdi hem soğuk rüzgârdan hem de şoktan titriyorum ve tekrar kaybetmenin eşiğinde olduğumu biliyorum. Kan ve yaralanmaya yabancı değilim ve hastanede de ölüm gördüm ama o iki adamın buruşma şekli, sanki hiçbir şey değillermiş, sadece et ve kemik yığınlarıymış gibi-

Düşüncelerim bu yolda çok fazla ilerlemeden duruyorum, ama boğazım yeniden sıkışıyor, titremem şiddetleniyor.

Peter beni hafifçe ileri geri sallayarak, "Şşşt," diye tekrar yatıştırıyor. Titrediğimi hissediyor olmalı. "Sana zarar veremezler. Her şey bitti. Her şey bitti. Gel, seni eve götürelim."

İtiraz etmek, polis, ambulans ya da başka birini çağırmakta ısrar etmek için ağzımı açıyorum ama tek bir kelime bile edemedim eğilip beni kollarına alıyor. Sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi zahmetsizce yapıyor bunu. Sanki panik atakla boğuşan bir kadını çifte cinayet mahallinden uzaklaştırmak normal bir şeymiş gibi.

Sanki bunu her gün gibi -ki bildiğim kadarıyla yapabilir de.

Sonunda sesimi buldum. "Beni yere bırak." İnce, içi boş bir fısıltı, zar zor bir ses, ama hiç yoktan iyidir. Ellerim de hareket etmeyi başarıyor, o caddede ilerlerken omuzlarını itiyor. "Lütfen. Ben yürüyebilirim."

" yok." Aşağı bakıyor, bakışları güven veriyor. "Neredeyse geldik."

"Neredeyse nereye?" Diye soruyorum ama sonra gideceği yeri görüyorum.

Kliniğimden bir blok ötede köşeye park etmiş siyah bir SUV. Kalın siyah sakallı, uzun boylu bir adam aracın yan tarafına yaslanmış durumda ve biz yaklaşırken Peter ona yabancı dilde bir şeyler söylüyor, sesi alçak ve acil.

Adam aynı dilde cevap veriyor -büyük ihtimalle Rusça, şaşkınlıkla fark ediyorum- ve sonra şık bir akıllı telefon çıkarıp ekranı hızlı, öfkeli hareketlerle kaydırıyor. Peter arabanın kapısını açıp beni dikkatlice arka koltuğa bırakırken, telefonu kulağına götürerek daha hızlı bir şekilde Rusça konuşuyor.

İşkencecim bir ekibi olduğu konusunda yalan söylemiyordu. Bu adam onun yardımcılarında biri olmalı.

"Hemen geliyorum, ptichka," diye İngilizce mırıldanıyor Peter, aynı tuhaf şefkatle yüzümdeki saçları tarıyor ve sonra geri çekiliyor

ve kapıyı arkasından kapatarak beni arabanın sıcak iç kısmında yalnız bıraktı.

Birkaç saniye hareketsiz oturup sakallı adamla konuşmasını izledikten sonra harekete geçiyorum.

Arka koltukta koşuştururken, iki adamın durduğu yerin karşı tarafındaki kapı kolunu tutup kapıyı iterek açıyorum ve kaçma telaşıyla neredeyse arabadan yuvarlanıyorum. Şoktan dolayı düşüncelerim ve tepkilerim hala yavaş ama çok önemli bir gerçeği kavrayacak kadar kendime geldim.

Gözümün önünde iki adam öldürüldü ve eğer bu konuda bir şey yapmazsam, cinayetlerine ortak olmuş olacağım.

Soğuk rüzgâr beni ısıyor ve kliniğe doğru koşarken ciğerlerim yanıyor. Arkamda bir bağırış ve ardından hızlı ayak sesleri duyuyorum ve beni kovaladıklarını biliyorum. Tek umudum onlar beni yakalamadan kliniğe girmek. Aran bir adam olarak Peter ifşa olma riskini göze almamalı. İçeride güvende olduğumda nefesimi toplayabilir ve ne yapacağımı, olanları polise en iyi nasıl anlatacağımı düşünebilirim.

Hedefime yüz adımdan daha az bir mesafe kalmışken sert bir kol göğüs kafesime doluyor ve güçlü bir el ağzımı kapatarak çılgılığımı bastırıyor. "Peşinden gelmemi gerçekten seviyorsun, değil mi?" diye tanıdık bir ses kulağımda hırlıyor ve sonra bir arabanın yaklaştığını duyuyorum.

Kurtulmak için çabalarımı iki katına çıkarıyorum, Peter'ın inciklerine tekme atıyorum ve yüzümün üzerindeki elini pençeliyorum, ama nafile. Bir arabanın kapısının açıldığını duyuyorum ve sonra Peter beni içeri tıkıyor, bu sefer çok daha az dikkatli.

"Yezhay," diye bağırıyor sakallı şoföre ve sonra hızla uzaklaşıyoruz, kliniği ve suç mahallini geride bırakıyoruz.

P *eter*

"YAN VE İLYA " DIYE RUSÇA BILGI VERİYOR ANTON SAĞA DÖNERKEN

Sara'nın evine giden sokağa. "Kimse olay yerine gelmeden önce oraya varmışlar."

"Güzel." Arka koltukta yanımda oturan, sessiz ve ölümcül derecede solgun Sara'ya bakıyorum. "Onlara kalıntıları iyice yok etmelerini söyle. Ceset parçalarının hiçbir yerde bulunmasını istemeyiz. Ayrıca, arabasını evine geri götürmeleri gerekiyor."

"Evet, biliyorlar." Anton aynada bakışlarımla buluşuyor. "Onunla ne yapacaksın? Onu gerçekten korkuttun."

"Bir yolunu bulacağım."

Sara'nın ne dediğimizi anlamamasına sevindim; yoksa daha da dehşete düşerdi. O methhead'leri onun önünde öldürmemeliydim ama onu bıçakla tehdit ediyorlardı ve kendimi kaybettim. Tek görebildiğim Tamila'nın orada yatan, kırılmış ve kanlar içindeki bedeniydi ve onun Sara olabileceği düşüncesi - eğer ben orada olmasaydım, o serserilerden biri onu öldürebilirdi - kanımı volkanik buza dönüştürdü. Bilinçli bir karar verdiğimi bile hatırlamıyorum; tamamen içgüdülerimle hareket ettim. Bu

Onları etkisiz hale getirmek ve boğazlarını kesmek sadece birkaç saniye sürdü ve cesetleri yere düştüğünde artık çok geçti.

Sara onların öldüğünü gördü.

Onları öldürdüğümü gördü.

"Gecenin geri kalanında Ilya'nın vardiyasını alabilir misin?" Sara'nın evinin önünde durduğumuzda Anton'a soruyorum. Garaj yolunu gölgeleyen büyük meşe ağaçları ve en yakın komşuların epey uzakta olması sayesinde ev güzel ve özel; böyle bir durumda harika. Evi satıyor olması çok kötü; gerçekten sevmeye başlamıştım.

"Sorun değil," diye yanıtıyor Anton. "Ben buralarda olacağım. Sabaha kadar burada mı olacaksın?"

"Evet." Sara'ya bakıyorum, hâlâ önüne bakıyor, görünüşe göre gelişimizden habersiz. "Ben onunla olacağım."

Sara'nın elini tutarak ona İngilizce olarak "Buradayız, ptichka. Hadi, seni eve götürelim."

İnce parmakları avucumda buzgibi; hâlâ şokta. Ancak arabadan inmesine yardım ettiğimde bana bakıyor ve kısık sesle "Klinik ne olacak?" diye soruyor.

"Ne olmuş ona?"

"Bana ne olduğunu merak edecekler."

"Hayır, yapmazlar." Elimi cebime daldırıyorum ve seyahatimiz sırasında çantasından aldığım telefonunu çıkarıyorum. "Onlara bunu gönderdim." Hastanede acil bir durumla ilgilenmem gerektiğine dair mesajı gösteriyorum.

"Oh." Bana şaşkın bir bakış attı. "Bunu sen mi gönderdin?"

Başımı sallıyorum, onu arabadan uzaklaştırırken telefonu cebime geri koyuyorum. "Yolculuk sırasında biraz kendinde değildin." Bu aslında yetersiz bir ifade; onu arabaya sürükledikten sonra kavga etmeyi bıraktı ve neredeyse katatonik hale geldi.

Gözlerini kırıştırıyor. "Ama... cesetler ne olacak?"

"O da halledildi," diye onu temin ediyorum. "Hiçbir şey seni o sahneye bağlamayacak. Güvendesin."

Sara gözle görülür bir şekilde titriyor, ben de onu hızla eve sokuyorum ve daha önce çantasından çıkardığım anahtarlarla kapıyı açıyorum. Benim kendi anahtarlarım var.

-Bir ay önce onun için döndüğümde yaptırmıştım ama Sara'nın bunu bilmemesini tercih ederim. Kilitleri tekrar değiştirirse, bu süreci ikinci kez yaşamak can sıkıcı olur.

"Gel, otur," diyerek onu kanepeye götürüyorum. "Sana biraz papatya çayı yapayım."

"Hayır, ben..." Elimden çalışıyor. "Ellerimi yıkamam lazım."

"Pekâlâ." Bu konuda bir şeyi olduğunu hatırlıyorum. "Devam et."

Köşeden banyoya doğru kayboldu ve ben de sabunlanmak için mutfak lavabosuna doğru yürüdüm. O adamların boğazlarını keserken kan püskürmesinden uzak durmaya dikkat ettim ama yine de kollarımda birkaç küçük kırmızı leke buldum.

Umarım Sara onları görmemiştir.

Ellerimi ve kollarımı yıkadıktan sonra elektrikli çaydanlığı açıyorum. Su kaynayınca iki fincan çay yapıp masaya götürüyorum. Sara henüz dönmedi, ben de onu kontrol etmeye karar verdim.

Banyoya doğru yürüyüp kapıyı çaldım. "Her şey yolunda mı?"

Cevap yok, sadece akan suyun sesi var. Endişeyle kapı kolunu deniyorum ama kilitli olduğunu görüyorum.

"Sara?"

Yanıt yok.

"Sara, kapıyı aç." Hiçbir şey yok.

Sakinleştirici bir nefes alıyorum ve daha yumuşak bir sesle, "Ptichka, üzgün olduğunu biliyorum ama kapıyı şimdi açmazsan kırmaktan başka çarem kalmayacak," diyorum. Ya da kilidi açmaktan, ama bunu söylemiyorum. Kapıyı kırmak kulağa daha tehditkâr geliyor.

Su kesilir ama kapı kilitli kalır.

"Sara. Beşe kadar sayıyorum. Bir. İki. Üç-" Kilit klik sesi çıkarıyor.

Rahatlamış bir halde kapıyı iterek açtım ve endişelenmekte haklı olduğumu fark ettim. Sara yerde oturuyor, sırtını küvete dayamış ve dizlerini göğsüne çekmiş. Ses çıkarmıyor ama yüzü gözyaşlarıyla kaplı ve titriyor.

Lanet olsun. Onları gerçekten onun önünde öldürmemeliydim.

"Sara..." Yanına diz çöküyorum ve o da benden uzaklaşmak için yana kayıyor. Tepkisini görmezden gelerek kolunu nazikçe kavıyorum ve onu kucağıma çekiyorum. "Sana zarar vermeyeceğim, ptichka," diye fısıldıyorum saçlarına, titremesinin şiddetlendiğini hissettiğimde. "Benimle güvendesin."

Boğazından boğuk bir hıçkırık kaçıyor, sonra bir tane daha ve bir tane daha ve aniden bana yapışıyor, ciddi bir şekilde ağlamaya başlarken ince kolları boynuma dolanıyor. Kontrol edilemeyen hıçkırıklarla sarsılırken sırtını yatıştırıcı daireler çizerek ovuyorum ve o da bana daha sıkı sarılarak yüzünü boynuma gömüyor. Gözyaşlarının ıslaklığını hissediyorum ve aklıma mutfakta, su işkencesinden sonra onu sakinleştirmeye çalıştığım zaman geliyor. Bu anı midemi bulandırıyor; şimdi ona bunu yapmayı hayal edemiyorum, onu herhangi bir nedenle incitmeyi düşünemiyorum.

O artık benim için sadece bir insan değil; o benim dünyam ve onu herkesten ve her şeyden koruyacağım.

Hıçkırıklarının dinmesi uzun zaman alıyor, o kadar uzun ki sonunda ayağa kalkıp onu nazikçe ayağa kaldırdığımda bacaklarım tutulmuş gibi hissediyorum.

"Gel," diye mırıldanıyorum, banyodan çıkarken sırtına destekleyici bir kol sarıyorum. "Biraz çay içelim ve seni yatağa götürelim. Çok yorulmuş olmalısın."

Burnunu çekiyor ve kısık sesle "Çay yok" diye fısıldıyor.

"Tamam, çay yok. Bu durumda, hadi seni uyutalım." Onu kollarıma almak için eğildim.

Onu taşımama itiraz etmiyor, sadece başını omzuma koyuyor ve kollarını boynuma doluyor. Ağlamaktan nefesi hala kesik kesik ama . Bu beni memnun ediyor, tıpkı bana muhtaç bir şekilde yapışması gibi. Yaşadığı travmanın etkisinden mi, yoksa sonunda direncini mi kırıyorum bilmiyorum ama korku ya da güvensizlikten eser kalmadan bana bu şekilde sarılması göğsümü özel bir sıcaklıkla dolduruyor, kalbimin etrafındaki buz gibi boşluğu azaltıyor.

Sara ile yeniden canlanıyorum ve bu duyguyu daha fazla yaşamak istiyorum.

Sara

DUŞTA BANA NAZIK DAVRANIYOR, DOKUNUŞU YUMUŞAK VE UYUMSUZ

Beni tepeden tırnağa yıkarken platonik. Kıpırdamadan duruyorum; şu anda yapabildiğim tek şey bu - sadece ayakta durmak. Şu hiçbir şey beni rahatsız etmiyor, ne benim çıplaklığım ne de onunki. Duygusal fırtınam geçtiğine göre, kendimi boş hissediyorum, bir yorgunluk sisi tüm düşüncelerimi ve duygularımı köreltiyor. Arzu, endişe ve korkunun ötesindeyim; var olan tek şey suçluluk.

Benim yüzümden iki kişinin daha öldüğünü bilmenin verdiği korkunç, ruhumu ezen suçluluk duygusu.

Öldüler çünkü bir katilin hayatıma girmesine izin verdim ve onun saplantısını besledim.

Artık her şey o kadar açık ki, bunu neden daha önce fark etmediğimi bilmiyorum. Ben zehirliyim, etrafımdaki herkes için bir tehlikeyim. Bugün kurbanlar iki keşti; yarın arkadaşlarım ya da ailem olabilir. Peter beni istediği sürece etrafımda kimse güvende değil ve yaptığım her şey onun saplantısını körüklemekten başka bir işe yaramadı.

Başından beri oyunu yanlış oynadım ve iki adam bunun bedelini hayatlarıyla ödedi.

"İşte, dışarı çık," diye emrediyor Peter ve ben de duştan çıkıp kalın bir havluyu üzerime sarmasına izin veriyorum. Beni onunla kuruluyor, bir kez daha bana çocukmuşum gibi davranıyor ve ben de ona izin veriyorum, çünkü başka bir şey yapamayacak kadar bitkinim. Ayrıca, tüm bunlar -kollarında ağlamak, ona sarılmak, benimle ilgilenmesini sağlamak- uygulayacağım yeni strateji için çok işe yarıyor.

Madem o beni istiyor, ben de ona izin vereceğim.

Bu çok parlak bir strateji olmadığı gibi işe yarayacağı da garanti değildir. Hatta geri bile tepebilir. Ama bu noktada kaybedecek çok az şeyim var. Onu uzaklaştırmayı denedim ama o hâlâ burada, hâlâ bir tehdit. Şimdi farklı bir şey denemek zorundayım.

Bana olan ilgisini kaybetmesini sağlamalıyım.

Bana bu fikri veren kahvaltıdaki konuşmaydı. Ya hemşireler haklıysa ve ben sapığımın ilgisini çekecek bir tür "buz prensesi" havası veriyorsam? Ya onu reddederek beni daha çok istemesine neden oluyorsam?

Bir erkeği kaybetmenin en hızlı yolu onunla yatmaktır. Aptalca bir söz ama buna inanan tek kişi Andy'nin annesi değil. Bu düşünceyi onlarca kez duydum, genellikle aileleri onlara doğum kontrolü yerine yoksunluk değerlerini öğretmekte ısrar ettiği için hamile kalan gençlerin ebeveynlerinden. Bu, erkek/kadın dinamiğine ilişkin eski moda, cinsiyetçi bir klişe ve kadınların tuvalet kağıdı gibi bir kez kullanılıp atılacak bir şey olduğu şeklindeki aşağılayıcı önermeye dayanıyor.

Böyle şeyler duyduğumda hep alay etmişimdir, ama aynı zamanda bu şekilde davranan, kadınları yatağa atana kadar peşlerinden koşan ve sonra hemen ilgilerini kaybeden erkekler olduğunu da biliyorum. Ama bunun nedeni kadınların saf olması gerektiğini düşünmeleri değil - en azından genellikle değil. Onlar sadece kovalamacadan büyük zevk alırlar. Bekleyiştten daha çok zevk alırlar ve bir kez skor elde ettiklerinde, daha taze meralar arayarak yollarına devam ederler.

Takipçimin bu kategoriye girip girmediğini bilmiyorum ama bu mümkün, hatta muhtemel. Şaşırtıcı derecede yakışıklı bir adam ve şüphesiz kadınların onun tehlikeli alfa cazibesine kapılmasına alışkın. Onun gibi birini hiç tanımadım ama popüler üniversite atletlerinde, Wall Street yöneticilerinde ve yüksek maaşlı erkek cerrahlarda bu kibrin tonlarını gördüm. Böyle erkekler - besin zincirinin tepesindekiler - her türlü isteksizliği bir meydan okuma olarak algırlar; bu onların ilgisini çeker, bir kadının peşinden gitmeye daha meyilli olmalarını sağlar, daha az değil.

Eğer durum buysa -ki öyle olmasını umuyorum- Peter Sokolov'dan kurtulmanın en kolay yolu ona tam olarak istediği şeyi vermek olabilir: yatağında istekli bir şekilde beni. Her ne sebeple olursa olsun, Rus katil tecavüz konusunda çizgiyi çekmiş gibi görünüyor, sadece kendini hayatıma zorla sokmayı tercih ediyor, bu yüzden ona yeşil ışık yakmak bana bağlı.

Bu kâbusun sona ermesini istiyorsam, işkencecimle isteyerek seks yapmam gerekecek.

Yatağa geldiğimizde Peter, "Hadi, uzan," diye ısrar ediyor. Etrafımdaki havluyu kaldırarak beni nazıkçe battaniyenin altına götürüyor. "Sabaha daha iyi hissedeceksin, söz veriyorum." Bir kez daha, dokunuşu platonik, neredeyse klinik, ama beni istediğini biliyorum. Yanımdaki battaniyenin altına tırmanırken ne kadar sert olduğunu görüyorum, ışıkları kapatıp beni kucağına çekerken üzerindeki gerginliği hissediyorum, tanıdık kaşık pozisyonunda beni büyük sıcak bedenine yaslıyor.

Beni istiyor ama ben izin verene kadar beni almayacak.

Kendimi bunu yapmaya ikna etmeye çalışarak birkaç dakika hareketsiz yatıyorum. Midem sanki bir rakun içeride bir hamsterla savaşıyormuş gibi hissediyor ve yorgunluk beynimin üzerinde kalın, boğucu bir tabaka oluşturuyor. Gözlerim yaşarmış ve başım ağlamaktan ağrırken, isteyeceğim son şey seks ama belki de bu yüzden bu gece yapmalıyım.

Belki hoşuma gitmezse daha az kötü .

Kendimi destekleyerek hafifçe kayıyorum ve kıcıımı Peter'ın kasıklarına bir santim daha yaklaştırıyorum. Kaskatı kesiliyor, nefes alış veriş daha da zorlaşıyor ve ben de daha rahat etmek bahanesiyle ileri geri kayarken ona sürtünerek manevrayı tekrarlıyorum. Kalın kaslı kolunu göğüs kafesime doladığı için hareket alanım çok kısıtlı ama önemli değil. İkimiz de çıplağız ve onun teninin benimkine en ufak bir dokunuşu bile heyecan verici, öyle hislerle dolu ki her bir sinir ucum tetikte bekliyor. Odanın zifiri karanlığında hiçbir şey göremiyorum ama bacak kıllarının gevrekliğini kalçalarımın arkasında hissedebiliyor, temiz erkek kokusunu alabiliyorum ve kendi nefes alışverişim hızlanıyor, siki daha da sertleşip bir silahın namlusu gibi kıcıma bastırırken kalbim göğsümde öfkeyle çarpıyor.

İşte bu, hadi. Boğazımı sıkan endişeyi görmezden gelerek kalçalarımı biraz daha sallıyorum. Arkamı dönüp ona sarılmayı kendime yediremiyorum ama belki biraz cesaretlendirirsem kontrolü kırılacak ve bana uzanacak. İtiraz etmeyeceğim; onu durdurmak için hiçbir şey yapmayacağım. Beni becermesine izin vereceğim, hatta belki biraz zevk alıyormuş gibi yapacağım, böylece bu açıdan bir meydan okuma oluşturmayacağım. Orada öylece yatıp kabul edeceğim ve sonra her şey bitecek.

İstekli ama sıkıcı bir kadın olacağım ve o benden bıkacak.

En azından planım bu, ama ilerlemeye devam ettikçe yorgunluğumun bir kısmının azaldığını fark ediyorum, yerini içimin derinliklerinden gelen ılık, sıvı bir his alıyor. Karanlık her şeyi örttüğünden, bunların hiçbirisi gerçek değilmiş, o çarpık rüyalardan birini daha görüyormuşum gibi davranmak çok kolay.

"Sara, ptichka..." Boğuk fısıltısı gergin geliyor. "Eğer uyumak istiyorsan, hareket etmeyi bırakmak isteyebilirsin."

Bir saniye kıpırdamadan duruyorum, sonra yavaşça ve kasıtlı olarak tekrar ona doğru kayıyorum. "Ya..." Kuru dudaklarımı yalıyorum. "Ya uyumak istemezsem?"

Peter'ın bedeni arkamda taşa dönüyor, kolu göğüs kafesimi sıkıyor. Kısa, mantıksız bir an için, reddedebileceğinden, tüm belirtilere rağmen beni gerçekten istemediğinden korkuyorum, ama sonra kendimi sırtüstü dönmüş buluyorum, başucu lambası yanarken onun ağır ağırlığı beni aşağı bastırıyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, bir an için ışıktan kör oluyorum ve yüzü netleştiğinde gri gözlerinin kısıldığını, çenesinin sıkıca kenetlendiğini ve bir dirseğiyle kendini tuttuğunu görüyorum. Öfkeli görünüyor ve korkunç bir an için her şeyi yanlış yorumlayıp yorumlamadığımı, büyük bir hata yapıp yapmadığımı merak ediyorum.

"Benimle oyun mu oynuyorsun, Sara?" Sesi alçak ve sert, aksanı her zamankinden daha güçlü, bileklerimi yakalıyor ve büyük bir eliyle başımın üstündeki yastığa sabitliyor. "Beni ne kadar zorlayabileceğini mi görmeye çalışıyorsun?"

Ona bakıyorum, tenimde karanlık bir ürperti geziniyor. Bu rüyalarım o kadar benziyor ki, tekinsiz. Ve aynı zamanda, farklı. Uyuşturucuyla sulanmış hafızam onu sert, acımasız darbelerle, insandan çok canavar olarak resmetmişti ama bu yanlıştı. Bana bakan ölümcül güzellikteki yüzünde canavarca bir şey yoktu. Rüyalar onun manyetik çekiciliğinin gücünü hafife almış, dudaklarının duygusal yumuşaklığını, burnunun güçlü, asil çizgisini, kalın kara kaşlarının o yoğun metalik gözlerin üzerinde bir araya gelişini atlamıştı... O muhteşem, benim bu korkunç takipçim ve ben orada yatarken, onun sert, sıcak vücudunun altında sıkışmışken, karanlık karıncalanmanın yoğunlaştığını, tehlikeli ve yasak bir şeye dönüştüğünü hissediyorum. Meme uçlarım sıkılaşıyor ve içimde bir sıcaklık dalgası yayılıyor, iç kaslarım ağrıyan bir ihtiyaç dalgasıyla kenetleniyor.

Bu adamı istemiyorum. Onu isteyemem. Yine de kendime bunu söylerken bile bunun bir yalan, hüsnükuruntudan doğan bir yanlış olduğunu biliyorum. Onu bana çeken şey her neyse, her iki şekilde de çalışıyor, aramızdaki bağın çekimi mantıksız olduğu kadar güçlü. Onu gerçekten istiyorum. Daha da ötesi, ona *ihtiyacım var*. Önünde iki kişiyi öldürmüş olması bedenimin umurunda değil.

tüm varlığımla ona sarılıyorum. Dokunuşu beni itmiyor; son birkaç gündür beni zorladığı yakınlık ve onun kucağında tattığım çarpık zevkle körüklenen arzum beni tahrik ediyor.

Şiddet içeren ilişkimizde yeri olmayan doğal olmayan, sapkın bir şefkatle.

Hâlâ yanıtımı bekliyor, gözleri kısılmış durumda ve biliyorum ki bu işten vazgeçebilir, büyük bir yanlış anlaşılma olmuş gibi davranabilirim. Ama bunu yaparsam, beni takip etmeye devam edecek, ben pes edene kadar direncimi her geçen gün zayıflatacak ve bu arada etrafımdaki herkes tehlikede olacak.

"Oyun yok," diye fısıldıyorum gergin sessizliğin içine. "Prezervatifler komodinin çekmecesinde."

Nefes alıyor, parmakları bileklerimi sıkıyor ve söylediklerimi tam olarak anladığını görüyorum. Burun delikleri alevleniyor ve gözbebekleri büyüyor, yüzündeki öfke ifadesi karanlık, dizginlenemez bir açlığa dönüşüyor. Boştaki eliyle çekmeceye uzanıyor, bir folyo paket çıkarıyor, dişleriyle yırtarak açıyor ve prezervatifi büyük, çıkık sikinin üzerine yuvarlıyor.

Kalp atışlarım hızlanıyor, endişe göğüs kafesimi sıkıyor ama artık çok geç. Başını eğen Peter dudaklarımı dudaklarıyla yakalıyor.

Sara

NEDEN BILMIYORUM AMA BENİ ÖPMESİNİ, AĞZINI BANA DAYAMASINI HIÇ BEKLEMİYORDUM. ve sanki açlıktan ölüyormuş gibi bana ziyafet çekiyor. Çünkü öyle hissettiriyor: Sanki beni tüketiyor, özümü, varlığımı alıyor. Dudakları ve dili ağzımı harap ediyor, beni , ciğerlerimdeki havayı alıyor. Boştaki eli saçlarıma gömülüyor, doymak bilmez öpücüğü için beni sabit tutuyor ve çarşafların içinde erimemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Çünkü o sadece almıyor; veriyor. O kadar çok zevk veriyor ki, tadına, kokusuna ve hissine kendimi kaptırıyorum.

Beni kızarana ve yanana kadar öpüyor, onu öpmemenin, sıcak, naneli nefesini içime çekmemenin nasıl bir his olduğunu zar zor hatırlayana kadar. Kim ve ne olduğumuza dair tüm düşünceler yok olana kadar ve ben ona karşı eğilirken, ihtiyaçtan aklım başımdan gidene kadar, onun dokunuşundan, bu baş döndürücü, kavurucu zevkten daha fazlası için çaresizce. Bileklerimi sıkıca kavradığı için parmak uçlarım karıncalanıyor ve vücudu benimkinin üzerinde ağırlaşıyor ama ben daha fazlasını istiyorum.

Kendimi onun acımasız kucağında kaybetmek, onun içinde eriyip yok olmak istiyorum.

Yüzüme ve boynuma yakıcı öpücükler kondurmak için dudaklarımı serbest bırakıyor ve ben nefes nefese kalıyorum, kalbim hızla çarpıyor ve benim heyecan verici zevkten çakıl taşları gibi oluyor. Aldığım her nefeste meme uçlarım kaslı göğsüne sürtünüyor ve iç bacaklarımdaki ıslaklık kayıyor, bedenim kendini ona hazırlıyor, istememem gereken, böylesine şiddetli bir yoğunlukla arzulamamam gereken bu eylem için.

Düzensiz bir şekilde nefes alarak başını kaldırıyor ve gümüş bakışlarında cevap veren bir açlık görüyorum, rahatsız edici derecede sahiplenici bir şeyle karışık karanlık bir ihtiyaç. Eli saçlarımı bırakıyor ve vücudumda aşağı doğru ilerleyerek göğsümü avuçluyor. "Sara..." Başparmağı ağrıyan göğüs ucumu sıyrırken dudaklarından sert bir nefesle ismim dökülüyor. "Çok güzelsin, ptichka... hayal ettiğim her şey ve daha fazlası."

Hararetli sözleri içime işliyor, beni içime kadar işleyen bir sıcaklıkla dolduruyor ve zihnimde alarm zillerini çalıyor. Bu, aşk dolu bir romantizmin tamamlanması gibi geliyor ve dizi kalçalarımın arasına sıkıştığında, beni saran şehvetli sis bir anlığına kalkıyor. Bir netlik sarsıntısıyla neler olduğunu kavıyorum ve korku arzumu bastırıyor.

Ne yapıyorum ben? Bundan herhangi bir seviyede nasıl zevk alabilirim? Daha büyük bir iyilik için bir canavarın dokunuşuna katlanmak bir şeydir, ama onu gerçekten istemek - sevgiliymişiz gibi davranmasına izin vermek - hastalıklı, tamamen delice. Bileklerim bağlı olsa bile, isteksizmişim, vücudum onu en sapkın şekillerde arzulamıyormuş gibi davranmanın bir faydası yok.

Aletin geniş başı kıvrımlarımı dürtüyor ve nefesim sığlaşıyor, kaslarım ani bir panikle sertleşiyor. Bunu yapamam, bu şekilde olmaz. Bu çok fazla sevişmeye benziyor. Hâlâ bana bakıyor, gri gözleri yakıcı bir ateşle dolu ve ona durmasını, bunu bitirmesini söylemem gerektiğini biliyorum-

Tek bir sert darbeyle içime giriyor ve ben ne söyleyeceğimi unutuyorum. Aletin bedenime girişinin verdiği o keskin ve acımasız his dışında her şeyi unutuyorum. Ödün vermeyen sertliği sıkı iç dokuları birbirinden ayırmaya zorluyor ve uyarılmış olmama rağmen, sıkılmış kasların direncini görmezden gelerek daha derine bastırdığında acı veren bir yanma hissediyorum. Benim için uzun zaman oldu ve o çok büyük,

George'dan hem daha kalın hem de daha uzun. Vücutum sert penetrasyona isteksizce boyun eğerken kalbim göğsümde şiddetle çarpıyor ve hayal kırıklığı ve acı bir rahatlama karışımıyla korkularımın boşuna olduğunu anlıyorum.

Bu sevişmeye hiç benzemiyor.

Tamamen içeri girdiğinde duruyor, gözleri karanlık bir açlıkla parlıyor ve vücudumu farklı bir gerilim kaplıyor, istenmeyen son uyarılmayı kovuyor ve kararlılığımı sertleştiriyor. Bakışlarının şehvetli cazibesi hala orada, ama şimdi yakışıklı yüzün arkasındaki canavarı, bana işkence eden ve hayatımı parçalayan katili görüyorum. Artık hissettiklerimde herhangi bir belirsizlik, herhangi bir kararsızlık yok. Sapığım, nefret ettiğim adam bedenime tecavüz ediyor ve ben bundan memnunum. Memnunum çünkü zalimliği şefkatinden daha az acıtıyor, acımasızlığı merhametinden daha az korkutucu.

Canlandırıcı bir nefes çekerek sert ve kaba bir sikişe katlanmaya hazırlanıyorum ama o kıpırdamıyor. Yüzü şehvetle gerilmiş, vücudu o kadar gergin ki titreşiyor, ama itmiyor ve rahatsızlığımı anladığını ve bana alışmam için zaman tanıdığını fark ediyorum.

Kendince nazik olmaya çalışıyor ki bu istediğim son şey.

Cesaretimi toplayarak dilimi dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum ve gözlerindeki açlığın yoğunlaşmasını izliyorum.

"Yap şunu," diye fısıldıyorum, iç kaslarımı esneterek. Onun içimde zonkladığını hissedebiliyorum, sert, kalın ve tehlikeli. "Sadece yap şunu."

Bana bakıyor ve ben onun mücadelesini hissediyorum, canavarın adamla savaştığını hissediyorum. Burada karışık duygular içinde olan tek kişi ben değilim. Peter'ın bir parçası da benden nefret ediyor, bende kendi trajedisini hatırlatan bir şey görüyor. Beni istiyor ama aynı zamanda bana zarar vermek, karısına ve oğluna olanların bedelini bana ödetmek istiyor. Kendisi bunun farkında olmayabilir ama ben biliyorum. Hissediyorum. Bağımız kayıp ve acıyla kuruldu, yakınlığımız işkenceyle doğdu. Onun bana olan ilgisinin normal bir yanı yok; benim ona verdiğim tepki kadar çarpık.

Bizi bağlayan şey O'nun intikamıdır ve hiçbir yumuşaklık bu gerçeği değiştiremez.

Canavarın savaşı kazanmaya başladığı anı görüyorum. Peter yarı yolda geri çekilirken çenesi geriliyor, sonra sert bir hamleyle tekrar içeri dalıyor. "Benden istediğin bu mu?" Sesi alçak ve kaba, gri gözleri giderek artan bir karanlıkla dolu. Kalçalarını esnetiyor ve daha derin girdiğinde nefesim kesiliyor, elleri bileklerimi sıkıyor. "Söyle bana Sara. İstedğin bu mu?"

Hâlâ hayır diyebilirim, bırakalım adam canavarı dizginlesin, ama ben yolumu seçtim ve geri adım atmayacağım. Belki de bu son intikam eylemi ikimizin de ihtiyacı olan şeydir, benim bağışlanmam için gereken cezadır.

Belki karanlığını üzerime salarsa, ikimiz de sonunda özgür olabiliriz.

"Evet," diye fısıldıyorum ve kendimi destekliyorum. "Tam olarak istediğim şey bu."

P_{eter}

NE BEKLIYORDUM BILMIYORUM AMA SARA'NIN ELA GÖZLERINE BAKTIĞIMDA

Oradaki nefret, fantezilerimin çözüldüğünü hissediyorum, kendimi beslediğim yalanlar gerçeğin sert ışığında buharlaşıyor. Vücudu bana karşılık veriyor olabilir ama ben hâlâ onun düşmanıyım ve o da benim. İpeksi amcığı zonklayan sikimi kavrarken bile kanımda dolaşan arzu şiddetle renkleniyor, ona olan ihtiyacım bildiğim her şeyden daha karanlık.

Onu sadece becermek istemiyorum; onu parçalamak, narin bedeninden intikamımı almak istiyorum.

"Sara..." Akılsız bir kırmızı dalga üzerime çökerken, açlığın acımasız kırbacı kontrolümü zayıflatırken, akıl sağlığımın kalıntıları için, tutunacak bir şey için pençeliyorum. "Ne olduğunu bilmiyorsun."

"Sadece yap şunu," diye tekrar fısıldıyor, bakışlarımı meydan okurcasına tutuyor ve kısıtlamamın son ipliği de kopuyor.

Alçak, sert bir iniltiyle geri çekilip içine dalıyorum, amının panik içinde direnişini, hassas iç dokularının saldırım altında nasıl yol verdiğini zar zor kaydediyorum. Islak ama sıkı, neredeyse bir bakire kadar küçük ve şehvet sersemliğiyle bile bunun ne anlama geldiğini anlıyorum.

Bir süredir seks yapmadı. Muhtemelen kocasından beri. Kibri oğlumu öldüren adam.

Arzum daha da koyulaşıyor, acıdan doğan bir öfke dalgasıyla körükleniyor ve başımı eğip Sara'nın ağzını tekrar yakalıyorum. Ancak bu kez kendimi tutamıyorum ve öpücük sert ve vahşi, beni parçalayan duygular kadar şiddetli. Onun lezzetli hissi, tatlı kokusu, ağzının ıslak, ipeksi dokusu - hepsi beni çılgına çeviriyor ve dişlerim alt dudağına batarak hassas deriyi kırarken kanının bakırını tadıyorum. Bu beni durdurmalı ya da en azından duraklatmalı ama bunun yerine iştahımı kabartıyor. Ondan bunu istiyorum: acısını, ıstırabını. Sanki bir yabancı bedenimi ele geçirmiş, ona duyduğum arzuyu cezalandırma, kocasının günahlarının bedelini ona ödetme ihtiyacına dönüştürüyor. Sara'ya bu şekilde sahip olmak hem cennet hem de cehennem, onu becermenin şiddetli zevki, sözümü tutamadığının acı bilgisiyle karışıyor.

İyileştirmek istediğim, bana yaşadığımı hissettiren kadını incitiyorum.

Bu farkındalıktan mı, yoksa başımı kaldırdığımda yüzünde gördüğüm gözyaşlarından mı bilmiyorum ama öfke dalgası azalmaya başlıyor, arzum yeni bir zirveye ulaşırken bile kırmızı pus dağılıyor. Hayalarım yukarı kalkıyor, orgazm öncesi gerginlik omurgamın tabanında kıvrılıyor, yine de kendimi kavradığım bileklerinin kuş gibi narinliğinin ve ipeksi etini ihlal ederken vücudunun dehşet verici sertliğinin acı verici bir şekilde farkında buluyorum.

Gözleri benimkilere kilitleniyor ve ela derinliklerinde sapkın bir tatminle karışık acı görüyorum. İşini kolaylaştırıyorum, nefretinin ateşini körüklüyorum. Başından beri benden beklediği, aynı anda hem korktuğu hem de istediği şey buydu.

Bu geceden sonra, onu inciten, onu en acımasız şekilde istismar eden adamdan başka bir şey olamayacağım.

Hayır. Siktir, hayır. Dişlerimi sıkıyorum ve orgazmın yükselen dalgasıyla savaşıyor kendimi durmaya zorluyorum. Bileklerini serbest bırakıp ondan uzaklaştım ve

Sikimin acı veren sertliğini görmezden gelerek vücudundan aşağıya doğru iniyorum. Ayrılmış kalçalarının arasına yerleşip dizlerini kavıyorum ve başımı indiriyorum.

"Nesin sen-" diye şaşkınca başlıyor ama ben çoktan onun yumuşak amını yalamaya, dilimi pembe, şiş kıvrımlarının arasında gezdirmeye başlamıştım bile. Islak, ama istediğim kadar ıslak değil, bu yüzden otuz beş yıl boyunca öğrendiğim her beceriyi kullanarak bunu düzeltmeye başladım.

"Bekle, Peter, yapma..." Aşağı uzanıyor, ben klitorisini dillerken beni itmeye çalışıyor ve bu başarısız olunca bacaklarını kapatmaya çalışıyor. "Bu değil-"

"Sus." Uyluklarını açık tutmak için dizlerini kavıyorum. "Sadece arkana yaslan ve rahatla."

"Hayır, ben-" Klitorisini ağızma çekerken nefesi kesiliyor, saçlarını avuçluyor. Güçlü, ritmik hareketlerle emmeye başlıyorum ve bacak kaslarındaki gerginlik gevşiyor, nefesi boğazında duyulabilir bir şekilde yakalanıyor. Dilimin altında kayganlaştığını hissedebiliyorum ve sağ elimi amına götürerek onun dikkatinin dağılmasından yararlanıyorum.

"İşte böyle, ptichka, sadece rahatla..." Klitorisine soğuk hava üflüyorum ve kalçaları tekrar gerilmeden önce yumuşak bir inilti ile ödüllendiriliyorum. Direnmeye, zevki reddetmeye çalışıyor ama dirseğimi çoktan yerleştirdim ve başımı bacaklarının arasına sıkıştırmasını engelledim. Şimdi sert nefes alıyor, klitorisini emmeye devam ettiğimde elleri saçlarımda sıkılıyor ve iki parmağımı sıkı, ıslak açıklığına itiyorum, G noktasının yumuşak, süngerimsi duvarını hissedene kadar onları içinde kıvrıyorum. Amcığı parmaklarımdan etrafında titreyerek sıkıca kenetleniyor ve ben emmemi yoğunlaştırırken kalçaları yataktan kalkıyor. Çok yakın, bunu hissedebiliyorum. Kalbim göğsümde güm güm atıyor, taşaklarımdaki ağrı dayanılmaz hale geldikçe nefesim hızlanıyor, ama eşikte olduğundan emin olana kadar kendimi tutuyorum. Sonra, ancak o zaman, kendi ihtiyacıma teslim oluyorum.

Parmaklarımı çekerek yukarı çıkıyorum, onu vücudumla örtüyorum ve sikimi şişmiş girişine doğru hizalıyorum.

"Benimle gel," diyorum kısık sesle, sert bir vuruşla içine girerken bakışlarıyla buluşuyorum ve vücudu bana itaat ediyor, sıkı, ıslak eti etrafımda kenetleniyor, orgazm beni vururken sikimi sağlıyor. Güzel gözleri yumuşuyor ve odaklanmıyor, parmakları yanlarımı kazarken yüzü coşkuyla dönüyor ve tohumum boğuk çığlığını duyuyorum. Vücudumdaki her kas aynı anda titreşiyormuş gibi hissediyorum, zevk içimde kavurucu dalgalar halinde patlarken ciğerlerim körük gibi çalışıyor ve ben onun üstüne yığılırken, bunun olduğunu biliyorum.

Bir daha asla başka bir kadın istemeyeceğim.

Artçı sarsıntılar geçene kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama kendimi dirseklerimin üzerine itecek gücü bulduğumda Sara ne olduğunu anlayacak kadar kendine gelmişti ve yüzünde dehşet ifadesi belirdi. O da benim gibi zor nefes alıyor, yanakları seks sonrası parıltıyla kızarmış ama bakışlarında neşe yok, sadece gözyaşlarının keskin parıltısı var.

Pişmanlık duyuyor, yine kendini hırpalıyor ve ben buna izin vermeyeceğim. "Yapma." dökülürken yanaklarını öpmek için başımı eğiyorum.

şakaklarından aşağı. "Yapma, ptichka. Kendini kötü hissetme. Sen yanlış bir şey yapmadın. Hepsi benim yüzümden oldu. Seni incittim, hatırladın mı? Sana başka seçenek bırakmadım."

Yüzüne öpücükler yağdırırken nefesi dudaklarında titriyor ve altımda titrediğini hissediyorum, gözyaşları gelmeye devam ederken elleri çarşafta dönüyor. Hâlâ içindeyim, yumuşayan sikim vücuduna gömülü, ama o bana dokunmamaya, kendi içine kıvrılmaya ve aramızdaki bağı reddetmeye çalışıyor.

Onun acı çekmesini istedim ve çektim, bu da içimi parçalıyor.

Ne yapacağımı, onu nasıl sakinleştireceğimi bilmiyorum, bu yüzden onu öpmeye ve elimden geldiğince nazikçe okşamaya devam ediyorum. İntikam arzusu yok oldu ve geriye kalan tek şey pişmanlık. Bir kez daha Sara'nın acı çekmesine neden oldum ve bu kez durum çok daha kötü. Bu sefer onu tanıyorum.

Onu tanıyorum ve önemsiyorum.

Ondan ayrılıp prezervatifi banyoya atmak için ayağa kalktığımda hala ağlıyordu. Islak bir havluyla döndüğümde onu yan yatmış, battaniyeyi boynuna kadar çekmiş halde buluyorum.

"Gel, seni temizleyeyim," diye mırıldanıyorum, battaniyeyi çıplak vücudundan çekiyorum ve itiraz etmeyince havluyu yumuşak kıvrımlarının üzerinde gezdiriyorum, acıyan, şişmiş etini yatıştırıyorum ve arzusunun kanıtlarını siliyorum. Artık ağlamıyor ama gözleri hâlâ ıslak ve işim biter bitmez battaniyenin altına girip onu başının üzerine çekiyor.

Onunla birlikte yatağa girmek üzereydim ki, acil durumlar için bıraktığım komodinin üzerindeki telefonumun titreşimini duydum.

Kaşlarımı çatarak telefonu elime aldım ve ekrana baktım.

Anton'dan gelen mesajda *plan değişikliği* yazıyor. *Velazquez iki gün içinde Guadalajara'daki yerleşkeye taşınıyor. Ya yarın ya da hiç.*

Telefonu odanın öbür ucuna fırlatma dürtüsüyle savaşıarak bir laneti ısıriyorum. Bektan bir zamanlama... Planın tüm lojistiği üzerinde çalışmayı yeni bitirmiştik ve altı gün içinde saldıracaktık. Ama hedefimiz yer değiştiriyorsa, planlama açısından en başa döndük demektir. Velazquez'in Guadalajara'daki yerleşkesini tespit etmek birkaç hafta sürebilir ve müşterimiz olan rakip uyuşturucu baronu şimdiden sabırsızlanmaya başladı. Velazquez'in dünden itibaren gitmesini istiyor ve gecikmeye sıcak bakmayacaktır.

Anton haklı. Hemen harekete geçmeliyiz.

Uçağı ve malzemeleri hazırlayın, diye mesaj attım. *Sabah erkenden uçuyoruz.*

, Anton cevap veriyor. *Sanırım Amerikalıları onun üzerinde istiyorsun? Evet,* mesaj atıyorum. *Kliniğe yakın durmalarını söyle.*

Ekibimle birlikte bir iş için ülke dışına çıkmak zorunda kaldığımız son seferde, yokluğumuzda Sara'göz kulak olmaları ve hareketlerini bana rapor etmeleri için birkaç yerliyi işe aldım. Çok iyi araştırılmışlar ve onlara adamlarım kadar güvenmesem de şimdiye kadar hizmetlerinden memnun kaldım.

Ben yokken onu koruyabilmeliler.

Telefonumun alarmını dört saat sonra çalacak şekilde ayarladıktan sonra Sara'yla birlikte battaniyenin altına giriyorum ve onu kucağıma çekerek bedenimi arkadan onunkine doluyorum. Sertleşiyor ama geri çekilmiyor ve ben gözlerimi kapatıp onun kokusunu içime çekerken içime bir huzur çöküyor.

Aramızda hiçbir şey çözülmedi, ama nedense eminim, "bu" her ne olursa bunu başaracağımızdan eminim. Tek yolu bu, çünkü onsuz bir hayat düşünemiyorum.

Sara benim ve onu serbest bırakmadan önce ölürüm.

Sara

ISRARLI BIR UĞULTU BENI UYKUMDAN UYANDIRIYOR. BİR AN İÇİN, O KADAR
Kafam karıştı. Sanırım gecenin bir yarısı.

Yan dönerek, titreşen telefonu el yordamıyla bulmaya çalışıyorum. "Alo," diye mırıldanıyorum ve gözlerimi açmadan komodinden telefonu alıyorum. Kirpiklerim birbirine yapışmış gibi, başım o kadar ağır ki yastıktan zorlukla kaldırılabiliyorum.

"Dr. Cobakis, erken doğum yapacak bir hastamız var ve Dr. Tomlinson ailevi bir meseleden dolayı çağrıldı. Nöbet sırası sizde. Birazdan burada olabilir misiniz?"

Ayağa kalktım, adrenalin yükselişi uykumun en kötü yanını kovaladı. "Um..." Gözlerimdeki uykuyu kırıpıştırıyorum ve güneş ışığının perdelerdeki çatlaklardan içeri sızdığını fark ediyorum. Yatağın yanındaki çalar saat 6:45'i gösteriyor - zaten işe gitmek için kalkmama bir saatten az bir süre var. "Evet. Bir saat içinde orada olabilirim."

"Teşekkür . Yakında görüşürüz."

Program koordinatörü telefonu kapatır kapatmaz yataktan fırlayıp duşa koşuyorum ve içimdeki acıyı hissederek duruyorum.

D n gecenin anıları, kavurucu sıcak ve zehirli bir şekilde içeri hücum eder ve sersemli in tüm kalıntıları kaybolur.

Dün gece Peter Sokolov ile seks yaptım.

Canımı yaktı ve onun kollarında boşaldım.

Bir an için bu iki gerçek, Temmuz ayındaki buz fırtınası gibi uzlaşmaz görünüyor. Hiçbir zaman acıdan ho lanmadım, tam tersi. George'la sapkınlı ı ke fetti imiz birkaç seferde, bana attığı hafif  aplaklar beni tahrik etmek yerine orgazmdan uzaklaştırdı. Bu kadar sert bir seksten sonra nasıl boşalabildi imi, vücudum yırtılmış ve hırpalanmı  hissederken nasıl zevk bulabildi imi anlamıyorum.

Ve bu orgazm tek değildi.  şkencecim gecenin bir yarısı içime kayarak beni uyandırdı, parmakları ustaca klitorisimle oynadı ve a rım olmasına rağmen birkaç dakika içinde boşaldım, zihnim protesto için  ı lık atsa bile vücudum ona karşılık veriyordu. Sonrasında, o bana sarılıp sanki umursuyormu  gibi sırtımı ok arken ağlayarak uykuya daldım.

Bu kadar halsiz hissetmeme  a mamalı; onca seks ve a lamadan sonra sadece birkaç saat uyuyabildim.

Bo azımdaki utanç yuma ını yutarak, hareket etmeye devam etmek için kendimi zorluyorum. Giyinip hastaneye gitmeliyim.  u anda nasıl hissettiriyor olursa olsun, hayatım dün gece sona ermedi. Peter'ı beni yatağa atması için cesaretlendirerek doğru şeyi yapıp yapmadı ım hakkında hiçbir fikrim yok, ama olan oldu ve hayatıma devam etmeliyim.

 yi haber  u ki, bu geceye kadar onu tekrar görmek zorunda değilim.

Belki o zamana kadar, onunla yüzleşme fikri ölmek istememe neden olmaz.

GÜN BİR    BULANIKLIĞI   İNDE UÇUP GIDIYOR VE EVE GELDİĞİMDE HEM

bitkin ve açlıktan  l yorum. O kadar me guld m ki   le yemeğini atladım ve sapı ımla bir gece daha geçirmekten korkuyor olsam da, onun yemeklerini dört gözle bekledi imi itiraf etmeliyim.

Peter Sokolov bir psikopat olabilir, ama mükemmel bir şef.

Garajdan içeri girdiğimde beni hiçbir güzel koku karşılamıyor. Ev karanlık ve boştu ve odadan odaya geçmeden onun orada olmadığını biliyordum. Bunu hissedebiliyorum. Evim daha soğuk, daha az canlı görünüyor, sanki Peter Sokolov'un yaydığı karanlık enerji ona bir tür canlılık veriyormuş gibi.

Yine de seslendim, "Alo?

Peter?" Hiçbir şey yok.

"Orada mısın?"

Cevap yok.

Planım bu kadar çabuk işe yarayabilir miydi? Sapığımın benim için duyduğu hastalıklı arzuyu tek bir tadın tatmin etmiş olması mümkün müydü?

Şaşkınlıkla buzdolabına doğru yürüyorum ve mikrodalgaya atmak için dondurulmuş bir akşam yemeği çıkarıyorum. Sağlıklı, organik bir yemek, Tayland eriştesi ve aşırı şekerli olmayan bir sosta sebze, ama yine de bir kutuda akşam yemeği. Bu akşam için enerjim olan tek şeyin bu olması çok kötü. Hastane kafeteryasından bir şeyler almalıydım ama sanırım bilinçaltımda evde besleneceğime güveniyordum.

Tüm bunların saçmalığı karşısında başımı sallayarak mikrodalgayı açıyor ve ellerimi yıkamaya gidiyorum.

İşkencecim gitti ve bu iyi bir şey. Sadece midemi buna ikna etmem gerekiyor.

UYANDIĞIMDA HALA ORADA DEĞİLDİ VE HER NE KADAR

İşe giderken izlendiğim hissine kapılsam da kimsenin beni takip ettiğini fark edemiyorum. Hastaneye gittiğimde ve günümü geçirmeye başladığımda da aynı şey oluyor. Her zaman gözlerin üzerimde olduğunu hissedecek kadar paranoyağım ama bu his eskisi kadar yoğun değil.

Eğer gerçek bir takipçim olduğumu bilmeseydim, bunu hayal gücümle açıklardım.

Öğle yemeği saatimde ailem arıyor ve beni Cuma günü akşam yemeğine davet ediyor. Onlara gönülsüz bir yanıt veriyorum -onları da herhangi bir tehlikeye maruz bırakmak istemiyorum- ve sonra kliniği arıyorum.

"Hey, Lydia, nasıl gidiyor?" Gergin görünmemeye çalışarak soruyorum. "Her şey nasıl gidiyor?"

"Merhaba, Dr. Cobakis." Resepsiyon görevlisinin sesi ekstra sıcaklaşıyor. "Sizi duyduğuma sevindim. Her şey yolunda gidiyor. Şimdilik çok yoğun değil ama muhtemelen öğleden sonra artacak. Bu hafta tekrar gelebilecek misiniz?"

"Evet, sanırım öyle. Lydia..." Tereddüt ediyorum, bilmek istediğim şeyi ona nasıl soracağımdan emin değilim. Haberlerde cinayetlerle ilgili bir şey görmedim ama bu cesetlerin bulunmadığı anlamına gelmiyor. "Olağandışı bir şey görmediniz ya da duymadınız, değil mi?"

"Sıra dışı mı?" Lydia'nın kafası karışmış gibiydi. "Ne gibi?"

"Oh, özel bir şey yok." Şüpheleri gidermek için ekliyorum, "Sadece bir hastayı düşünüyordum, Monica Jackson... Ondan haber almadınız, değil mi? Dün gördüğüm siyah saçlı genç kız?"

Lydia beni şaşırtarak, "Ah, o mu? Evet, aslında. Birkaç saat önce uğradı ve sana bir mesaj bıraktı. 'Teşekkür ederim ve o artık parmaklıklar ardında' gibi bir şey. Açıklama yapmadı, sadece anlayacağını söyledi. Bunlar sana mantıklı geliyor mu?"

"Evet." Gerginliğime rağmen yüzümde kocaman bir gülümseme belirliyor. "Evet, çok mantıklı. Haber verdiğin için teşekkürler. Bu hafta içinde görüşürüz."

Telefonu kapattım, hâlâ sırtıyordum ve öğleden sonraki sezaryenim için hazırlanmaya gittim.

Peter'ın işlediği suçun kanıtlarını nasıl ortadan kaldırdığı hakkında hiçbir fikrim yok ama ortadan kaldırdı ve şimdi o korkunç akşamdan iyi bir şey çıkmış gibi görünüyor.

Benim için kaçış olmayabilir ama Monica özgür.

O AKŞAM EVE GELDİĞİMDE EVİM YİNE KARANLIK VE BOŞTU.

yatmaya hazırlanırken, tuhaf bir melankolinin farkındayım. Peter'ın evimde olması korkutucuydu, ama yine de insani bir varlıktı. Şimdi son iki yıldır olduğu gibi yine yalnızım ve yalnızlık hissi her zamankinden daha keskin, yatağım hatırladığımdan daha soğuk ve daha boş.

Belki de bir köpek almalıyım. Benimle uyumasına izin vererek şımartacağım büyük bir tane. Böylece eve geldiğimde beni karşılayacak biri olur ve kocamın katilinin geceleri bana sarılması gibi sapıkça bir şeyi özlemem.

Evet, bir köpek alacağım, diye karar verdim, yatağa tırmanıp battaniyeyi çektim. Evi sattıktan sonra hastaneye yakın bir yer kiralayacağım ve köpek dostu olduğundan emin olacağım - belki bir tür parkın yakınında.

Bir köpek bana ihtiyacım olanı verecek ve ben de Peter Sokolov'u unutabileceğim.

Tabii beni unuttuğunu varsayarsak.

Sara

PAZARTESİ GÜNÜ, PETER'IN TEMELLİ GİTTİĞİNE NEREDEYSE İKNA OLMUŞTUM. PAZARTESİ GÜNÜ Hafta sonu, gizli kameralarını ortaya çıkarmak için evimi baştan aşağı aradım, ancak ya hepsi gitmiş ya da benim gibi sıradan birinin bulma umudunun olmadığı bir şekilde gizlenmişler. Alternatif olarak, en başta orada olmayabilirlerdi ve takipçim bildiği şeyleri başka bir şekilde biliyordu. Her iki durumda da ondan hiçbir iz yok, hiçbir şekilde iletişime geçmedi. Hafta sonunun çoğunu klinikte geçirdim ve arabama doğru yürürken gözlerimin üzerimde olduğunu hissetsem de, bu paranoyamın olabilir.

Belki de kabusum sonunda bitmiştir.

Aptalca ama Peter'ı seksle uzaklaştırdığımı bilmek biraz acı veriyor. Ulaşılmaz "buz prensesi" olmayı bıraktığımda beni rahat bırakacağını umuyordum ama sonuçların bu kadar çabuk olacağını beklemiyordum. Belki de yatakta kötüyümdür? Peter'ın aklındaki fanteziyi asla gerçekleştiremeyeceğimi anlaması için tek bir sefer yettiyse, öyle olmalıyım.

Beni haftalarca takip ettikten sonra, işkencecim sadece bir gece sonra beni terk etti.

Bu iyi bir şey elbette. Artık akşam yemekleri yok, çocuk gibi bakıldığım duşlar yok. Artık geceleri etrafımı saran, zihnimle oynayan ve bedenimi baştan çıkaran tehlikeli katiller yok. Son birkaç aydır yaptığım gibi günlerime devam ediyorum, sadece daha güçlü hissediyorum, içim daha az parçalanmış. Kabuslarımın kaynağıyla yüzleşmek zihinsel sağlığım için aylarca süren terapiden daha fazlasını yaptı ve bunun için minnettar olmaktan kendimi alamıyorum.

Bana yaşattığı orgazmları her düşündüğümde içimi kemiren utanca rağmen kendimi daha iyi, daha eski benliğim gibi hissediyorum.

"Nasıl olduğunu anlat bakalım Sara," diyor Dr. Evans, tatilinin ardından nihayet onu görmeye gittiğimde. Güneşten bronzlaşmış, ince yüzü bir kez olsun sağlıklı parlıyor. "Açık Ev nasıl geçti?"

"Emlakçım birkaç teklifle ilgileniyor," diye cevap veriyorum, bacak bacak üstüne atarak. Nedense bugün bu ofiste kendimi rahatsız hissediyorum, sanki artık buraya ait değilmişim gibi. Bu hissi silkeleyerek, "İkisi de istediğimden daha düşük, bu yüzden onları birbirlerine karşı oynamaya çalışıyoruz" diye detaylandırıyorum.

"Ah, güzel. O cephede biraz ilerleme var." Başını öne eğiyor. "Ve belki diğer cephelerde de?"

Terapistin anlayışına şaşırmadan başımı sallıyorum. "Evet, paranoyam daha iyi, kâbuslarım da öyle. Cumartesi günü mutfak lavabosundaki suyu bile açabildim."

"Gerçekten mi?" Kaşları kalkıyor. "Bunu duymak harika. Buna neden olan özel bir şey var mı?"

Bana işkence eden ve kocamı öldüren adamın yeniden hayatıma girmesi.

"Bilmiyorum," diyorum omuz silkerek. "Belki de zamanı gelmiştir. Neredeyse yedi ay oldu."

"Evet," diyor Dr. Evans nazikçe, "ama ki bu, insan kederinin ve TSSB'nin zaman çizelgesinde hiçbir şey değil."

"Doğru." Ellerime bakıyorum ve sol başparmağımnda oldukça yıpranmış görünen bir tırnak fark ediyorum. Manikür yaptırmanın zamanı gelmiş olabilir. "Sanırım şanslıyım o zaman."

"Gerçekten."

Kafamı kaldırdığımda Dr. Evans aynı düşünceli ifadeyle bana bakıyor. "Sosyal hayatın nasıl?" diye soruyor ve yüzümün kızardığını hissediyorum.

"Anlıyorum," diyor Dr. Evans hemen cevap vermediğimde. "Konuşmak istediğin bir şey var mı?"

"Hayır, bu... bu bir şey değil." Bana inanmayan bir bakış attığında yüzüm daha da yanıyor. Ona Peter'dan bahsedemem, bu yüzden makul bir şeyler bulmaya çalışıyorum. "Yani, birkaç hafta önce bazı iş arkadaşlarımla dışarı çıktım ve iyi vakit geçirdim..."

"Ah." Cevabımı olduğu gibi kabul etmiş görünüyor. "Peki 'iyi vakit geçirmek' sana nasıl hissettirdi?"

"Kendimi... harika hissettirdi." Kulüpte dans ettiğimi, müziğin ritminin içime işlemesine izin verdiğimi düşünüyorum. "Beni canlı hissettirdi."

"Mükemmel." Dr. Evans bazı notlar karalıyor. "Peki o zamandan beri tekrar dışarı çıktınız mı?"

"Hayır, fırsatım olmadı." Bu bir yalan -geçtiğimiz Cumartesi Marsha ve kızlarla dışarı çıkabilirdim- ama terapistle arkadaşlarımla temasımı en aza indirerek onları korumaya çalıştığımı açıklayamam. Doktor-hasta ayrıcalığının sınırları var ve aranan bir suçluyla temas halinde olduğumu ve geçen hafta iki cinayete tanık olduğumu açıklamak Dr. Evans'ın polise gitmesine neden olabilir ve ikimizi de tehlikeye atabilir.

Genel olarak, bugün buraya gelmek kötü bir fikirdi. Gerçekten konuşmam gereken şeyler hakkında konuşamam ve o da hikayenin tamamını anlamadan karmaşık duygularımın üstesinden gelmeme yardımcı olamaz. Bu yüzden kendimi rahatsız hissediyorum, farkındayım: Dr. Evans'ı artık içeri alamam.

Çantamdaki telefonum titriyor ve dikkatimi dağıtan bu şeye hevesle atlıyorum. Telefonu aldığımda hastaneden bir mesaj olduğunu görüyorum.

"Lütfen izin verin," diyorum, ayağa kalkıp telefonu çantama geri koyuyorum. "Az önce bir hastamız erken doğum yaptı ve yardımına ihtiyacı var."

"Elbette." Dr. Evans sırık gibi gövdesini açarak ayağa kalkıyor ve elimi sıkıyor. "Haftaya devam edeceğiz. Her zaman olduğu gibi, benim için bir zevkti."

"Teşekkür ederim. Ben de," diyorum ve gelecek haftaki randevumu iptal etmeyi aklıma not ediyorum. "Günün geri kalanında iyi eğlenceler."

Ve terapistin ofisinden çıkıp hastaneye koşuyorum, işimin öngörülemezliği için bir kez olsun minnettarım.

DR. EVANS'LA OLAN SEANSTAN MI, YOKSA HASTANEDE DAHA İYİ UYUMAKTAN MI BILMIYORUM. Son birkaç gündür, ama o gece, kendimi dönüp dururken buldum, sadece uyanıp sarsılmak için sürüklendim, kalbim tanımlanamayan bir endişeden dolayı çarpıyordu. Yatağımın boşluğu içimi sızlatıyor, yalnızlığım göğsümde acı veren bir delik açıyor. George'u , özlemini çektiğim şeyin onun kolları olduğuna inanmak istiyorum, ama huzursuz uyku beni ele geçirdiğinde, rüyalarımı yumuşak kahverengi gözler değil, çelik grisi gözler işgal ediyor.

Bu rüyalarda dans ediyorum, işkencecimin önünde profesyonel bir balerin gibi gösteri yapıyorum. Ben de öyle giyinmişim, açık sarı bir elbisenin içindeyim, arkamda sert, tüylü kanatlar var. Sahnede dönüp uçarken, kendimi sisten daha hafif, bir tutam dumandan daha zarif hissediyorum. Ama içim tutkuyla yanıyor. Hareketlerim ruhumun derinliklerinden geliyor, bedenim dans aracılığıyla güzelliğin ham dürüstlüğüyle konuşuyor.

Seni özlüyorum, diyor bu plié. *Seni istiyorum*, bu pirouette onaylıyor. Kelimelerle söyleyemediğimi bedenimle söylüyorum ve o beni izliyor, yüzü karanlık ve esrarengiz. Kırmızı damlacıklar ellerini süslüyor ve ben sormadan biliyorum

Kan olduğunu, bugün bir can daha aldığını. Bu beni iğrendirmeli, ama tek umursadığım beni isteyip istemediği, beni içten içe yiyip bitiren sıcaklığı hissedip hissetmediği.

Lütfen, hareketlerimle yalvarıyorum, önünde zarif bir kavis çiziyorum. Lütfen bana bunu ver. Gerçeğe ihtiyacım var. Lütfen söyle bana.

Ama hiçbir şey söylemiyor. Sadece beni izliyor ve yapabileceğim hiçbir şey olmadığını, onu ikna edemeyeceğimi biliyorum. Bu yüzden karanlık bir çekiciliğin etkisiyle daha da yaklaşıyorum ve ona ulaştığımda kollarını kaldırıyor, kan sıçramış elleri omuzlarıma dolanıyor.

"Peter..." Ona doğru sallanıyorum, o korkunç özlem içimi burkuyor, ama gözleri soğuk, o kadar soğuk ki yakıyor.

Artık beni istemiyor. Bunu biliyorum. Görüyorum.

Yine de ona uzanıyorum, elim sert yüzüne gidiyor. Onu istiyorum.

-Ona çok ihtiyacım var. Ama ben ona dokunamadan, "Hoşça kal, ptichka," diye mırıldanıyor ve beni itiyor.

Geriye doğru yuvarlanıp sahneden düşüyorum. Elbisem kısa bir an için havada dalgalanıyor ve ardından yere çarpmamla birlikte kanatlarım parçalanıyor. Çarpmanın şoku içimde yankılanmadan önce bile, bunun o olduğunu biliyorum.

Bedenim kırıldı, ruhum da öyle.

"Peter," diye inliyorum son nefesimde, ama artık çok geç. Temelli gitti.

Yüzüm gözyaşlarıyla ıslanmış ve kalbim kederle ağırlaşmış bir şekilde uyanıyorum. Oda zifiri karanlık ve karanlıkta, nefret ettiğim bir adamı mantıklı bir şekilde özleyemememin bir önemi yok. Rüya zihnimde o kadar canlı ki sanki onu gerçekten kaybetmişim gibi geliyor... sanki onun ellerinde reddedilmekten ölmüşüm gibi. Yasını tuttuğum şeyin gerçek kayıplarım olması gerektiğini biliyorum -Gorge ve sahip olmamız gereken hayat- ama yatağım boşken ve bedenim sert, sıcak bir kucaklaşma için ağırırken, onu özliyormuşum gibi geliyor.

Peter.

Nefret etmek için her türlü nedene sahip olduğum adam.

Gözlerimi sıkarak battaniyenin altında küçük bir top haline geliyorum ve bir yastığa sarılıyorum. Dr. Evans'ın bana hissettiklerimin gerçek olamayacağını, bunun en iyi ihtimalle Stockholm Sendromu'nun tuhaf bir versiyonu olduğunu söylemesine ihtiyacım yok. İnsan takipçisine aşık olmaz; böyle bir şey olmaz. Peter Sokolov'u o kadar uzun zamandır tanımıyorum bile. Ne kadardır hayatımda? Bir haftadır mı? İki hafta mı? Kulüp gezisinden bu yana geçen günler bana yıllar gibi geldi ama gerçekte neredeyse hiç zaman geçmedi.

Elbette, çok daha uzun süredir kabuslarımda.

İlk kez, kendime işkencecim hakkında gerçekten düşünme izni veriyorum - onu bir erkek olarak merak ediyorum. Ailesiyle arası nasıldı? Böylesine acımasız bir katili ev ortamında hayal etmek zor olmalıydı ama nedense onu bir çocukla oynarken ya da karısıyla yemek yerken hayal etmekte hiç zorlanmıyorum. Belki de bana nazik bir şekilde baktığı içindir, ama içinde yaptığı korkunç şeyleri aşan bir şey varmış gibi hissediyorum, savunmasız ve son derece insani bir şey.

Kendini tamamen intikama adanmışına göre ailesini çok seviyor olmalı.

Telefonundaki resimler zihnimde canlanıyor ve göğsümün acıyla sıkışmasına neden oluyor. Yanlış bilgi, Peter'ın bu vahşet için suçladığı şey. Bu bilgiyi veren kişinin George olması mümkün müydü? Barbekü yapmayı ve yatakta gazete okumayı seven yakışıklı, huzurlu kocam gerçekten de böylesine korkunç bir hata yapan bir casus olabilir miydi? İnanılır gibi değil ama Peter'ın George'un peşine düşmesinin, onu öldürmek için bu kadar uğraşmasının bir nedeni olmalıydı.

Peter büyük bir hata yapmadıysa, George görüldüğü gibi biri değildi.

Yastığı sıkıca kavrayarak, bu farkındalığı işliyor ve bilginin tamamen yerleşmesine izin veriyorum. Geçtiğimiz bir buçuk hafta boyunca sapığımın ifşaatlarını düşünmekten kaçındım ama artık gerçeği kendimden uzaklaştıramıyorum.

Bir anda ortaya çıkan FBI koruması ve evlendikten sonra George'la aramda artan mesafe arasında, kocamın beni kandırımış olmasđ tamamen mümkündü - on yıldan daha uzun bir süre boyunca bana ve diğerk herkese yalan söylemişti.

Hayatım bildiğimden daha da büyük bir yanılsamaymış.

Bir saat sonra uykuya daldığında, dilimde ihanetin acı tadı ve zihnimde taze bir kararlılıkla uyuyorum.

Yarın sabah evime gelen tekliflerden birini kabul edeceğim. Yeni bir başlangıca ihtiyacım var ve bunu yapacağım. Belki yeni bir yerde hem George'un ikiyezlğn hem de *onu* unuturum.

Peter Sokolov temelli giderse, nihayet yaşamaya başlayabilirim.

Sara

PERŞEMBE GÜNÜ, EVİMİ BİR AVUKAT ÇIFTE SATMAK İÇİN EVRAKLARI IMZALADIM.

Chicago'dan bölgeye taşıyorlar. İlkokula giden iki çocukları ve doğmak üzere olan bir bebekleri var ve beş yatak odasına ihtiyaçları var. Tekliflerinin piyasa değerinin yüzde üç altında ve aldığım diğer tekliften birkaç bin dolar daha az olmasına rağmen, nakit ödedikleri ve evi hızlı bir şekilde kapatabilecekleri için avukatları tercih ettim.

Eğer teftişte bir sorun çıkmazsa, üç haftadan kısa bir süre içinde taşınacağım.

Kendimi enerjik hissederek başka bir doktordan Cuma günü yerime bakmasını rica ettim ve günü kiralık daire arayarak geçirdim. Hastaneye yürüme mesafesinde, evcil hayvan dostu bir apartmanda tek yatak odalı küçük bir dairede karar kıldım. Biraz eski ve dolap alanı yok denecek kadar az ama bana eski hayatımı hatırlatan her şeyden kurtulmayı planladığım için sorun etmiyorum.

Yeni bir başlangıç, işte geliyorum.

Heyecanım akşama kadar sürüyor, eve geldiğimde evin boşluğunu tekrar hissediyorum. Akşam yemeğim dondurucudan başka bir kutu,

ve tüm çabalarımın rağmen Peter'ı düşünmekten, nerede olduğunu ve ne yaptığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Dün aklıma gitmesinin başka bir nedeni olabileceği geldi ve bu düşünce o zamandan beri içimi kemiriyor.

Yetkililer onu yakalayabilir ya da öldürebilirdi.

Bu olasılığı düne kadar neden düşünmediğimi bilmiyorum ama şimdi aklımdan çıkaramıyorum. Ölmüş ya da gözaltında olsaydı kesinlikle iyi bir şey olurdu - ama bunu her düşündüğümde göğsüm daralıyor, ağırlaşıyor ve tuhaf şekilde gözlerim yaşıyor.

Peter Sokolov' hayatımda istemiyorum ama öldüğü düşüncesine de katlanamıyorum.

Bu aptalca, çok aptalca. Evet, o gece seks yaptık - ve beni birden fazla kez orgazm etti - ama ben birlikte yatmanın sonsuz aşk anlamına geldiğine inanan bakire bir genç değilim. Aramızdaki nefretten başka tek duygu hayvani bir şehvet, en temel türden bir çekim. Bu kadarını kabul edebilirim; bir doktor olarak, biyolojinin ne kadar güçlü olabileceğini biliyorum, akıllı insanların tutku sancıları içinde aptalca kararlar verdiklerinin kanıtlarını gördüm. Kocamın katilini herhangi bir düzeyde istemiş olmam rahatsız edici, ancak onun iyiliği için korkmak başka bir şey.

Çok daha çılgınca bir şey.

Boş yatağımda dönüp dururken kendime *Peter'ı özlemediğimi* söylüyorum. Hissettiğim yalnızlık her neyse, çok fazla stresin ve arkadaşlarımla ve ailemle yeterince zaman geçirmememin bir fonksiyonu. Biraz daha zaman geçtikten ve sapığımın tehdidi tamamen ortadan kalktıktan sonra, Marsha ve hemşirelerle dışarı çıkacağım ve belki Joe ile bir randevu bile düşünebilirim.

Tamam, belki ikincisi değil - birkaç gün önce aradığında onu geri çevirdim ve hala pişmanlık duymuyorum - ama kesinlikle tekrar dansa gideceğim.

Öyle ya da böyle, yeni hayatım yakında başlayacak.

P_{eter}

ODAYA GİRDİĞİMDE UYUYORDU, INCE VÜCUDU BİR ÖRTÜ İLE KUNDAKLANMIŞTI. tepeden tırnağa battaniye. Sessizce ışıkları açıyorum ve nefesim göğsümde sıkışarak duruyorum. Geçtiğimiz iki hafta boyunca, Meksika'da aldığım bıçak yarısından sonra iyileşmeye çalışırken, evin kameralarından onu izleyerek ve Amerikalıların onun faaliyetleriyle ilgili raporlarını yalayıp yutarak kendimi eğlendirdim. Yaptığı her şeyi, konuştuğu herkesi, gittiği tüm yerleri biliyorum. Bunun ayrılık hissini azaltması gerekirdi ama onu bu şekilde, parlak kestane rengi saçları yastığının üzerine yayılmış halde görmek ciğerlerimdeki havayı alıyor ve içime bir özlem saplanmasına neden oluyor.

Sara'm. Onu çok özledim.

Yatağa yaklaşıyorum, ona ulaşma, onu yakalama ve asla bırakmama isteğimi bastırmak için ellerimi yumruk haline getiriyorum.

İki hafta. İnanılmaz derecede uzun iki hafta boyunca onun için geri dönemedim çünkü bir gardiyanın botunda saklı bıçağı gözden kaçırmıştım. Kabul ediyorum, bana AR15 doğrultan başka bir gardiyanla uğraşıyordum, ama bu dikkatsizlik için mazeret olamaz.

İş sırasında dikkatim dağılmıştı ve bu neredeyse hayatıma mal oluyordu. Bir santim sağa dönseydim, iki haftadan çok daha uzun süre yataardım. Belki de kalıcı olarak.

"Ne oluyor lan?" İlyas, görev bittikten sonra kardeşiyle birlikte beni tedavi ederken homurdandı. "Neredeyse böbreğini çalıyordu. Arkanı kollamak zorundasın."

"Siz ikiniz bunun için varsınız," demeyi başardım ama sonra kan kaybı beni ele geçirdi ve dikkatimin dağılmasının nedenini açıklamamı engelledi. İyi de oldu. Gerçek şu ki, bana doğru gelen bıçağı ıskalamıştım çünkü AR15'in namlusuna bakarken ekibimi ya da görevimi değil, Sara'yı ve onu bir daha asla göremeyeceğimi düşünmüştüm.

Ona olan takıntım neredeyse çöküşüm olacaktı.

Yatağın kenarına oturup battaniyeyi dikkatlice üzerinden çekiyorum. Her zamanki gibi çıplak uyuyor ve ince, zarif kıvrımlarını görünce şehvet damarlarımda kükrüyor. Uyanmıyor, sadece battaniyenin yokluğundan hoşnutsuz bir kedi yavrusu gibi ofluyor ve göğsümde yumuşak bir şeyin kaydığını hissediyorum. Aletim daha da sertleşirken ve nabzım hızlanırken bile kalbim sıcak bir parıltıyla doluyor.

Ona sahip olmalıyım. Şimdi.

Ayağa kalkıyorum, kıyafetlerimi hızla çıkarıp şifonyerin üzerine yerleştiriyorum, silahlarımın iyice gizlendiğinden emin oluyorum. Sarsıntılı hareketler karnımdaki taze yara izini çekiyor ama onu o kadar çok istiyorum ki acı neredeyse hiç hissedilmiyor. Prezervatif takarak onunla birlikte yatağa giriyorum ve onu sırt üstü çevirerek bacaklarının arasına yerleşiyorum.

Dokunuşum onu uyandırıyor. Göz kapakları açılıyor, ela gözleri aynı anda hem panikliyor hem de sersemliyor ve bileklerini kavrayıp omuzlarından tutarken gülümsüyorum. Bu yırtıcı bir gülümseme, biliyorum ama kendime engel olamıyorum.

Göğsümdeki sıcak duyguya rağmen, ona olan açlığım karanlık, şiddetli olduğu kadar her şeyi tüketiyor.

"Merhaba, ptichka," diye mırıldanıyorum, bakışları düzelirken gözlerindeki şaşkınlığı izliyorum. "Bu kadar uzun süre yok olduğum için özür dilerim. Elimden bir şey gelmezdi."

"Sen... sen geri döndün." Göğsü düzensiz bir ritimle inip kalkıyor, meme uçları lezzetli yuvarlak göğüslerinin üzerindeki sert pembe meyveler gibi. "Nesin sen, neden döndün?"

"Çünkü seni asla terk etmem." Eğilip kokusunu içime çekiyorum, narin ve sıcak, Sara'nın kendisi kadar büyüleyici. Kulağını hafifçe ısırp boynuna doğru fısıldıyorum: "Öylece çekip gideceğimi mi sandın?"

Altımda titriyor, nefes alış veriş hızlanıyor ve bacaklarının arasına uzandığımda onu sıcak ve ıslak, benim için hazır bulacağımı biliyorum. Beni istiyor - ya da en azından vücudu istiyor - ve sikim bu bilgiyle zonkluyor, onu doldurmaya, amının sıkı, kaygan kucaklamasını hissetmeye istekli. Ama önce soruma bir cevap istiyorum.

Başımı kaldırıp bakışlarımla onu kısıtırıyorum. "Gideceğimi mi sandın Sara?"

Bana göz kırparken yüzü bir şaşkınlık maskesine dönüşüyor. "Şey, evet. Yani, sen gitmiştin ve ben düşündüm ki..." Duruyor, kaşlarını çatıyor. "Benden sıkılmadıysan neden gittin?"

"Senden sıkıldım mı?" Savaşın en kızgın anında bile sürekli onu düşündüğümü fark etmiyor mu? Onun nerede olduğunu kontrol etmeden bir saat geçiremediğimi ya da onu rüyalarımnda görmeden bir gece geçiremediğimi? Bakışlarını tutarak yavaşça başımı sallıyorum. "Hayır, ptichka. Senden sıkılmadım, sıkılmayacağım da."

Göz ucuyla ince parmaklarının büküldüğünü görüyorum ve hâlâ bileklerini omuzlarının yanında tuttuğumu fark ediyorum, sanki kaçmasından korkuyormuşum gibi sıkıca kavriyorum. Elbette kaçamazdı -yeni yaralanmama rağmen reflekslerimle ya da gücümle boy ölçüşemezdi- ama onu bu şekilde, altımda, çıplak ve çaresiz tutmak hoşuma gidiyor. Bu ona karşı hissettiğim berbat duyguların bir parçası, hükmetme ihtiyacı, her zaman merhametimde olması.

"Yapma," diye fısıldıyor, ama dili yumuşak pembe dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor ve içimdeki açlık yoğunlaşıyor, kan kasıklarına hücum ederken taşaklarım geriliyor. Onda çok saf bir şey var, kalp şeklindeki yüzünün zarif hatlarında çok nazik ve masum bir şey. Sanki hayat tarafından dokunulmamış, her gün uğraştığım tüm kötülükler tarafından bozulmamış gibi. Bu, ona yapmak istediğim şeyleri çok daha kirli, çok daha yanlış yapıyor, yine de hepsini yapacağımı biliyorum.

Doğru ve yanlış hiçbir zaman benim güçlü yanımdı olmadı.

Başımı eğerek dudaklarının tadına bakıyorum, sikimin ağrıyan sertliğine rağmen öpücüğümü nazik tutuyorum. İçimi kemiren karanlık dürtülere rağmen, bugün onu incitmek istemiyorum - son seferden sonra değil. Onun benim için ne ifade ettiğini hâlâ tanımlayamıyorum ama onun benim bakımım, şımartmam ve korumam gereken biri olduğunu biliyorum. Bazen ona acı vermek istesem bile, dokunuşlarımdan korkmasını istemiyorum.

Ondan ne istediğimi bilmiyorum ama bundan daha fazlasını istediğimi biliyorum.

İlk başta tepkisiz, dudakları dilimin sondalarına karşı mühürlü, ama onu öpmeye devam ediyorum ve sonunda dudakları yumuşuyor, beni ağzının sıcak girintilerine bırakıyor. Tadı çok lezzetli, naneli bir diş macunu ve kendisi gibi ve sikimin başı uyluğunun iç kısmına sürtünürken bir iniltiyi bastıramıyorum. Onun içinde olmak, sıcak, kaygan duvarlarının beni hissetmek istiyorum, ama onu baştan çıkarmaya, ona neden olduğum acıyı unutturacak kadar zevk vermeye odaklanarak günaha direniyorum. Dudaklarını ne kadar uzun süre okşadığımı bilmiyorum ama bir süre sonra dilinin geçici dokunuşunu hissediyorum. O da bana veriyor, beni öpüyor ve bedeni altımda yumuşadıkça kalp atışlarım hızlanıyor, ona sahip olma ihtiyacı göğsümde gümbürdüyor.

Kesik kesik nefes alarak dudaklarından boynunun hassas tenine, oradan köprücük kemiğine ve göğüslerinin yumuşaklığına doğru . Dudaklarım meme ucuna yaklaştığında inliyor ve kavis çizdiğini hissediyorum, kalçaları yataktan kalkıp amını bastırıyor

Bana karşı.

Boğazımdan hırıltılar çıkararak dikkatimi diğer göğsüne veriyorum, Sara'nın inlemeleri artana kadar onu emiyorum ve altımda kıvranıyor, ben bileklerini tutarken elleri sarsılarak bükülüyor. Başımı kaldırdığımda yüzünün kızardığını, gözlerinin kapandığını ve başının şehvetli bir şekilde arkaya eğildiğini görüyorum.

Vakit geldi. Kahretsin, çoktan geçti.

Meme ucunu serbest bırakarak yukarı çıkıyorum ve sert sikimi vücudunun girişine dayıyorum.

"Bunu istiyor musun?" Göz kapakları titreyerek açılıp arzudan puslanmış gözleri ortaya çıkarken kısık sesle soruyorum. "Bana bunu istediğini söyle, ptichka. Ben yokken beni özlediğini söyle."

Sara'nın dudakları aralanıyor ama ağzından tek kelime çıkmıyor ve bunu itiraf etmeye, aramızdaki bağı kabul etmeye hazır olmadığını biliyorum. Onun bedenine sahip olabilirim ama akli ve kalbi için daha çok savaşmam gerekecek. Ve edeceğim, çünkü ondan istediğim şey bu, farkındayım: tamamen olması, beni istemesi ve benim ona ihtiyaç duyduğum kadar bana ihtiyaç duyması.

Başımı eğerek dudaklarını tekrar öpüyorum, sonra bileklerinden birini sikimi sıcak, kaygan açıklığına sokuyorum. Hâlâ inanılmaz derecede sıkı, ama bu sefer yavaş hareket etmeyi, kabzasına kadar içine gömülene kadar kendimi santim santim içeri sokmayı başarıyorum. Serbest eliyle yan tarafımı kavıyor, narin tırnakları kulağıma doğru nefes alırken tenime batıyor ve ben onun içinde hareket etmeye başladığımda iç duvarlarının esnediğini hissediyorum, yavaş, kasıtlı bir ritimle içeri ve dışarı kayıyorum. Kendi arzum ateş gibi yanıyor ve tek yapabildiğim vuruşlarımı sabit tutmak, içine her daldığımda klitorisine sürtünmek.

"Evet, işte bu," diye inliyorum, nefes alış veriş hızlanırken kaslarının gerildiğini hissediyorum. "Benim için gel, ptichka. Boşaldığını hissetmeme izin ver."

Hızımı artırdığımda çığlık atıyor ve kalçasını kavrayıp kıcının sıkı etini sıkarak içine giriyorum, onu o kadar sert beceriyorum ki yatak gıcırdıyor. Ona doyamıyorum, ipeksi yumuşaklığına ve

tatlı kokusu, ve ben onun vücudunun derinliklerine doğru ilerliyorum, onunla birleşmek istiyorum, onun içine o kadar çok batmak istiyorum ki etinin içine kalıcı olarak kazınmış olacağım.

Çıglıkları daha yüksek, daha çılgınca büyüyor ve amının sıkıldığını hissediyorum, zirveye ulaşırken kalçaları yataktan yükseliyor. Kasılmaları bardağı taşıran son damla oluyor; boğuk bir haykırıyla patlıyorum, sikim salıverilirken pelvisimi onunkine sürüyorum ve prezervatifi tohumlarımla dolduruyorum.

Nefes nefese onu bırakıp kendime doğru çekiyorum ve nefes alış verişimiz yavaşlarken onu sıkıca tutuyorum. Açlığım yatıştığında, karnımdaki iyileşmekte olan yaranın donuk nabzının farkına varıyorum. Doktorlar birkaç hafta ağırdan almam konusunda beni uyarmışlardı ama Sara ve ona sahip olmanın akkor halindeki hazzına kendimi kaptırdığım için bunu unutmuştum.

Bir dakika sonra prezervatiften kurtulmak için ayağa kalkıyorum ve geri döndüğümde Sara yatakta oturuyor, ince formu geçen seferki gibi battaniyeye sarılmış. Yalnız bugün gözyaşı yok; gözleri kuru, ben odayı geçerken bakışları meydan okurcasına yüzüme kilitlenmiş.

Belki de bizim gerçekliğimizi kabul etmeye, beni istemenin utanılacak bir şey olmadığını anlamaya başlamıştır.

Yanına oturduğumda "Neden döndün?" diye soruyor ve kabadayılığının ardındaki umutsuzluğu duyuyorum.

Yanılmışım. Beni kabullenmekten hala çok uzak.

Elimi kaldırarak parlak bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Etrafını saran battaniye ve dağınık kestane rengi dalgalarıyla güzel doktorum genç ve savunmasız, kadından çok kız gibi görünüyor. Onu böyle görmek, onu korumak, dünyanın acımasızlığından korumak istememe neden oluyor.

Ne yazık ki ben de o dünyanın bir parçasıyım ve belki de en acımasızıyım.

"Ben hiç gitmedim," diye cevap veriyorum, elimi indirerek. "En azından gitmek istemedim, bu kadar uzun süreliğine değil. Yapmam gereken bir iş vardı ama sadece bir ya da iki gün sürmeliydi."

"Bir iş mi?" Bana göz kırptıyor. "Ne tür bir iş?"

Ona söylememeyi ya da en azından işimle ilgili bazı sert gerçekleri görmezden gelmeyi düşünüyorum ama buna karşı karar veriyorum. Sara'nın benim hakkımdaki düşünceleri daha da kötüye gidemez, bu yüzden tüm gerçeği bilmesi iyi olur.

"Ekibim belirli görevleri yerine getiriyor," diyorum dikkatle, tepkisini gözlemleyerek. "Çok az kişinin aynı beceri ve ihtiyatla üstesinden gelebileceği işler. Müşterilerimiz genellikle gölgelerde çalışır ve ortadan kaldırmak için para aldığımız hedefler de öyle."

Seks sonrası yanaklarındaki kızarıklık kayboluyor ve yüzü solgunlaşıyor. "Sen bir suikastçi mısın? Ekibin... insanları kiralık olarak mı öldürüyor?"

Başımı salladım. "Herhangi biri değil ama evet. Hedeflerimiz oldukça tehlikeli olabiliyor, genellikle de birden fazla güvenlik katmanını aşmamız gerekiyor. Ben de bu hale böyle geldim." Karnımdaki taze yara izini gösteriyorum ve muhtemelen ilk kez gördüğü için gözlerinin açıldığını görüyorum. Onu becerirken bana iyice bakabildiğinden şüpheliyim.

"Bu nasıl oldu?" diye soruyor, karnımdan başını kaldırarak. Yüzü şimdi daha da solgun, porselen teni yeşilimsi bir renk alıyor. "Bu bir bıçak yarası mı?"

"Evet. Nasıl olduğuna gelince, benim açımdan bir anlık dikkatsizlik." Ben silahlı ortağıyla uğraşırken arkamdaki muhafızın bıçağına uzandığını görmemiş olmam beni hâlâ kızdırıyor. "Daha dikkatli olmalıydım."

Yutkunuyor ve tekrar yara izimi inceliyor. "Madem bu kadar tehlikeli, neden yapıyorsun?" diye soruyor bir süre sonra, gözleri yüzüme dönüyor.

"Çünkü yetkililerden saklanmak ucuz bir şey değil," diyorum. Şimdiye kadar Sara ifşaatımı beklediğimden daha iyi karşıladı, gerçi o iki keşi öldürdüğümü görmek onu böyle bir şeye hazırlamış olabilir. "Bu iş çok iyi para kazandırıyor ve benim yeteneklerime de çok uygun. Bundan önce bazı müşterilerimize danışmanlık yapıyordum ama kendi işimi yürütmek daha iyi. Daha fazla özgürlüğe ve esnekliğe sahibim; listemi aldığım da benim için önemli olan bir şeydi bu."

Dudakları gerildi. "Kocamın da içinde olduğu liste mi?"

"Evet."

Bakışları kucağına düşüyor, ama yumuşak ela derinliklerinde bir anlık öfke parıltısını görmeden önce değil. Bu konuda hiç pişmanlık onu rahatsız ediyor ama numara yapmayacağım. O *ublyudok* -onun piç kocası- hak ettiğinden çok daha kötü bir ölümü hak etti ve pişman olduğum tek şey onun için geldiğimde bitkisel hayatta olması. Bu ve tetiği çekmeden önce kısa bir an için tereddüt etmiş olmam.

Tereddüt ettim çünkü ölen karım ve oğlum yerine Sara'yı düşündüm.

Hatırladıklarım beni tanıdık bir öfke ve acıyla dolduruyor ve kendimi yavaş, derin bir nefes almaya zorluyorum. Onu becerdikten sonra bu kadar rahatlamamış olsaydım, göğsümden taşan acıyı kontrol altına almak neredeyse imkansız olurdu, ama bu haliyle kendimi kontrol edebiliyorum - Sara kalkıp tualete gitmek için mazeret bildirdiğinde bile, hala battaniyeye sarılmış halde.

Bana sessiz davranıyor ama bu beni rahatsız etmiyor. Saat gece yarısını çoktan geçti ve yarın konuşmak için bolca zamanımız olacak.

Yatağa uzanıp Sara'nın dönmesini bekliyorum. Küçük toplantımızı kısa seçmesi iyi oldu. Bugün çok az efor sarf etmeme rağmen kendimi bir görevden çıkmış kadar yorgun hissediyorum. Vücudum hala iyileşme modunda, bu da beni hayal kırıklığına uğrattıyor. Savaşa hazır durumda olmamaktan nefret ediyorum; her türlü zayıflık beni huzursuz ve tedirgin hissettiriyor.

Sara banyoda biraz oyalanıyor ama sonunda tekrar ortaya çıkıyor ve battaniyeyi benimle paylaşmayarak yanıma uzanıyor. Hem sinirlenmiş hem de eğlenmiş bir halde battaniyeyi üzerinden çekip ikimizin üzerine örtüyorum ve onu ait olduğu yere, kollarımın arasına alıyorum; küçük, sıkı poposu kasıklarına bastırıyor.

"İyi geceler," diye mırıldanıyorum, boynunun arkasını öpüyorum ve cevap vermeyince, sertleşen sikimin seğirmesini görmezden gelerek gözlerimi kapatıyorum.

Onu tekrar becermek istesem de dinlenmeye ihtiyacım var, onun da öyle.

Sabırlı olabilirim. Ne de olsa yarın ve ondan sonraki her gün ona tekrar sahip olacağım.

Sara

KAHVE VE PASTIRMA KOKUSUYLA UYANIYORUM VE GÜNEŞ IŞIĞINI ÜZERİMDE HİSSEDİYORUM. Yüzüm. Kafam karışmış bir halde gözlerimi açıyorum ve alarmımın çalmasına yarım saat kaldığını görüyorum. Bunu anlamaya çalışırken dün gecenin anıları zihnimi işgal ediyor ve battaniyeyi başımın üzerine çekerek inliyorum.

Rus sapığım geri döndü ve evimde kahvaltı hazırlıyor.

Bir dakika sonra kendimi kalkmaya ve her zamanki sabah rutinimi yapmaya ikna ediyorum. Evet, kocamın katili dün gece beni yine becerdi ve boşalmamı sağladı ama dünyanın sonu gelmedi ve buna göre hareket etmeliyim.

İçimde düğümlenen kendimden nefret etme duygusunu görmezden gelmeli ve işe gitmeliyim.

On dakika sonra giyinmiş ve yeni duş almış olarak aşağıya iniyorum. Garip ama artık ne iş yaptığını bildiğim için Peter hakkında farklı hissetmiyorum. O kadar uzun zamandır onun bir katil olduğunu düşünüyordum ki, onun ve ekibinin bunu para için yaptığını bilmek beni pek etkilemiyor. Bununla birlikte, onun tehlikeli olduğuna ve önemsedğim kişileri onun hedefine koymaktan kaçınmak için dikkatli davranmam gerektiğine dair inancımı pekiştiriyor.

Mutfağa girdiğimde "Umarım pastırma ve çırpılmış yumurta seviyordursun," diyor. O da benim gibi giyinikti, ayakkabıları ve deri ceketi hariç.

mutfak sandalyelerinden birine asılı. Bir kez daha kıyafetleri koyu renk ve onu ocağın yanında, güçlü bir erkek ve ölümcül bir yakışıklılıkla görmek nabzımı hızlandırıyor ve midemi rahatsız edici bir şeyle sıkıştırıyor.

Şüpheli bir şekilde heyecan gibi hissettiren bir şey.

Düşüncelerimi bir kenara iterek kollarımı göğsümün önünde kavuşturuyorum ve kalçamı tezgâha dayıyorum. "Elbette," diye cevap veriyorum, kalp atışlarımın hızlanmasına aldırmadan. "Kim sevmez ki?"

Yemeği yüzüne fırlatmak ne kadar iyi hissettirse de, yeni bir strateji bulana kadar onu kışkırtmak istemiyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Yumurtaları ve pastırmayı ustalıkla tabaklara koyuyor, sonra da ikimize birer fincan kahve koyuyor.

Ben de yardım edebileceğime karar vererek bardakları alıp masaya taşıyorum. O da tabakları getiriyor ve kahvaltıya oturuyoruz.

Yumurtalar mükemmel, lezzetli ve kabarık, domuz pastırması ise mükemmel bir şekilde kırılaştırılmış. Kahve bile alışılmadık derecede iyi, sanki Keurig'imle gizli bir tarif kullanmış gibi. Başka bir şey beklediğimden değil; beni beslediği her yemek olağanüstü oldu.

Eğer suikastçı/takipçi işi yürümezse, işkencecim şef olarak kariyer yapmayı düşünebilir.

Bu düşünce o kadar saçma ki, kahveme doğru kıs kıs gülüyorum ve Peter'ın tabağından başını kaldırıp sessiz bir soruyla kaşlarını kaldırmasına neden oluyorum.

"Bunu profesyonelce yapabileceğini düşünüyordum," diye açıklıyorum ağzıma bir çatal dolusu yumurta tıktırırken. Belki bu da George'un anısına bir başka ihanet, ama kocamın bana bir kez bile kahvaltı hazırlamadığını edemiyorum. Çıktığımız dönemde birkaç kez mumlar eşliğinde Çin yemeği gibi romantik bir akşam yemeğine kalkışmıştı ama onun dışında ya ben pişirmiştım ya da dışarı çıkmıştık.

"Teşekkür ederim." İltifatım karşısında Peter'ın dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Beğendiğine sevindim."

"Uh-huh." Tabağımdakileri tüketmeye odaklanıyorum ve o yontulmuş dudakların boynumda, göğüslerimde, meme uçlarımda nasıl hissettirdiğini hatırlarken kızarmamaya çalışıyorum... Dün gece beni hazırlıksız yakaladığına, ona verdiğim tepkinin uyku sersemi bir zihnin sonucu olduğuna inanmak istiyorum, ama bu sabah damarlarımda uğuldayan heyecan bu varsayımı yalanlıyor.

Hasta bir yanım onu gördüğüne seviniyor ve hayatta olduğu için rahatlıyor.

Aptal, kendimi azarlıyorum. Peter Sokolov aranan bir kaçak, bana işkence ettikten ve George'u öldürdükten sonra gözümün önünde iki can alan bir canavar. Hayatımdaki varlığı sayısız komplikasyona yol açan ve etrafımdaki herkes için tehdit oluşturan bir takipçi.

Onu burada istemek sadece yanlış değil; düpedüz patolojik.

Yine de yumurtalarımı bitirip kahvemi yudumlarken göğsümde tuhaf bir hafiflik olduğunu fark ediyorum. Ev artık etrafımda devasa ve baskıcı bir his uyandırmıyor, mutfak soğuk ve tehditkâr olmak yerine aydınlık ve sıcak. *O* artık her yeri dolduruyor, iri bedeni ve kişiliğinin korkutucu gücüyle her yere hükmediyor ve arkadaşlık isteyeceğim son kişi olmasına rağmen, onunla birlikteyken yalnızlığın ezici baskısını hissetmiyorum.

Bir köpek, kendime hatırlatıyorum. *Tek ihtiyacın olan bir köpek*. Ve bir sonraki nefeste, bununla ve genel olarak yeni yaşam planımla ilgili bir sorun olabileceğini fark ediyorum.

"Birkaç hafta içinde taşınacağımı biliyorsun, değil mi?" Boş fincanımı yere bırakarak söylüyorum. "Evi satmak için evrakları imzaladım."

Peter'ın ifadesi değişmez. "Evet, biliyorum."

"Tabii ki biliyorsun." Ellerim masanın üzerinde kıvrılıyor, tırnaklarım avuçlarıma batıyor. "Muhtemelen sen yokken beni izliyordun. Üzerimdeki o gözler benim hayal gücüm değildi, değil mi?"

"Seni korumasız bırakamazdım," diyor özür dilemeyen bir omuz silkmeyle. "Doğru." Bir nefes alıyorum ve ellerimi bilinçli olarak gevşetiyorum. "Şey, ben yakında bir daireye taşınacaksın ve eminim ki

En azından komşular seni her gün görmeden. Yani işkence edecek ve takip edecek başka bir kadın bulabilirsin. Yarı kırsal bölgelerde yaşayan bir sürü kadın var."

Ağzının kenarları seğiriyor. "Eminim vardır. Ne yazık ki hiçbirini istemiyorum."

Parmaklarımı masaya vuruyorum. "Gerçekten mi? Peki ya listendeki diğer insanlar? Yoksa hepsini öldürdün mü?"

"Bir tane kaldı ve şu ana yakalanması zor," diyor ve ben başımı sallamadan önce ona boş boş .

Bugün oraya gitmeye hazır değilim.

"İyi," diyorum yeniden toparlanmaya çalışarak. "Peki *beni* yalnız bırakman için ne yapmam gerekiyor?"

"Beyne ya da kalbe bir kurşun," diye cevap veriyor gözünü kırpmadan ve tamamen ciddi olduğunu anladığımda midem bulanıyor.

Benden uzaklaşmaya hiç niyeti yok. Asla.

Tüm hafiflik ve heyecan ve beni gerçekliğimin keskin dehşetiyle baş başa bırakıyor. Ne lezzetli yemekler, ne akıllara durgunluk veren orgazmlar, ne de şefkatli sarılmalar bu ölümcül adamın, şiddet ve işkenceye gözünü kırpmayan bir katilin fiili tutsağı olduğum gerçeğini telafi etmiyor. Bana olan saplantısı adamın kendisi kadar tehlikeli, duyguları ise paylaştığımız karanlık geçmiş kadar çarpık.

Bir canavar bana saplanmış durumda ve kaçış yok.

Ayağa kalkıp sandalyemi geriye iterken bacaklarım titriyor. "İşe gitmem gerekiyor," diyorum sıkıca ve o itiraz edemedi çantamı kapıp garaja koşuyorum.

Peter beni durdurmak için hiçbir harekette bulunmuyor, ama ben arabaya binerken, kapının girişinde duruyor, karanlık yakışıklı yüzü okunamaz bir maskeye dönüşmüş.

Arabayı çalıştırırken "Döndüğünde görüşürüz," diyor ve bunu kastettiğini biliyorum.

İşkencecim geri döndü ve bir yere gitmiyor.

Sara

SÖZÜNE SADIK PETER, O GÜN İŞTEN EVE GELDİĞİMDE ORADAYDI VE

O kadar yorgun ve stresliyim ki pes edip onun hazırladığı akşam yemeğini - mantar ve bezelyeli, mis gibi kokan pirinç pilavı - yemek istiyorum. Ama yapamıyorum. Bu delilikle birlikte oynamaya devam edemem, sanki bu bir şekilde normalmiş gibi davranamam.

Eğer sapığım beni rahat bırakmayacaksa, ona itaat etmemin bir anlamı yok. İşleri onun için olabildiğince zorlaştırabilirim.

Kurduğu masayı görmezden gelerek, o bize şarap doldururken üst kata çıkıyorum. Yatak odasına girip kapıyı kilitliyorum ve yüzüme soğuk su çarpmak için banyoya giriyorum.

Açıkça direnmek dışında her şeyi denedim ve bunu deneyecek kadar çaresizim.

Yüzümü yeni yıkamış olarak dışarı çıktım ve yatağa oturup bundan sonra ne olacağını görmek için beklemeye başladım. Kapıyı açıp onu içeri almak ya da herhangi bir şekilde işbirliği yapmak gibi bir niyetim yok.

Bir canavarla evcilik oynamaktan bıktım. Eğer beni istiyorsa, beni zorlamak zorunda kalacak.

Midem açlıktan gurulduyor ve buraya gelmeden önce yemek yemediğim için kendime kızıyorum. Bütün gün Peter'ı düşünmekten o kadar yıpranmı tım ki eve otomatik pilotta gittim, zihnim imkânsız durumumla meşguldü. Artık ekibini ve suikast görevlerini bildiğime göre, onlara gidersem FBI'ın beni koruyabileceğine daha da az inanıyorum.

Kimsenin beni ondan koruyabileceğini sanmıyorum.

Yatak odasının kapısının  alınması beni umutsuz d   ncelerimden uzakla tırıyor. "Aşağı gel, ptichka," diyor Peter diğer taraftan. "Ak am yemeği soğuyor."

Tüm vücudum geriliyor ama cevap vermiyorum.

Bir kapı daha  alınır. Sonra kapı kolu tıkırdıyor. "Sara." Peter'ın sesi sertleşir. "Kapıyı aç."

Kıpırdamadan oturamayacak kadar tedirgin bir halde ayağa kalkıyorum ama kapıya doğru ilerlemiyorum. "Sara. A   u kapıyı. Hemen."

Ellerim iki yanımda, ayakta durmaya devam ediyorum. Eve gelmeden önce bir silah almayı düşündüm ama bana adamlarının hayati organlarını izlediğini söylediğini hatırladım ve bu fıkirden vazgeçtim. İzlemenin nasıl  alı tđını bilmiyorum ama nabzını ve/veya tansiyonunu ölçen bir tür cihaz takıyor olması tamamen mümkün. Belki bir implant bile olabilir. Daha önce hiç kar ıla mamı  olsam da böyle şeyler duymuştum. Her halükarda, Peter'ın bana söylediği doğruysa, kendi hayatımı ve muhtemelen yakınlarımların hayatını riske atmadan ona anlamlı bir şekilde zarar veremem.

Para için öldüren adamlar, patronlarının intikamını en acımasız yollarla almakta tereddüt etmezler.

"Bu kapıyı açmak için be  saniyeniz var."

Deja vu hissiyle savaşarak di lerimi alt dudağıma gömüyorum ama kalbim hastalıklı bir şekilde çarparken ve soğuk terler omurgamdan aşağı dökülürken bile kıpırdamıyorum. Bana zarar vermesini istemediğim kadar, bu şekilde yaşamak da istemiyorum, kendimi savunamayacak kadar korkarak, bir delinin taleplerine uysalca boyun eğerek. En son kapıyı üzerine kilitlediğimde  oktaydım.

O iki adamı öldürdüğünü gördüğüm için dehşete kapılmış ve otomatik pilotta hareket etmişim. Ancak şimdi, eylemim kasıtlı.

Ne kadar ileri gideceğini, istediğini elde etmek için neler yapabileceğini bilmem gerekiyor. Bu sefer sesli saymıyor, ben de kafamdan sayıyorum.

Bir, iki,

Üç, dört, beş... Kapıyı tekmelemesini bekliyorum ama onun yerine koridorda ilerleyen ayak sesleri duyuyorum.

Tuttuğum nefes rahatlamış bir şekilde dışarı çıkıyor. Bu mümkün mü? Vazgeçmiş ve bu gece beni yalnız bırakmaya karar vermiş olabilir mi? Bunu beklemesdim ama beni daha önce de şaşırtmıştı. Belki de beni zorlama konusundaki isteksizliği hâlâ devam ediyordur; belki de yatak odasının kapısını kırıp-

Ayak sesleri geri dönüyor ve kapı kolu metalik bir şey sürtünmeden önce tekrar tıkırdıyor. Kalbim bir atım atlıyor, sonra öfkeli gümbürtüsüne devam ediyor.

Kapının kilidini açıyor.

Bu eylemin soğukkanlılığı, bir şekilde kapıyı tekmeleyerek kırmasından daha korkutucu. İşkencecim öfkeyle hareket etmiyor; kontrol tamamen onda ve ne yaptığını çok iyi biliyor.

Metalik cızırtı bir dakikadan az sürüyor. Biliyorum çünkü komodininin üzerindeki çalar saatin yanıp sönen rakamlarını izliyorum. Sonra kapı açılıyor ve Peter içeri giriyor, yürüyüşü dizginlenmiş bir öfke yayıyor ve yüzü soğuk, sert çizgilerle belirlenmiş.

Kaçma dürtüsüyle savaşıyor çenemi kaldırıyorum ve önümde durduğunda ona bakıyorum, iri vücudu benim çok daha kısa olan bedenimin üzerinde yükseliyor.

"Yemeğe gel." Sesi sessiz, hatta yumuşak, ama altında titreşen karanlığı duyuyorum. Kontrolünü pamuk ipliğine bağlıyor ve eğer biraz umudum kalsaydı, kendimi korumak için geri çekilirdim. Ama tüm stratejilerim tükendi ve bir noktada, kendini koruma, kendine saygı duymanın önüne geçmek zorunda.

Umursamazca başımı sallıyorum. "Bunu yapmayacağım."

Burun delikleri alevlenir. "Ne yapıyorsun? Yemek mi?"

Midem tekrar guruldamak için o anı seçiyor ve talihsiz zamanlamadan dolayı kızarıyorum. "*Seninle* yemek yemeyeceğim," diyorum elimden geldiğince sakın bir şekilde. "Seninle yatmıyorum ya da bu konuda başka bir şey yapmıyorum."

"Hayır mı?" Bakışlarındaki gri buza karanlık bir eğlence karışıyor. "Bundan emin misin, ptichka?"

Ellerim iki yanımda toplanıyor. "Evimden çıkmanı istiyorum. Şimdi."

"Yoksa ne olur?" Yaklaşıyor, iri bedeniyle beni sıkıştırıyor ve yatağa doğru geri çekilmekten başka çarem kalmıyor. "Ya da ne, Sara?"

Onu polis ya da FBI ile tehdit etmek istiyorum ama ikimiz de biliyoruz ki onlara gidebilseydim çoktan gitmiş olurum. Onu hayatımdan çıkarmak için yapabileceğim hiçbir şey yok ve meselenin özü de bu.

Sırtımdan süzülen buz gibi teri görmezden gelerek çenemi daha yukarı kaldırıyorum. "Bununla işim bitti, Peter."

"Bu mu?" Başını yana eğerek yaklaşıyor.

"Senin uydurduğun şu hastalıklı ilişki fantezisi," diye açıklıyorum. Rahat edemeyeceğim kadar yakınımda, sanki oraya aitmiş gibi kişisel alanımı işgal ediyor. Erkeksi kokusu etrafımı sarıyor, iri bedeninden yayılan sıcaklık içimi ısıtıyor ve ben tekrar geri çekilerek kalçalarımın arasındaki erime hissini ve meme uçlarımdan ağrıyan gerginliğini görmezden gelmeye çalışıyorum.

Daha da yakın olmanın, onunla en mahrem şekillerde birleşmenin nasıl bir his olduğunu hatırlamadan ona bu kadar yakın olamam.

"Hastalıklı bir ilişki fantezisi mi?" Kaşları alaycı bir şekilde kalkıyor. "Bu biraz sert oldu, sence de öyle değil mi?"

"Ben. Bittim. Bitti," diye tekrarlıyorum, her kelimeyi telaffuz ederek. Kalbim endişeyle göğüs kafesime çarpıyor ama geri adım atmamaya ya da berbat ilişkimizi tartışarak dikkatimi dağıtmasına izin vermemeye kararlıyım. "Mutfağımda yemek yapmak istiyorsan, durma, ama beni zorla beslemeyeceksen

beni seninle yemek yemeye ya da seninle kendi isteğimle başka bir şey yapmaya zorlayamazsın."

"Oh, ptichka." Peter'ın sesi yumuşak, bakışları neredeyse sempatik. "Ne kadar yanıldığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Dudakları o kusurlu, manyetik gülümsemesiyle kıvrılıyor ve daha da yaklaştığında karnım dönüyor. Biraz uzaklaşmak için çaresizce bir adım daha geri atıyorum, ancak dizlerimin arkasının yatağa dayandığını hissediyorum.

Kapana kısıldım, bir kez daha onun tarafından yakalandım.

Acımasızca yaklaşıyor ve elleri omuzlarımın etrafında kıvrılırken cinsel organım sıkılıyor. "Benimle aşağı gel Sara," diyor usulca. "Açsın ve yemek yedikten sonra kendini daha iyi hissedeceksin. Ve yemek yerken konuşabiliriz."

"Ne hakkında?" diye soruyorum, sesim gergin. Avuçlarının sıcaklığı kazağımın kalın tabakasını bile yakıyor ve içimdeki tehlikeli uyarılma kıvrılırken nefesimi yarı sabit tutmak için yapabildiğim tek şey bu. "Konuşacak bir şeyimiz yok."

"Bence istiyoruz," diyor ve bakışlarındaki koyu gümüşün ardındaki canavarı görüyorum. "Görüyorsun ya Sara, eğer burada benimle olmak istemiyorsan, başka bir yerde birlikte olabiliriz. Bu fantezi gerçek olabilir ama sadece benim şartlarımla."

P_{eter}

ONU AŞAĞIYA İNDİRİRKEN TITRIYORDU VE BUNUN NEDENİNİN

Korku gibi öfke. Sanırım onun tepkisi beni rahatsız etmeli ama ben de çok kızgınım. Dün ve bugün kahvaltıda beni gördüğüne sevindiğine, geri döndüğüm için rahatladığına yemin edebilirdim. Ama bu gece yine soğuk ve mesafeli davrandı ve ben buna katlanmayacağım.

Eldivenleri çıkarmanın zamanı geldi.

Mutfak masasına geldiğimizde ona "Otur," diyorum ve o da güzel yüzünde meydan okuyan bir ifadeyle sandalyeye oturuyor. İşleri zorlaştırmaya kararlı ve ben de ona izin vermemeye aynı derecede kararlıyım.

Kendimi sakinleştirmek için bir nefes alıp parlak tepe ışıklarını kapatıyorum ve mumları yakıyorum. Sonra yaptığım risottoyu tabağa koyup kendi yemeğimi almadan önce ona getiriyorum. Ben de en az onun kadar açım, bu yüzden oturur oturmaz yemeğe yumuluyorum ve ilişkimiz hakkındaki tartışmanın birkaç dakika bekleyebileceğini düşünüyorum.

Ne yazık ki Sara bu görüşü paylaşmıyor. "Ne demek 'fantezi gerçeğe dönüştürülebilir'?" diye soruyor, çatalıyla oynarken sesi gerginleşiyor. "Tam olarak ne demek istiyorsun?"

Çiğnemeyi bitirene kadar onu bekletiyorum; sonra çatalımı bırakıyorum ve ona düzgün bir bakış atıyorum. "Bu evde yaşaman, işe gitmen ve arkadaşlarınla iletişim kurman benim izin verdiğim bir ayrıcalık," diyorum sakince ve yüzünün kızarmasını izliyorum. "Benim konumumdaki diğer erkekler bu kadar uzlaşmacı olmazdı ve ben de olmak zorunda değilim. Seni istiyorum ve seni alacak güce sahibim. Bu kadar basit. Mevcut ilişki dinamiğimizi beğenmezsen değiştiririm ama senin hoşuna gidecek şekilde değil."

Daha önce doldurduğum şarap bardağına uzanırken eli titriyor. "Yani ne yapacaksın? Beni kaçıracak mısın? Beni herkesten ve her şeyden uzaklaştıracak mısın?"

"Evet, ptichka. Mevcut durumu sürdüremezsem yapacağım şey tam olarak bu." Sözlerimi sindirmesi için ona zaman tanıyarak yemeye devam ediyorum. Sert davrandığımı biliyorum ama bu küçük isyanı bastırmam, durumunun ne kadar tehlikeli olduğunu anlamasını sağlamam gerekiyor.

Söz konusu o olduğunda geçemeyeceğim hiçbir çizgi yok. Öyle ya da böyle benim olacak.

Sara bana bakıyor, bardak elinde titriyor; sonra tek bir yudum bile almadan bardağı yere bırakıyor. "Peki bunu neden şimdiye kadar yapmadın? Neden bütün bunlar?" Elini geniş bir hareketle uzatıyor, neredeyse bardağı ve mumluklardan birini deviriyordu.

"Dikkat et," diyorum, iki nesneyi de onun ulaşamayacağı bir yere koyarak. "Bilmesem beni yine uyuşturmaya çalıştığını düşüneceğim."

Dişleri duyulabilir şekilde birbirine çarpıyor. "Söyle bana," diye talep ediyor, eli dokunulmamış tabağının yanında yumruk şeklinde kıvrılıyor. "Neden beni şimdiye kadar kaçırmadın? Eminim bu konuda ahlaki bir kaygınız yoktur."

İçimi çektim ve çatalımı yere bıraktım. Belki de ona yemek sırasında değil de yemekten sonra konuşacağımıza dair söz vermeliydim. "Çünkü yaptığın işi seviyorum," diyorum, şarap kadehimi kaldırıp bir yudum alarak. "Bebeklerle, kadınlarla. I

Çalışmalarınızın takdire şayan olduğunu düşünüyorum ve sizi bundan alıkoymak istemem.
-Ya da ailenizden."

"Ama mecbur kalırsan yapacaksın."

"Evet." Bardağı bırakıp çatalımı tekrar elime alıyorum. "Alacağım."

Birkaç saniye beni inceliyor, sonra kendi çatalını alıyor ve birkaç dakika boyunca huzursuz bir sessizlik içinde yemek yiyoruz. Düşündüğünü duyar gibiyim, kıvrak zekası bir çözüm bulmaya çalışıyor.

Böyle bir şeyin olmaması onun için çok kötü.

Sara'nın tabağının yarısı boşaldığında tabağı itiyor ve gergin bir sesle "Onu da mı takip ettin?" diye soruyor.

Şarap kadehimi elime alırken kaşlarım havaya kalktı. "Kim?"

"Karın," diyor Sara ve elim şarap sapına sıkıca yapışıyor, neredeyse kırılğan kadehi ikiye ayıracaktım. İçgüdüsel olarak, acı ve öfkeye karşı kendimi hazırlıyorum ama tek hissettiğim, anıların buruk acısı eşliğinde, kaybın donuk bir yankısı.

"Hayır," diyorum ve sevgiyle gülümseyerek kendimi şaşırtıyorum. "Ben yapmadım. Aksine, o beni takip etti."

Sara

ŞOK OLMUŞ BİR ŞEKİLDE İŞKENCECİME BAKIYORUM, O YUMUŞAK, NEREDEYSE şefkatli bir gülümseme. Bu soru karşısında patlamasını bekliyordum ve parmaklarının bardağın sapında sıkışmasını izlerken patlayacağından emindim.

Onun yerine gülümsedi.

Alt dudağımı çiğneyerek konuyu kapatmayı düşünüyorum ama kaçırılma tehdidi üzerimdeyken bile onun hakkında daha fazla şey öğrenme şansına karşı koyamıyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Şarap kadehimi kaldırarak soruyorum. Risotto harika, ama midem düğüm düğüm, porsiyonumu bitirmemi engelliyor. Yine de şarap işime yarayabilir.

Belki yeterince , onun korkunç sözünü unuturum.

"Neredeyse dokuz yıl önce onun köyünden geçerken tanıştık." Peter sandalyesinde arkasına yaslanmış, büyük elinde bir şarap kadehi tutuyor. Mum ışığı yakışıklı yüzüne yumuşak, sıcak bir parıltı yayıyor ve damarlarımdaki stres kaynaklı adrenalin olmasaydı, romantik bir akşam yemeği illüzyonuna, yaratmak için çok uğraştığı fanteziye .

"Ekibim dağlarda bir grup isyancının izini sürüyordu," diye devam ediyor, anıyı yeniden yaşarken bakışları uzaklaşıyor. "Kış mevsimiydi ve hava soğuktu. İnanılmaz derecede soğuktu. Gece için sıcak bir yerde kalmamız gerektiğini biliyordum, bu yüzden köylülerden bize birkaç oda kiralamalarını istedim. Sadece bir kadın bunu yapacak kadar cesurdu ve o da Tamila'ydı."

Şarabımdan bir yudum alıyorum, kendime rağmen büyüleniyorum. "Tek başına mı yaşıyordu?"

Peter başını sallıyor. "O zamanlar sadece yirmi yaşındaydı ama kendine ait küçük bir evi vardı. Teyzesi ölmüş ve evi ona bırakmıştı. Genç bir kadının kendi başına yaşaması köyünde duyulmamış bir şeydi ama Tamila hiçbir zaman kurallara uymadı. Ailesi onun köyün ileri gelenlerinden biriyle, onlara beş keçi çeyiz verebilecek bir adamla evlenmesini istiyordu ama Tamila onu itici buluyor ve evliliği olabildiğince geciktiriyordu. Söylemeye gerek yok, ailesi bundan hiç memnun değildi ve adamlarımla birlikte köye geldiğimizde Tamila durumunu değiştirmek için çırpınıyordu."

O devam ederken şarabımın kalanını yudumluyorum. "Elbette bunların hiçbirini bilmiyordum. Sadece genç ve güzel bir kadın gördüm, her ne sebeple olursa olsun yarı donmuş üç Spetsnaz askerini evine kabul etmişti. Yatak odasını benimkilere verdi ve beni daha küçük olan ikinci odaya yerleştirdi, kendisinin kanepede uyuyacağını söyledi."

Bana biraz daha şarap doldurmak için eğildiğinde, "Ama yapmadı," diye tahmin ediyorum. Midem sıkışıyor, içimde kıskançlığa benzer rahatsız edici bir şey kaynıyor. "O sana geldi."

"Evet, öyle." Tekrar gülümsüyor ve ben daha fazla şarap içerek rahatsızlığımı gizliyorum. Onu bu "genç ve güzel kadınla" hayal etmek beni neden rahatsız ediyor bilmiyorum ama ediyor ve onu sakince dinlemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum: "Onu geri çevirmedim, doğal olarak. Hiçbir heteroseksüel erkek bunu yapmaz. Utangaç ve nispeten deneyimsizdi ama bakire değildi ve sabah ayrılırken dönüş yolunda köye uğrayacağıma söz verdim. İki ay sonra da uğradım ve çocuğuma hamile olduğunu öğrendim."

Göz kırpiyorum. "Korunmadın mı?"

"Yaptım, ilk seferinde. İkincisinde bana sürünmeye başladığında uyuyordum ve tamamen uyandığımda onun içindeydim ve prezervatifi hatırlayamayacak kadar kendimden geçmişim."

Ağzım açık kaldı. "Bilerek mi hamile kaldı?"

Omuz silkiyor. "Yapmadığını iddia etti ama ben aksinden şüpheleniyorum. Tutucu bir Müslüman köyünde yaşıyordu ve benden önce bir sevgilisi olmuştu. Bana kim olduğunu hiç söylemedi ama eğer yaşlı adamla evlenseydi -ya da onu reddedip köyünden başka biriyle evlenseydi- herkesin önünde ifşa olabilir ve kocası tarafından dışlanabilirdi. Benim gibi gayrimüslim bir yabancı, bu kaderden kaçınmak için onun en iyi şansıydı ve o da bu fırsatı gördüğünde değerlendirdi. Bu gerçekten takdire şayan. Bir risk aldı ve karşılığını aldı."

"Çünkü onunla evlendin."

Başını sallıyor. "Yaptım - babalık testi onun iddiasını doğruladıktan sonra." "Bu... çok asilce bir davranış." Bunu yapmadığı için açıklanamaz bir şekilde rahatlamış hissediyorum.

bu kıza sıırıslıklam aşık olur. "Pek çok erkek sevmediği bir kadınla çocuğun hatırı için evlenmeye razı olmazdı."

Peter yine omuz silkiyor. "Oğlumun alay konusu olmasını ya da babasız büyümesini istemedim ve annesiyle evlenmek bunu sağlamanın en iyi yoluydu. Ayrıca oğlum doğduktan sonra Tamila'ya bakmaya başladım."

"Anlıyorum." Kıskançlık yine içimi kemiriyor. Dikkatimi dağıtmak için ikinci kadeh şarabımı boşaltıyorum ve kendime daha fazla doldurmak için şişeyi alıyorum. "Yani seni tuzağa düşürdü ama yaradı." Avuçlarım terliyor ve şişe neredeyse elimden kayıyor, şarap bardağıma öyle bir kuvvetle sıcıyor ki, bir miktar sıvı kenarından taşıyor.

"Susadın mı?" Peter'ın gri gözleri eğlenerek parlıyor ve şişeyi benden almak için uzanıyor. "Belki de onun yerine sana su ya da çay getirmeliyim?"

Başımı şiddetle sallıyorum, sonra bu hareketin odayı biraz döndürdüğünü fark ediyorum. Haklı olabilir; fazla bir şey yemedim ve

Muhtemelen şarabı yavaşlatmalıyım. Ancak her yudumda kaygılarım eriyor ve duramayacak kadar iyi hissettiriyor.

"Ben iyiyim," diyorum, kadehimi tekrar elime alarak. Yarın işte buna pişman olabilirim ama alkolün getirdiği o sıcak vızıltıya ihtiyacım var. "Yani Tamila'ya bakmaya başladın. O da o köyde yaşamaya devam mı etti?"

"Evet." Yüzü geriliyor; acı dolu anılara yaklaşıyor olmalıyız. Şüphelerimi doğrulayarak kabaca şöyle diyor: "Onun ve Pasha'nın - oğlumun adını böyle koymuştuk - orada daha güvende olacağını düşündüm. Moskova'daki dairemde benimle yaşamak istiyordu ama ben iş için sürekli seyahat ediyordum ve onu bilmediği bir şehirde tek başına bırakmak istemedim. Pasha büyüdüğünde onu Moskova'ya ziyarete götüreceğime söz verdim ama o zamana kadar ailesine yakın kalmasının ve oğlumun şehir dumanı yerine temiz dağ havası soluyarak büyümesinin daha iyi olacağını düşündüm."

Yuttuğum bir ağız dolusu şarap sıkılaştıran boğazımı yakıyor. "Özür dilerim," diye mırıldanarak kadehimi bıraktım. Ve onun için üzgünüm. Peter'ı bana yaptıklarından dolayı hor görüyorum ama kalbim hala onun acısı için, onu bu karanlık yola sürükleyen kaybı için sızlıyor. İstemediğim yanlış seçimler yaptığını, ailesini koruma arzusunun onların ölümüne yol açtığını bilerek hissettiği suçluluk ve ıstırapı ancak hayal edebilirim.

Kendi kocamı bir değil, iki kez öldürmüş biri olarak bu benim de anlayabileceğim bir şey.

Peter başını sallayarak sözlerimi onaylıyor, sonra masayı toplamak için kalkıyor. O bulaşıkları bulaşık makinesine yerleştirirken şarabımı içmeye devam ediyorum ve damarlarımdaki sıcak vızıltı yoğunlaşıyor, önümdeki mumlar alevlerin hipnotik titreşimiyle dikkatimi çekiyor.

"Hadi yatağa gidelim," diyor ve ben başımı kaldırıp onun mutfak havlusuyla ellerini kuruladığını görüyorum. Mumları izlerken biraz dalmış olmalıyım. Ya da delicesine hızlı temizlik yapıyor. Ama büyük ihtimalle ben dalmışım.

-Bu da demek oluyor ki düşündüğümde daha fazla kafam iyi.

"Yatak?" Yanıma gelip bileğimden tutarak beni ayağa kaldırdığında kendimi odaklanmaya zorluyorum. Görüşümün kenarlarındaki şarabın neden olduğu yumuşaklığa rağmen, üzüme nedenimi hatırlıyorum ve beni merdivenlere doğru çekerken, karnımdaki gerginlik geri dönüyor, nabzım hızlanıyor. "Seninle yatmak istemiyorum."

Bana bakıyor, parmakları bileğimi sıkıyor. "Uyumakla ilgilenmiyorum."

Endişem artıyor. "Ben de seninle seks yapmak istemiyorum."

"Hayır mı?" Merdivenlerin dibinde durdu ve beni kendisine doğru çevirdi. "Yani şu anda kotunun içine uzansam, külotunu sıırıslık bulmaz mıyım? Küçük amcığın şişmiş ve muhtaç, sadece benim horozum tarafından doldurulmayı bekliyor?"

Isı boynuma tırmanıyor ve saç çizgime kadar alevleniyor. Hem öncesinden hem de şimdi bana bakışından dolayı ısılağım. Sanki beni yiyip bitirmek istiyor, sanki müstehcen sözleri beni tahrik ettiği kadar onu da tahrik ediyor. Şarabın verdiği zihinsel bulanıklık da yardımcı olmuyor ve üzüntülerimi boğmaya çalışarak bir hata yaptığımı fark ediyorum.

Aklım başımdayken ona direnmek yeterince zor; bu haldeyken ise neredeyse imkânsız.

Yine de denemek zorundayım. "Ben-"

"Ptichka..." Elini kaldırıyor, büyük avucunu çenemin etrafında kıvırıyor. Başparmağı yanağımı okşarken gözleri erimiş çelik gibi bana bakıyor. "Alternatif düzenlemeleri tekrar konuşmamız gerekiyor mu?"

Ona bakıyorum, damarlarımda buz kristalleri oluşuyor. İlk kez ultimatolumun tam kapsamını kavırıyorum. Benden sadece yemek için onunla kavga etmeyi bırakmamı beklemiyor; tamamen uyumlu olmamı, gerçek bir ilişki içindeymişiz gibi onu yatağında karşılamamı istiyor.

Sanki kocamı öldürmemiş ve hayatımı zorla işgal etmemiş gibi.

"Hayır," diye fısıldıyorum, başını eğip dudaklarını üzerinde gezdirirken gözlerimi kapatıyorum... usulca, nazıkçe. Şefkati beni parçalara ayırıyor,

Tehdidinin dehşetiyle yan yana duruyor. Eğer onunla bu konuda savaşırsam, beni kaçırarak ve özgürlüğümün tüm kalıntılarını elimden alacak.

Eğer ona direnirsem, önemli olan her şeyi kaybedeceğim ve direnmezsem kendimi kaybedeceğim.

PETER BENİ MERDIVENLERDEN YUKARI ÇIKARIRKEN TÖKEZLİYORUM, O DA BENİ GÜÇLÜ KOLLARINA ALIYOR. Kolları beni kolaylıkla merdivenlerden yukarı taşıyor. Onun gücü hem korkutucu hem de baştan çıkarıcı. Bana karşı kullanılmasının nasıl bir şey olduğunu biliyorum ama yine de içimdeki ilkel bir şey ona doğru çekiliyor, sağladığı güvenlik vaadinden etkileniyor.

Yatak odasına vardığımızda beni ayağa kaldırıyor ve sakin, telaşsız bir şekilde kazağımı ve kot pantolonumu çıkararak beni soyuyor. Sadece gümüş bakışlarındaki karanlık sıcaklık açlığına, tatmin etmek için hiçbir şeyden vazgeçmeyeceği arzusuna ihanet ediyor.

Ben çıplak kaldığımda o da soyunuyor ve ceketini sandalyeye asarken içinde metalik bir parıltı görüyorum. Bir silah mı? Bıçak mı? Yatak odasına silah getirmesi fikri beni dehşete düşürmeli ama tepki veremeyecek kadar bunalmış durumdayım, duygularım çoktan şoktan öfkeye ve buz gibi korkuya dönüştü. Ve tüm bunların altında garip, mantıksız bir rahatlama var.

Tüm seçeneklerim ortadan kalktığına göre, teslim olabilirim. Tek yol bu.

Bana yaklaşırken yanağımdan bir damla yaş süzülüyor, tamamen çıplak ve tahrik olmuş, iri vücudu sert açılar ve yontulmuş kasların, vahşi güzelliğin ve tehlikeli erkekliğin bir çalışması. Canavarlar görünmemeli, ölümcül oldukları kadar büyüleyici de olmamalı.

İnsanın akıl sağlığı için çok zor.

"Ağlama, ptichka," diye mırıldanıyor, önümde durarak. Parmakları yanaklarımda geziniyor, nemi siliyor. "Sana zarar vermeyeceğim. Gerçekten düşündüğün kadar kötü değil."

Düşündüğüm kadar kötü değil mi? Gülmek istiyorum ama bunun yerine başımı sallıyorum, hem içtiğim şaraptan hem de onun yakınlığının yarattığı sıcaklıktan zihnim bulanık. O haklı: Onu gerçekten istiyorum. Onun için yanıp tutuşuyorum, bedenim o kadar güçlü bir ihtiyaçla yanıyor ki onu zar zor zapt edebiliyorum. Ve aynı zamanda ondan nefret ediyorum.

Yaptığı ve bana hissettirdiği şey için ondan nefret ediyorum.

Parmakları saçlarımın arasına girip kafatasımı kavıyor ve beni tekrar öperken gözlerimi kapatıyorum, diğer eli beni ona yaklaştırmak için kalçamı kavıyor. Ereksiyonu karnıma baskı yapıyor, kocaman ve sert, ama öpücüğü nazik, dudakları hisleri zorlamak yerine ikna ediyor.

İyi hissettiriyor, o kadar inanılmaz derecede iyi ki bir an için başka seçeneğim olmadığını unutuyorum. Ellerim yanlarını kavıyor, kasların sert esnemesini hissediyorum ve içimdeki sıcaklık arttıkça dudaklarım aralanıyor. Bundan faydalanarak ağızımın içini yalıyor, dili şarabın ve tatlı baştan çıkarıcılığın baş döndürücü tadını getiriyor. Bu ilk seferimiz değil ama bu öpücükte bir keşif duygusu, şehvetli bir keşif ve şefkatli bir merak var.

Beni tanıdığı en değerli, en arzulanan şeymişim gibi öpüyor.

Kemiklerimi eriten zevkten başım dönüyor ve kendimi tamamen kaybetmek, onun ilgisinin yanılsamasına teslim olmak cazip geliyor. Bana sarılma şekli ham bir ihtiyaçtan bahsediyor, ama aynı zamanda daha derin bir şeyden, kalbimin en savunmasız köşelerinde yankılanan bir şeyden.

Evliliğimin yıkıntılarının bıraktığı yalnızlık kuyusunu dolduracak bir şey.

Peter beni ne kadar süre bu şekilde öpüyor bilmiyorum ama başını kaldırdığında ikimiz de hırıltılı bir şekilde nefes alıyoruz ve vücudumda dolaşan sıcaklık tam anlamıyla bir yangına dönüşüyor.

Sersemlemiş bir halde gözlerimi açıyorum ve beni yatağa taşıırken bakışlarıyla karşılaşıyorum. Gri metalik derinliklerde soğukluk yok, kaynayan karanlık yok, o aç şefkatten başka bir şey yok ve uyluklarımın arasına yerleşip güçlü bedeniyle beni sararken, bunun kolay olabileceğini biliyorum.

Mücadeleyi bırakıp fanteziyi kabul edebilir, peri masalının bu daha karanlık versiyonunu kucaklayabilirdim.

"Sara..." Güçlü avuç içi yüzümün etrafında kıvrılıyor, ağrıyan bir nezaketle çerçeveleyip ve göğsümden geçen acı sapkın olduğu kadar güçlü. Bana sanki onun her şeyiymişim gibi bakıyor, sanki her hayalimi gerçekleştirmek istiyor. Her zaman istediğim, her zaman ihtiyaç duyduğum şey buydu ama kocamın katiliyle değil.

Akıl sağlığımın parçalanmış parçalarını toplayarak gözlerimi kapatıyorum, o hipnotik bakışın gümüşü cazibesini bastırıyorum. Dudakları bir başka yakıcı öpücükle dudaklarıma inerken kendime başka seçeneğim olmadığını hatırlatıyorum. Folyo paketinin yırtılma sesini duyduğumda ve kıllarla kaplı bacaklarının kalçalarımın hassas iç kısımlarına baskı yaptığını hissettiğimde sessizce "*Başka şansın yok*" diye mırıldanıyorum. *Başka seçenek yok*, diye haykırıyorum içimden, beni geriyor, dolduruyor... kavurucu bir ihtiyaçla yanmama neden oluyor.

Yanlış, iğrenç, ama boşalmam bir dakikadan az sürüyor, onun sert, itici ritmi boğazımdan bir çığlık koparan ve gözlerimi yaşartan bir yoğunlukla beni uçurumun kenarına fırlatıyor. Vücudum karanlık bir coşkuyla titriyor, kalın uzunluğunun etrafında kenetleniyor ve adını haykırıyorum, beni becermeye devam ederken tırnaklarımı sırtına geçiriyorum, kendisi gelmeden önce beni iki kez daha zirveye çıkarıyor.

Sonrasında, sırtımı tembelce okşarken uzuvlarımız birbirine dolanmış bir şekilde onun üzerine uzanıyorum. Başımı omzuna yasladığımda kalbinin düzenli atışını duyuyorum ve cinsel tatminin ısıltısı yerini utanç ve ıssızlığın tanıdık karmaşasına bırakıyor.

Ondan ve kendimden nefret ediyorum.

Kendimden nefret ediyorum çünkü içimdeki sapkın bir şey onun ultimatoma sevinmişti.

Seçme şansımın olmaması iyi hissettirdi.

"Birkaç hafta içinde taşınmayacaksın," diye mırıldanıyor, nazik okşamalarına ara vermeden. "Avukat çift artık bu evin sahibi değil, ben .

Daha doğrusu benim paravan şirketlerimden biri yapıyor."

şaşırmam gerekirdi ama şaşırmadım. Bunu bir şekilde bekliyor olmalıydım. Parmaklarım yastığın köşesini ezerek sıkılaşıyor. "Onları tehdit mi ettin? Öldürdün mü?"

Kıkırdıyor, güçlü göğsü altımda hareket ediyor. "Onlara evin değerinin iki katını ödedim. Aynı şey senin müstakbel ev sahibin için de geçerli. Bozduğun kira kontratının karşılığını fazlasıyla aldı."

Gözlerimi kapattım, o kadar rahatlamıştım ki ağlayabilirdim. Benim yüzümden bir başkası acı çekseydi ne yapardım, kendimle nasıl yaşardım bilmiyorum.

Sesimin titremeyeceğinden emin olunca geri çekiliyorum ve gölgeli bakışlarıyla buluşuyorum. "Yani bu kadar mı? Böyle devam mı edeceğiz?"

"Öyleyiz... şimdilik." Gözleri karanlık bir şekilde parlıyor. "Sonrasını göreceğiz."

Ve beni tekrar omzuna doğru çekerek kolunu bana doluyor, sanki ait olduğum yer orasıymış gibi beni tutuyor.

BÖLÜM III

Sara

GÜNLER GEÇTİKÇE, TUHAF BİR EVCİMENLİK KALIBINA GIRIYORUZ. HER

Akşam Peter bizim için lezzetli bir yemek hazırlıyor ve ben içeri girdiğimde yemek masada hazır bekliyor. Birlikte yiyoruz ve sonra beni beceriyor, genellikle uykuya dalmadan önce beni iki veya daha fazla kez alıyor. Sabah uyandığımda oradaysa -ki sık sık orada oluyor- bana kahvaltı da hazırlıyor.

Sanki bir ev kocası edinmişim gibi, ama boş zamanlarında black-ops tarzı suikastler yapan bir koca.

"Bütün gün ne yapıyorsun?" Hastanede geçirdiğim yorucu bir günün ardından eve geldiğimde kuzu pirzolası ve pancarlı Rus salatasından oluşan gurme bir yemekle karşılaştığımda soruyorum. "Sadece burada kalıp yemek yapmıyorsun, değil mi?"

"Hayır, tabii ki değil." Bana eğlenen bir bakış attı. "Yaptığımız iş çok fazla lojistik planlama gerektiriyor, bu yüzden bu konuda adamlarımla birlikte çalışıyorum ve aynı zamanda işlerin ticari yönüyle de ilgileniyorum."

"İşin iş tarafı mı?"

"Müşteri etkileşimleri, ödemelerin güvence altına alınması, fonların yatırımı ve dağıtımı, silah ve malzeme alımı, bu tür şeyler" diye yanıtlıyor,

Bana çılgın paraların el değıştirdiği ve suikastın bir iş büyütme yöntemi olduğu bir dünyaya bir bakış atarken onu hayranlıkla dinliyorum.

"Karteller ve diğer güçlü örgütler ve bireyler için pek çok iş yapıyoruz," diyor kuzuyu cilalarken. "Örneğin Meksika'daki iş, bir kartel liderinin kendi bölgesine girebilmek için rakibini ortadan kaldırmamız için bizi tutmasıydı. Diğer müşterilerimiz arasında Rus oligarklar, çeşitli türlerde diktatörler, Orta Doğu kraliyet aileleri ve daha iyi yönetilen birkaç mafya örgütü var. Bazen, işler arasında kaldığımızda, yerel haydutlarla ve benzeri şeylerle uğraşarak bazı küçük işler üstleniyoruz, ancak bunlar neredeyse hiçbir şey ödemiyor, bu yüzden bunları pro-bono iş olarak görüyoruz, boş zamanlarımızda keskin kalmamız için bir yol."

"Doğru, karşılıksız." Alaycılığımı saklamaya çalışmıyorum. "Klinikteki işim gibi."

"Aynen öyle," diyor Peter ve sırtıyor. Beni şok ettiğini biliyor ve bunu bilerek yapıyor. Bu bazen oynadığı bir oyun, beni dehşete düşürüyor ve sonra hissettiğim tiksintiye rağmen dokunuşunu memnuniyetle karşılamam için beni baştan çıkarıyor

-Ya da hissetmelisin.

Söylediği ya da yaptığı neredeyse hiçbir şeyin ona olan arzum üzerinde kalıcı bir etkisi olmaması ilişkimizin hastalığının bir parçası. Ona karşı koyamamam göğsümde kanayan bir ülser ve ne yaparsam yapayım onu iyileştiremiyorum. Onun yaptığı yemekleri her yediğimde, onun kollarında her uyuduğumda ve onun dokunuşundan her zevk aldığımda, yara yeniden açılıyor ve beni utançtan hasta ve kendinden nefret etmekten sakat bırakıyor.

Kocamın katiliyle aile saadeti içinde yaşıyorum ve bu olması gerektiği kadar korkunç değil.

Sorunun bir kısmı, ilk seferimizden sonra Peter'ın bana zarar vermemiş olması. En azından fiziksel olarak. İçindeki şiddeti hissediyorum ama bana dokunduğunda kendini kontrol etmeye, karanlığın dışarı taşmasını engellemeye dikkat ediyor. Onunla doğrudan savaşamamamın yardımı ; kaçırılma tehdidi

taleplerini yerine getirmekten başka seçeneğim yok - ya da kendime öyle söylüyorum.

Olanları, nefret ettiğim adama nasıl ihtiyaç duymaya başladığımı haklı çıkarabilmemin tek yolu bu.

Benden tek istediği seks olsaydı, bu kolay olurdu, ama Peter benimle de ilgilenmeye kararlı görünüyor. Romantik ev yemeklerinden gece sarılmalarına kadar, ilgi yağmuruna tutuluyorum, şımartılıyorum ve hatta zaman zaman tımar ediliyorum. Randevulara çıkmıyoruz -sanırım yüzünü halka göstermek istemediği için- ama bana davranış şekliyle, kolayca onun son derece şımarık kız arkadaşı olabilirdim.

"Bunu yapmaktan neden hoşlanıyorsun?" Beni duşta yıkadıktan sonra saçlarımı tararken soruyorum. "Bu senin garip bir sapkınlığın mı?"

Aynadan bana eğlenen bir bakış fırlatıyor. "Belki de. Seninle, kesinlikle öyle görünüyor."

"Hayır, ama cidden, bundan ne çıkarın var? Çocuk olmadığımı biliyorsun, değil mi?"

Peter'ın ağzı gerildi ve istemedi bir sinire dokunduğumu fark ettim. Ailesi hakkında pek konuşmayız ama oğlunun öldürüldüğünde henüz küçük bir çocuk olduğunu biliyorum. Çarpık bir şekilde, ben onun ölen ailesinin yerine geçmiş olabilir miyim? Birine, herhangi birine bakmaya ihtiyacı olduğu için bana takmış olabilir mi?

Rus katilimin aşka, onun sapkınlığına razı olacak kadar ihtiyacı olabilir mi?

Bu kışkırtıcı bir düşünce, özellikle de ikinci haftanın sonunda kendimi Peter'ın sağladığı rahatlık ve zevke bağımlı hale gelirken bulduğumdan beri. Uzun bir vardiyanın sonunda, bana sık sık yaptığı boyun ve ayak masajlarını fiziksel olarak arzuluyorum ve garaja her girdiğimde ve mutfaktan gelen lezzetli kokuları aldığında salyalarımı akıtmamak için kendimi zor tutuyorum.

Takipçimin hayatımdaki varlığına alışmakla kalmıyorum, bundan keyif almaya başlıyorum.

Ya da en azından bazı kısımlarını. Nereye gidersem gideyim beni takip eden korumalar konusunda hala hevesli değilim. Onları neredeyse hiç görmüyorum ama beni izlediklerini hissedebiliyorum ve bu beni hem rahatsız ediyor hem de sinirlendiriyor.

Bir gece yatakta uzanırken Peter'a "Kaçmayacağım, biliyorsun," diyorum. "Bekçi köpeklerini geri çağırabilirsin."

"Senin korunman için oradalar," diyor ve bu konuda taviz vermeye hiç niyeti olmadığını biliyorum. Nedeni ne olursa olsun, bir tür tehlike altında olduğuma, herkesin içinde onun beni koruması gereken bir şey olduğuna ikna olmuş durumda.

"Neden korkuyorsun?" Karın kaslarının sert çıkıntılarını parmağımla izleyerek soruyorum. "Deli bir adamın evimi işgal edebileceğini mi düşünüyorsun? Belki bana su işkencesi yapar ve kocamı öldürür?"

Sanki komik bir şey söylemişim gibi sırtıttığını görmek için başımı kaldırıyorum. "Ne dedin?" Diyorum, kışkırtılmış bir şekilde. "Bunun bir şaka olduğunu mu düşünüyorsun?"

Yüz ifadesi ciddileşir. "Hayır, ptichka. Hiç de öyle düşünmüyorum. Ne olursa olsun, o zaman seni incittiğim için özür dilerim. Başka bir yol bulmalıydım."

"Doğru. George'u öldürmenin başka bir yolu."

Midem bulanıyor, ondan uzaklaşıyorum ve banyoya kaçıyorum - işkencecimin yalnız kalmama izin verdiği tek yer. Bazen her şeyin nasıl başladığını neredeyse unutuyorum, zihnim ilişkimizin ilk zamanlarındaki dehşetin üzerinden rahatça atlıyor.

Sanki içimden bir ses Peter'ın fantezisine uymamı, tüm bunlar gerçekmiş gibi davranmamı istiyor.

"YANI GEORGE İLE ARANIZDA NE OLDUĞUNU BANA HIÇ ANLATMADIN," DEDI PETER. dönüşünden yaklaşık üç hafta sonra keyifli bir Pazar brunch'ı yaparken söyledi. "Neden herkesin düşündüğü gibi mükemmel bir çift değildiniz? Onun gerçekte ne yaptığını bilmiyordunuz, peki yanlış giden neydi?"

Çiğnediğim haşlanmış yumurta parçası boğazıma yapışıyor ve onu yıkamak için kahvemın çoğunu yutmak zorunda . "Bir şeylerin ters gittiğini düşündüren ne?" Sesim çok yüksek çıkıyor ama Peter beni tamamen hazırlıksız yakaladı. Genellikle ölen kocam konusundan kaçınma eğilimindedir - muhtemelen normal bir ilişki yanılısamasını beslemek için.

"Çünkü bana söylediğin buydu," diye sakince cevap veriyor. "Sana verdiğim ilacın etkisindeyken."

Ona bakakalıyorum, yine o noktaya geldiğine inanamıyorum. Geçen hafta korumalarla ilgili konuşmamızdan -ve ardından banyoda beri bana ne yaptığı konusunun etrafında dolanıp duruyoruz, ikimiz de o ham yarayı deşmek istemiyoruz.

"Bu..." Şokumu bastırarak kendimi toparladım. "Bu seni ilgilendirmez."

"Seni dövdü mü?" Peter eğiliyor, metalik gözleri kararıyor. "Seni bir şekilde incitti mi?"

"Ne? Hayır!"

"Pedofil miydi? Nekrofil miydi?"

Sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Hayır, tabii ki değil."

"Seni aldattı mı? Uyuşturucu kullandı mı? Hayvanları istismar etti mi?"

"İçmeye başladı, tamam mı?" Tersledim, kışkırttım. "İçmeye başladı ve hiç durmadı."

"Ah." Peter sandalyesinde geriye yaslandı. "Bir alkolik o zaman. İlginç."

"Öyle mi?" Acıyla soruyorum. Tabağımı alıp, kahvaltımın arta kalanları çöpe atmak için yürüyorum ve tabağı bulaşık makinesine koyuyorum. "On sekiz yaşımdan beri tanıdığım ve sevdiğim adamın -*evlendiğim* adamın- düğünümüzden sonra görünürde bir neden olmadan değiştiğini duymak hoşuna gidiyor mu? Birkaç ay içinde tanımakta zorlandığım birine dönüştüğünü?"

"Hayır, ptichka." Arkamdan yaklaşıyor ve beni kendine doğru çekip saçlarımı okşayarak boynumu öptüğünde nefesim kesiliyor. "Bunu duymak hiç hoşuma gitmiyor" diye mırıldanırken nefesi tenimi ısıtıyor.

"Ben sadece... Ben bunu hiç anlamadım." Kollarında dönüyorum, Peter'ın bakışlarıyla karşılaştığımda eski acılarım depreşiyor. "Her şey çok iyi gidiyordu. Tıp fakültesini bitirdim, bu evi aldık ve evlendik... İş için çok seyahat ediyordu, bu yüzden asistanlık saatlerime aldırmıyordu ve karşılığında ben de tüm o seyahatlere . Ve sonra-" George'un katiline sır verdiğimi fark ederek duruyorum. "Sonra ne oldu?" diye soruyor, parmakları avucumun etrafında kıvrılıyor.

"Sonra ne oldu Sara?"

Dudağımı ısıırıyorum ama ona her şeyi anlatmanın, bir kez olsun tüm gerçeği ortaya çıkarmanın cazibesi inkar edilemeyecek kadar güçlü. Rol yapmaktan, herkesin görmeyi beklediği mükemmellik maskesini takmaktan yoruldum.

Elimi onun elinden çekerek masaya oturmak için yürüdüm.

Peter bana orada katılıyor ve bir süre sonra konuşmaya başlıyorum.

"Evlendikten birkaç ay sonra her şey değişti," diyorum sessizce. "Birkaç hafta içinde sıcakkanlı, eğlenceyi seven kocam soğuk, mesafeli bir yabancıya dönüştü, ne yaparsam yapayım beni kendinden uzaklaştıran birine. Garip ruh halleri yaşamaya başladı, iş seyahatlerini azalttı ve"nefes alıyorum-"içmeye başladı."

Peter'ın kaşları kalktı. "Daha önce hiç içmedi mi?"

"Öyle değil. Arkadaşlarla dışarı çıktığımızda birkaç kadeh içerdi ya da akşam yemeğinde bir kadeh şarap içerdi. Sıradan bir şey değildi - benim de alışkanlığım olmayan bir şey değildi. Ama bu farklıydı. Haftada üç, dört gece zil zurna sarhoş olmaktan bahsediyoruz."

"Bu çok fazla. Bu konuda onunla hiç yüzleştiniz mi?"

Boğazımdan acı bir kahkaha kopuyor. "Onunla yüzleşmek mi? Tek yaptığım onunla bu konuda yüzleşmekti. İlk birkaç seferinde bunu işteki stres, sonra erkek erkeğe bir gece, sonra rahatlama ihtiyacı ve sonra..." Dudağımı ısırdım. "Sonra beni suçlamaya başladı."

"Sen mi?" Peter'ın alnında bir kaş çatılması. "Seni nasıl suçlayabilir ki?"

"Çünkü bu konuda onu rahat bırakmıyordum. Sürekli başının etini yiyor, rehabilitasyona gitmesini, AA'ya katılmasını, yardım edebilecek biriyle - herhangi biriyle- konuşmasını istiyordum. Aynı soruları tekrar tekrar sordum, bunun neden olduğunu, bu şekilde değişmesine neyin sebep olduğunu anlamaya çalıştım." Göğsüm hatırladığım acıyla daralıyor. "Önceden her şey çok iyi gidiyordu. Ailem, tüm arkadaşlarımız, herkes evliliğimizden çok memnundu ve önümüzde parlak bir gelecek vardı. Bunun için hiçbir neden yoktu, onun ani dönüşümünü açıklamak için tutunabileceğim hiçbir şey yoktu. Ben edip durdum, o da içmeye devam etti, da fazla. Ve sonra ben -" Boğazım sıkılarak nefes almaya çalışıyorum. "Sonra ona bu şekilde yaşayamayacağımı, evliliğimiz ile içki içmesi arasında bir seçim yapması gerektiğini söyledim."

"Ve o içmeyi seçti."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "İlk başlarda değildi. Klasik madde bağımlılığı döngüsüne girdik; bana kalmam için yalvarıyor, daha iyi olacağına söz veriyordu, ben de ona inanıyordum ama bir iki hafta sonra her şey eski haline dönüyordu. Ruh halini gösterip bir psikiyatriste görünmesini istediğimde ise bana saldırıyor, içmesinin sebebinin ben *olduğumu* iddia ediyordu."

Peter'ın kaşları derinleşir. "Ruh hali mi?"

"Ben de onlara böyle diyordum. Belki de klinik depresyon ya da başka bir tür akıl hastalığıydı ama bir psikiyatriste gitmeyi reddettiği için hiçbir zaman gerçek bir teşhis koyamadık. Ruh halleri içki içmeden hemen önce başladı. Birlikte bir şeyler yapıyorduk ve aniden tamamen geçmiş, zihinsel olarak farklı bir dünyaya gitmiş gibi görünüyordu. Dikkati dağınık ve garip bir şekilde endişeli, hatta huysuz olurdu. Sanki bir şeyin etkisindeymiş gibiydi ama öyle olduğunu sanmıyorum. En azından bana uyuşturucu gibi gelmedi. Zihninde başka bir yere gidiyordu ve bu haldeyken onunla konuşmak, sakinleşmesini ve sadece *orada* olmasını sağlamak mümkün değildi."

"Sara..." Peter'ın yüzünde tuhaf bir ifade belirir. "Tüm bunlar ne zaman başladı demiştiniz?"

"Evlendikten sadece birkaç ay sonra," diye cevap veriyorum kaşlarımı çatarak. "Yani bu noktada, yaklaşık beş buçuk yıl önce. Neden?" Ve sonra kafama dank etti. "Bunu ima etmiyorsun-"

"Kocanızın dönüşümünün Daryevo katliamındaki rolüyle bir ilgisi olabilir mi? Neden olmasın?" Peter eğilir, gözleri kısılır. "Bir düşünün. Beş buçuk yıl önce Cobakis, aralarında kadın ve çocukların da bulunduğu düzinelerce masum insanın katledilmesiyle sonuçlanan bir bilgi verdi. İster hırsından, ister açgözlülüğünden, isterse de aptallığından olsun, çuvalladı, hem de büyük bir çuvalladı. Onun iyi bir adam olduğunu mu söylüyorsunuz? Vicdanı olan biri mi? Peki, böyle bir adam masumların katledilmesine neden olduğu için ne hissederdiniz? Ellerinde onca kan varken nasıl yaşardı?"

Geri çekiliyorum, sözlerinin korkunç gerçekliği bir kurşun gibi içime saplanıyor. Noktaları neden daha önce birleştirmediyimi bilmiyorum ama şimdi Peter söyleyince çok mantıklı geldi. George'un aldatmacasını ilk öğrendiğimde, dönüşümünün arkasında gerçek işinin olabileceği aklıma geldi, ama Peter'ın hayatımı istila etmesiyle başa çıkmakla o kadar meşguldüm ki -ve onun ifşaatları üzerinde durmamaya çalışıyordum- bu düşünceyi mantıksal sonucuna kadar takip etmedim.

İşkencecimi hayatıma sokan trajik olayların evliliğimi mahveden olaylarla aynı olabileceğini düşünmemiştim... kaderlerimiz sandığımdan çok daha uzun süredir iç içe geçmişti.

Hasta olacaktım gibi hissederek ayağa kalkıyorum, bacaklarım titriyor. "Haklısın." Sesim boğuk ve çiğ. "Onu içmeye iten şey suçluluk duygusu olmalıydı. Bunca zaman, söylediğim ya da yaptığım bir şey yüzünden mi, evliliğimizin onu bir şekilde hayal kırıklığına uğratıp uğratmadığını ve başından beri bunun böyle olup olmadığını merak ettim. "

Peter başını sallıyor, yüzü acımasız çizgilerle belirlenmiş. "Kocanız kariyeri boyunca çok sayıda katliama neden olmadıysa, mantıklı olan tek şey bu."

Nefesimi keserek arkamı dönüyorum ve arka bahçeye bakan pencereye doğru yürüyorum. Dışarıda devasa meşeler koruyucu gibi duruyor, ısınan havadaki baharın ipuçlarına rağmen dalları yapraksız. Şu anda kendimi o meşeler gibi hissediyorum, soyunmuş, tüm çirkinliğimle çıırılçıplak. Ve aynı zamanda kendimi hafiflemiş hissediyorum.

En azından içki içmek benim hatam değildi.

Peter yanıma geldiğinde sessizce "Kaza benim yüzümden oldu, biliyorsun" diyorum. Bana bakmıyor, profili sert ve tavizsiz ve kendi şeytanlarıyla savaştığını bilsem de, varlığı beni temel bir düzeyde rahatlatıyor.

O yanımdayken yalnız değilim.

"Nasıl?" diye soruyor başını çevirmeden. "Raporda araçta yalnız olduğuy yazıyordu."

"Bir gece önce içmiş. O kadar çok içti ki gece boyunca birkaç kez kustu." Kusmuk kokusunu, hastalığı, yalanları ve kırılan umutları hatırlayarak ürperiyorum. Kendimi bir arada tutarak devam ediyorum. "Sabah olduğunda işim bitmişti. Bahanelerinden, daha iyisini yapacağıma dair sözlerin arasına serpiştirdiği sonu gelmeyen suçlamalarından bıkmıştım. George ve benim hiçbir şekilde özel olmadığımızı fark ettim; biz sadece başka bir alkolik ve onun göremeyecek kadar aptal karısıydık. Yaşadığımız zor bir dönem değildi. Evliliğimiz basitçe bozulmuştu."

Büyük, sıcak bir el avucumu sardığında duruyorum, sesim devam edemeyecek kadar titriyor. Peter'ın yüz ifadesi değişmemişti, bakışları pencerenin dışındaki manzaraya odaklanmıştı ama bu sessiz destek hareketi beni sakinleştirdi ve devam etmem için bana cesaret verdi.

"İşe gittiğimde hâlâ sızmıştı, ben de döndüğümde onunla yüzleştim," diyorum elimden geldiğince istikrarlı bir şekilde. "Ona eşyalarını toplayıp gitmesini söyledim ve ertesi gün boşanma davası açacağımı söyledim. Büyük bir kavgaya tutuştuk, ikimiz de incitici şeyler söyledik ve ben-" Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Onu evden çıkmaya zorladım."

Peter hafif bir şaşkınlıkla bana bakıyor. "Onu nasıl dışarı çıkmaya zorladın? Gördüğüm en iri adam değildi ama senden en az elli kilo daha ağır olmalıydı."

Garip soru karşısında dikkatim dağıldığı için göz kırpiyorum. "Arabasının anahtarlarını ve çantasını garaja attım ve dışarı çıkması için ona bağırdım."

"Anlıyorum." Peter'ın ağzının kenarlarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Arabayı o kullandığı ve kaza yaptığı için senin hatalı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ben hatalıyım. Polis kanında yasal miktarın iki katı alkol olduğunu söyledi. İçki içiyordu ve onu araba kullanmaya zorladım. Onu dışarı attım ve-"

"*Anahtarlarını* sen attın, o değil," diyor Peter, parmakları elimin etrafında sıkılaşıırken gülümsemesi kayboluyor. "O yetişkin bir adamdı, senden hem daha büyük hem de daha güçlüydü. Eğer evde kalmak isteseydi, bunu yapabilirdi. Ayrıca, ona dışarı çıkmasını söylediğinde içkili olduğunu biliyor muydun?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır, tabii ki hayır. İşten yeni gelmiştim ve sarhoş gibi görünmüyordu ama-"

"Ama hiçbir şey." Peter'ın sesi de bakışları kadar sert. "gerekeni yaptın. Alkolikler sistemlerinde çok fazla içki varken işlevsel görünebilirler. Bunu bilmem gerekir; Rusya'da buna çok şahit oldum. Onu göndermeden önce kanındaki alkol seviyesini kontrol etmek senin sorumluluğun değildi. Araba kullanamayacak kadar sarhoşsa, direksiyona geçmeye hakkı yoktu. Bir taksi çağırabilir ya da onu otele bırakmanızı isteyebilirdi. Hatta garajınızda uyuyup *sonra da* araba kullanabilirdi."

"I..." Pencereden dışarı bakma sırası bende. "Bunu biliyorum."

"Öyle mi?" Peter elimi bırakarak çenemi tutuyor ve beni bakışlarıyla buluşmaya zorluyor. "Nedense bundan şüpheliyim, ptichka. Gerçekte ne olduğunu kimseye anlattın mı?"

Midem burkuluyor, hoş olmayan, ağır bir ağrı karnımın alt kısmına yerleşiyor. "Tam olarak değil. Yani, polisler onun içtiğini biliyordu ama..."

"Ama bunun alışkanlık olduğunu bilmiyorlardı, değil mi?" Peter elini indirerek tahmin ediyor. "Senden başka kimse bilmiyordu."

Gözlerimi kaçırıyorum, utancın tanıdık yanmasını hissediyorum. Bunun klasik bir eş hatası olduğunu biliyorum ama kirli çamaşırlarımızı ortaya dökmeyi, herkesin övdüğü evliliğin içten içe çürüdüğünü kabul etmeyi kendime yediremiyordum. Başlangıçta, eşit miktarda inkârla karışık bir gurur vardı. Zeki olmam gerekiyordu, önünde parlak bir geleceği olan genç bir doktordum. Nasıl böyle bir hata yapmış olabilirdim? Gözden kaçırdığım uyarı işaretleri var mıydı? Ve eğer yoksa, evlendiğim harika adamın, herkesin umut vaat ettiğini söylediği altın çocuğun başına bu nasıl gelmiş olabilirdi? Şüphesiz, bu geçici bir durumdu, mükemmel bir hayattaki bir tesadüftü. Ve içkinin kalıcı olduğunu anladığımda, sessiz kalmak için başka bir nedenim daha vardı.

"Babam evliliğimin yaklaşık bir yılında kalp krizi geçirdi," diyorum rüzgârda sallanan çıplak dallara bakarak. "Kötü bir krizdi. Neredeyse ölüyordu. Üçlü bypass ameliyatından sonra doktorlar ona stresi minimumda tutmasını söylediler."

"Ah. Ve sevgili kızının kocasının azgın bir alkoliğe dönüştüğünü öğrenmek stresli olurdu."

"Evet." Peter'ın sadece iyi bir evlat olduğumu düşünmesine izin verip bu kadarla yetinebilirdim ama garip bir dürtü beni ağızımdan kaçırmaya itti: "Hepsi bu değildi. İnsanların söyleyeceklerinden ve yapacakları yargılamalardan korkuyordum. George bağımlılığını herkesten saklamakta iyiydi - geriye dönüp baktığımda, sanırım oyunculuk becerileri casusluk konusunda bir ipucu olmalıydı - ve ben de rol yapmakta ustalaştım. İşimizin doğası buna yardımcı oldu. Bir geziyi son anda iptal etmemiz gerekirse ben her zaman 'nöbetçi' olabiliyordum ve George da ayılmakta zorlandığında 'acil bir hikaye' uydurabiliyordu."

Peter birkaç dakika hiçbir şey söylemiyor ve acaba korkaklığım, çok geç olmadan yardım istemediğim için beni kınıyor mu diye merak ediyorum. Bu da beni düşündüren bir başka şey.

sorunlarımız hakkında daha açık olsaydım bir şeyler yapabilirdim. Belki George'u rehabilitasyona ya da psikiyatrik bakıma sokabilirdim ve kaza trajedisi önlenebilirdi.

Tabii ki, yanımda duran adam ne olursa olsun onu öldürecekti, yani bu da var.

Bu düşünceyle başa çıkamayınca, tam da Peter "Peki ya işi? Bu şekilde çalışmaya nasıl devam edebiliyor? Tabii... yabancı görevler almayı bıraktığını söylemediysen?"

"Oldukça fazla." Midemdeki çalkantıyı yatıştırmak için bir nefes alarak dışarıdaki dalların hipnotik sallanışını izlemeye odaklanıyorum. "Evlendikten sonra birkaç kez seyahate çıktı ama çoğunlukla yerel hikâyeleri araştırdı; mafyanın Chicago polisine ve hükümet yetkililerine rüşvet vermesiyle ilgili olan gibi."

"Korunmasının nedeni olduğunu söyledikleri kişi."

Bilmesine şaşırmadan başımı sallıyorum. Muhtemelen Ajan Ryson'la konuşmam sırasında üzerime bir tür parabolik mikrofon yerleştirmişti. Son haftalarda takipçim hakkında öğrendiklerime göre, bu tamamen mümkün.

Her vuruştan kazandığı milyonlar her türlü ekipmana erişim sağlıyor.

"O zaman CIA için çalışmayı bırakmış olmalı," diyor Peter ve ben de onun ağaç dallarını izlediğini görmek için ona bakıyorum. "Ya kovulduğu için ya da yaptığı hatanın sonuçlarıyla baş edemediği için. Yurtdışı görevlerinin olmamasını açıklayabilecek tek şey bu."

"Doğru." Başım rahatsız edici bir gerginlikle zonkluyor ve midem çalkalanmaya ve bükülmeye devam ediyor, sanki içim gittikçe daha sıkı sarılıyor. Belim de ağrıyor; bu fark ediş bana hızlı bir zihinsel hesap yaptırıyor.

Elbette, regl dönemim başlamak üzere.

Birkaç dakika daha pencerenin önünde durup dışarıdaki ağaçları seyrediyoruz, sonra ecza dolabına gidip iki Advil alıyorum ve bir bardak suyla yıkıyorum.

"Sorun nedir?" Peter endişeli bir şekilde kaşlarını çatarak beni takip ederek soruyor. "Hasta mısın?"

"Önemli bir şey değil," diyorum, tüm detaylara girmek istemiyorum. Sonra nasıl olsa bugün öğrenebileceğini fark ediyorum ve ekliyorum: "Benim için ayın o zamanı."

"Ah." Çoğu erkeğin aksine, bu bilgidен en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyor. "Genellikle acı verir mi?"

"Maalesef, evet." Konuşurken krampların şiddetlendiğini hissediyorum ve bugün nöbetçi olmadığım için program tanrılarına şükrediyorum. Bu öğleden sonra klinikte gönüllü olarak çalışacaktım ama bu planımı bir ısıtma yastığıyla yatağa gömülmek lehine revize ediyorum.

"Neden doğum kontrol hapı kullanmıyorsun?" Peter yukarı çıkarken beni takip ederek soruyor. "Bunca zamandır hiçbir şey aldığını görmedim ve bunun genellikle ağırlı dönemlere yardımcı olduğuna inanıyorum."

"Kadın üreme sağlığı konusunda bir uzman mıyız?"

Peter alaycılığıma gözünü bile kırpmadı. "Alakası yok ama Tamila'nın krampları tuttuğu için ona ilaç yazdırdım. Sanırım senin de aynısını yapmamak için bir nedenin vardır?"

İç çekip yatak odasına giriyorum. "Evet. Hormonal doğum kontrolüne tahammül edemeyen nadir kadınlardan biriyim. Dozaj ne kadar az olursa olsun migrenim ve mide bulantım oluyor. Hormonlu RİA'lar bile baş ağrısı yapıyor, bu yüzden ayda birkaç gün sefalet ya da her zaman sefalet arasında seçim yapmak zorundayım."

"Anlıyorum." Ben soyunmaya başlarken Peter kapı aralığına yaslanıyor. İç çamaşırlarıma kadar soyunmamı izlerken bakışlarındaki sıcaklığı görebiliyorum ve umarım yatakta bana katılma konusunda herhangi bir fikre kapılmaz. Beni becerme fırsatını nadiren kaçıır.

Bakışlarını görmezden gelerek komodinin çekmecesinden ısıtma yastığını alıyorum ve cenin pozisyonuna geçerek battaniyenin altına sarılıp Advil'in etkisini göstermesini bekliyorum.

Sessiz bir ayak sesi duyuyorum ve sonra yatak yanıma düşüyor.

Hayır, hayır, hayır. Git başımdan. Şu anda seks yok. İşkencecimin ipucunu anlamasını umarak gözlerimi sıkıca kapatıyorum, ancak bir sonraki anda battaniye aşağı indiriliyor ve sert bir erkek eli çıplak sırtımı okşuyor.

"Sana bir şey getirmemi ister misin?" Derin, yumuşak aksanlı sesi alçak ve yatıştırıcı. "Belki tost ya da çay?"

İrkilerek sırt üstü dönüyorum ve ısıtma yastığını karnıma bastırıyorum. "Hayır, teşekkürler. Ben iyiyim."

"Emin misin?" Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. "Karnını okşamaya ne dersin?"

Ona göz kırpıyorum. "Um..."

"İşte." Isıtma yastığını nazikçe benden uzaklaştırıyor ve sıcak avucunu karnımın üzerine koyuyor. "Şunu deneyelim." Elini dairesel hareketlerle hafif bir basınç uygulayarak hareket ettiriyor ve birkaç dakika sonra, gergin, kramp hissi hafifliyor, cildinden gelen ısı ve masaj hareketi acı verici gerginliğin en kötüsünü uzaklaştırıyor.

"Daha iyi misin?" diye mırıldanıyor, gözlerimi mutlulukla kapatıyorum ve başımı sallıyorum, uyuşukluk üzerime çökerken düşüncelerim sürüklenmeye başlıyor.

"Çok güzel, teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum ve rahatlatıcı masaj devam ederken ılık bir uyku sisine gömülüyorum.

P_{eter}

SARA'NIN BİRKAÇ DAKIKA UYUMASINI IZLEDİM; SONRA SESSİZCE KALKTIM VE ODADAN ÇIKTIM. Yatak odası. Saatlerce başucunda oturup onu izlemekten başka bir şey yapmayabilirdim ama öğlen potansiyel bir müşteriyle telefon görüşmem var ve ondan önce Anton'la birkaç lojistik konuyu görüşmem gerekiyor.

Mutfakta temizlik yapmak sadece birkaç dakikamı alıyor ve sonra komşunun bahçesinden geçmek için arka kapıdan sıvışarak yola koyuluyorum. İlya'nın zırhlı cipi iki blok ötedeki sokağa park edilmiş durumda ve ben yürürken her şeye dikkat ediyorum: küçük bir köpeğin uzaktan gelen havlamasına, yolun karşısına fırlayan bir sincaba, köşeyi dönen koşucunun spor ayakkabılarının markasına... Hiper-uyanıklık artık şimşek hızındaki reflekslerim kadar benim bir parçam ve her ikisi de sayamayacağım kadar çok kez beni hayatta tuttu.

Ben yaklaşırken İlya arabayı çalıştırıyor ve ben biner binmez arabadan inerek sessiz banliyö caddesinde hız sınırının tam üç mil üzerinde ilerliyor.

Uyum sağlamanın, küçük trafik ihlallerine kadar tipik bir sivil gibi davranmayı gerektirdiğine inanıyor.

"Bir sorun mu var?" Rusça soruyorum, tıraşlı kafasını sallıyor.

"Her zamanki gibi sessiz."

İkiz kardeşi ve Anton'un aksine, Ilya bunu söylerken hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyor. Sanırım banliyöde geçirdiğimiz kısa sürenin tadını çıkartıyor, ancak bunu asla yüksek sesle itiraf etmez. Çekirdek ekipteki dördümüzden Ilya, kafatası dövmeleeri ve steroidlerle gençlik flörtünün kalınlaştırdığı çenesiyle tam bir haydut gibi görünüyor. Öte yandan ikizi Yan, düzgünce ütölenmiş kıyafetleeri ve muhafazakar bir kurumsal tarzda kesilmiş kahverengi saçlarıyla bir profesör ya da bankacı gibi görünebilir. Kişilik açısından bakıldığında, Yan yüksek adrenalimli yaşam tarzımızdan keyif alırken, Ilya daha çok stratejiye ve perde arkasında çalışmaya odaklanmayı tercih ediyor.

Sanırım Ilya ağabeyinin peşinden orduya gitmeseydi, bilgisayar programcısı ya da muhasebeci olacaktı.

"Amerikalılardan bir şey var mı?" Bir ışıktaki durduğumuzda sordum. Adamlarım oldukça meşgul olduğu için yerlileeri yedek güvenlik olarak kullanıyorum. Görevleeri Sara yanımda değilken ona göz kulak olmak ve mahallede olağandışı bir hareketlilik olduğunda bizi uyarmak.

"Hayır. Senin kız rutininden pek sapmıyor, ama eminim bunu biliyorsundur."

Başımı sallıyorum, güvenli eve doğru giderken yanlarından geçtiğimiz özenle bakımlı çimenlik sırasını tarıyorum. Canımı sıkan bir şey var ama ne olduğunu tam olarak kestiremiyorum. Belki de sadece ortalık çok sessiz, ufukta büyük bir iş yok ve listemdeki son isim olan Kuzey Carolina generalinin yerini bulma konusunda çok az ilerleme var. Paranoyak herif ailesiyle birlikte ortadan kayboldu ve izini kaybettirmek için o kadar iyi bir iş çıkardı ki tuttuğum hackerlar bile onu bulmakta zorlanıyor.

Bir Kuzey Carolina'ya gidip bizzat neler yapabileceğimi görmem gerekebilir.

Güvenli evimizin garaj yoluna girdiğimizde Ilya'ya "Onlara önümüzdeki birkaç raporu kendim incelemek istediğimi söyle" dedim. "Ve raporları genişletmelerini söyle.

On değil, yirmi blokluğ bir evre. Sara'nın mahallesinde ya da hastanesinin çevresinde hapşıran olursa haberim olsun."

"," diyor İlya ve ben arabadan atlıyorum.

Belki paranoyaklaşıyorum ama Sara'yla aramızdaki ilişkiyi hiçbir şeyin bozmasına izin veremem.

Onu kaybetme riskini göze alamayacak kadar ona ihtiyacım var.

BEN GELDİĞİMDE ELİNDE BİR ISITICI VE TABLETLE KANEPEDİ UZANIYORDU.

ince bacakları zarıfe düzenlenmiş ve parlak kestane rengi saçları başının üstünde dağınık bir düğüm halinde toplanmış. Eşofman altı ve büyük boy bir tişört giymiş olsa bile, küçük kuşum siyah-beyaz bir filmde rol alabilecekmış gibi görünüyor; yüz hatlarının inceliği, kalp şeklindeki yüzünün etrafında dalgalanan gevşek saç tutamlarıyla vurgulanıyor.

Başını kaldırıp yumuşak ela gözlerini yüzüme kilitlediğinde ciğerlerim sıkışıyor. Onu her gördüğümde onu istiyorum, ona olan ihtiyacım göğsümde peneleyen bir açlık. Geçtiğimiz üç hafta boyunca, ona o kadar çok sahip oldum ki, arzumun azalması gerekirdi, ama sadece büyüdü, dayanılmaz bir dereceye kadar yoğunlaştı.

Onu istiyorum ve bunu istiyorum - onun hayatını paylaşmanın, gecenin bir yarısı ona sarılabileceğimi ve sabahları mutfak masasının karşısında onu görebileceğimi bilmenin sessiz hazzını. Hastalandığında onunla ilgilenmek ve iyi olduğunda tadını çıkarmak istiyorum. Ve bazen, kederim , onu da incitmek istiyorum - tüm gücümle bastırdığım bir dürtü.

O benim ve onu koruyacağım.

Kendimden bile.

"Nasıl hissediyorsun?" Kanepeye yaklaşarak soruyorum. Bu sabah onu becerme şansım olmadı ve sadece yanında olduğum için bile yarı sertleşmiş durumdayım. Ancak şehvetim, onun sağlıklı ve iyi olduğundan emin olma ihtiyacımın yanında arka planda kalıyor.

Sara adet kramplarından ölmeyecek ama onu acı çekerken görmek istemiyorum.

"Daha iyi, teşekkür ederim," diye yanıtlıyor tabletini yanına koyarak. Görünüşe göre orada bazı müzik videoları izliyordu - onu rahatlamak için yaptığı bir şey.

"Bunu yapmaya devam edebilirsin," diyorum tablete doğru başımı sallayarak. "Akşam yemeği hazırlamam gerekiyor, o yüzden benim adıma durma."

Tableti almak için hiçbir hareket yapmıyor, sadece başını eğip beni izliyor, ben lavaboya gidip ellerimi yıkarken ve bu akşamki basit akşam yemeği için malzemeleri çıkarırken: dün gece marine ettiğim tavuk göğsü ve salata için taze sebzeler.

"Biliyor musun, soruma hiç cevap vermedin," diyor bir dakika sonra. "Bunu gerçekten neden yapıyorsun? Bütün bu ev işlerinden ne çıkar sağlıyorsun? Senin gibi bir adamın hayatında yapacak daha iyi bir şeyi yok mu? Bilmiyorum... belki bir binanın yanından iple iner ya da bir şeyleri havaya uçurursun?"

İç çektim. Yine o konuya döndü. Hırslı genç doktorum bunu yapmaktan hoşlandığını kavrayamıyor; hem onun için hem de kendim için. Zamanı geri alıp Pasha ve Tamila'yla daha fazla zaman geçiremem, genç halimi önemli şeyler uğruna işten vazgeçmesi için uyaramam çünkü her şey bir anda yok olabilir. Sadece şimdiki zamana odaklanabilirim ve benim şimdiki zamanım Sara.

"Karım bana birkaç basit yemek yapmayı öğretti" diyorum, salatayı doğramaya başlamadan önce tavuk göğsünü tavaya yerleştiriyorum. "Onun kültüründe kadınlar tüm yemekleri yapma eğilimindeydi ama o geleneklere pek bağlı değildi. Ona bir şey olursa oğlumuza bakabileceğimden emin olmak istiyordu, bu yüzden onu memnun etmek için birkaç tarif öğrenmeyi kabul ettim ve yemek hazırlama sürecini sevdiğimi fark ettim." Tanıdık bir acı anılarla göğsümü sıkıyor, ama kederimi bir kenara itip koltuktan beni izleyen sıcak ela gözlerdeki sempatik meraka odaklanıyorum.

Bazen Sara'nın benden nefret etmediğine ikna oluyorum.

En azından her zaman değil.

"Demek karın için yemek yapmaya başladın?" diye soruyor birkaç dakika sessiz kaldığımda ve ben de başımı sallayarak kesme tahtasındaki sebzeleri büyük bir salata ksesine boşaltıyorum.

"ğrendim ama o gidene kadar temel bilgilerden fazlasını öğrenemedim," diyorum ve kendime rağmen sesim sert, bastırılmış acıyla iğ. "Katliamdan iki ay sonra Moskova'da bir aşçılık okulunun nnden geçiyordum ve bir anlık dürtüyle içeri girip aşçılık dersi aldım. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum ama işim bittiğinde ve *pancar orbam* ocakta kaynarken kendimi biraz daha iyi hissettim. Odaklanabileceğim farklı bir şeydi, somut ve gerçek bir şey."

İçimde kaynayan öfkeyi dindiren, intikamımı bir yemek tarifi gibi, atmam gereken adımlar ve almam gereken önlemlerle birlikte planlamamı ve strateji oluşturmamı sağlayan bir şey.

Son kısmı söylemiyorum çünkü Sara'nın bakışları daha da yumuşuyor. Sanırım küçük hobim beni onun gözünde insanlaştırıyor. Bu hoşuma gidiyor, bu yüzden ona Moskova'ya eski amirim Ivan Polonsky'yi katliamın örtbas edilmesine katıldığı için öldürmeye gittiğimi ya da ders bittikten bir saat sonra bir ara sokakta boğazını kestiğimi söylemiyorum.

Kanı o gün pancar çorbasına çok benziyordu.

Sara ısıtma yastığını kendine doğru çekerek, "Sanırım kaybedinceye kadar neye sahip olduğunu asla bilemiyorsun," diyor ve ses tonundaki hüzünlü ifadeyi kısıkandığımı hissediyorum.

Umarım kocasını dşnmyordur, çünkü bana kalırsa o büyük bir kayıp değil.

O *sookin syn* başına gelen her şeyi hak etti.

Yemek hazır olduğunda Sara masada bana katılıyor ve ben ona yemek pişirme dersleri aldığım bazı şehirleri anlatırken yemeğimizi yiyoruz: İstanbul, Johannesburg, Berlin, Paris, Cenevre... Mutfakları tarif ettikten sonra, huysuz şeflerle ilgili birkaç hikaye paylaşıyorum ve Sara içten bir gülümsemeyle gülüyor

Beni dinlerken yüzü aydınlanıyor. Havayı bozmamak için karanlık kısımları - Paris'te Interpol'ün beni bulması ve aşçılık okulunun bulunduğu binadan çıkarken ateş etmek zorunda kalmam ya da Berlin'de derse girmeden önce bir hedefin arabasını havaya uçurmam gibi- atlıyorum ve yemeği dostane bir şekilde bitiriyoruz, Sara onu kovmadan önce temizlenmeme yardım ediyor.

"Git rahatla," dedim ona. "Bir duş al ve yatağına gir. Birazdan kalkacağım."

Yüz ifadesi temkinli bir hal alıyor. "Tamam, ama bil diye söylüyorum, reglim başladı."

"Ne olmuş yani? Sence biraz kan beni iğrendirir mi?" Yüzündeki ifadeye bakıp sırtıyorum. "Şaka yapıyorum. Kendini iyi hissetmediğini biliyorum. Eski güzel günlerdeki gibi sarılırız."

"Ah, anladım." Yüzünde içten ve sıcak bir gülümseme beliriyor. "Bu durumda, yakında orada görüşürüz."

Aceleyle mutfaktan çıkıyor ve ben orada öylece duruyorum, nefes alamıyorum, sanki karnımdan bıçaklanmışım gibi hissediyorum.

Kahretsin, o gülümseme... O gülümseme her şeydi.

İlk defa onun yanında neden böyle hissettiğimi anlıyorum. İlk defa onu ne kadar çok sevdiğimi anlıyorum.

Sara

PAZAR SABAHI KENDIMI DAHA IYI HISSEDIYORUM VE AILEMI GÖRMEYE GITMEYE KARAR VERİYORUM.
BEN

Peter'ın dönüşünden bu yana onları sadece bir kez ziyaret ettim, çünkü takipçimle meşguldüm ve onları tehlikeye atmaktan endişe ediyordum. Ancak Peter'ın onlara keyfi olarak zarar vermeyeceğine giderek daha fazla ikna oluyorum. Ailesine bana bunu yapamayacak kadar çok değer veriyor.

Onun isteklerini yerine getirdiğim sürece ailem güvende olacak.

Annemi aradığımda çok mutlu oluyor ve suşi yemeye gitmek için plan yapıyoruz. Peter'ı bu konuda bilgilendirdiğimde, dalgın bir şekilde başını sallıyor ve telefonuna bir şeyler yazıyor.

"Ne yazıyorsun?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

"Adamlarıma bugün burada olacağımı söylüyordum," diyor ve telefonu kaldırıyor. "Neden? Size katılmamı mı istediniz?" Bana bakarken gri gözleri parıltıyor.

Gülüyorum. "Hayır, bence FBI'ın en çok arananlardan birini yakalamak için restorana baskın yaptığı bölüm biraz iştah kaçırıcı olabilir."

Peter gülümsemiyor ve ben onun ciddi olduğunu anlıyorum. "Sen... sen benimle insan içine çıkar mısın?"

"Neden olmasın?" Kaşlarını soğukkanlılıkla kaldırıyor. "Seninle Starbucks'ta tanıştım, I?" değil mi?

"Şey, evet, ama bu daha önceydi. Yani, neyse boş ver." Bir nefes alıyorum. "Sanırım toplum içinde görünmekten korkmuyorsun?"

"Yerel FBI ofisinin önünde geçit töreni yapmam, ancak mekanı önceden araştırırsam ve kamera olmadığından emin olursam ara sıra öğle veya akşam yemeği için dışarı çıkabilirim."

"Oh." Çantamı alırken dudağımın iç kısmını çiğniyorum. "Belki bu hafta içinde akşam yemeğine çıkabiliriz..."

"Ama bugün değil," diyor ve ben kendimi garip hissederek ama başka ne yapacağımı da bilmeden başımı sallıyorum. George'un katilini ailemle tanıştırmamın imkânı yok.

Onunla yemeğe çıkmayı teklif etmem bile yeterince kötü.

"Tamam o zaman. Döndüğünde görüşürüz," diyor ve o daha başka bir şey önermeden -eşleşen dövmeler ya da bir plaj düğünü gibi- sıvışıp gidiyorum.

Bu tam bir çılgınlık ve en çılgın tarafı da normal görünmeye başlaması.

Peter'ın hayatımda olmasına alışıyorum.

ÖĞLE YEMEĞİNDE AILEME EVİ SATMAMAYA KARAR VERDİĞİMİ SÖYLEDİM. I

Avukatların teklifinin kabul edilmediğini iki hafta önce onlara zaten söylemişim, bu yüzden kararımı duyduklarında pek şaşırmadılar. Aslında, evin onlara arabayla sadece yirmi dakika uzaklıkta olduğu, yeni dairemin ise en az kırk beş dakika uzaklıkta olacağı düşünüldüğünde oldukça memnunar.

"Çok güzel bir ev," diyor babam, kendine küçük bir tabak soya sosu koyarken. "Bence tüm bu apartman olayı aşırı bir tepkiydi. Gençsin ama yıllar çabuk geçiyor ve yakın zamanda bir aile kurmayı düşünmek isteyebilirsin. Bilirsin, dışarı çık ve bir erkekle tanış-"

"Kes şunu Chuck," diye tersliyor annem. "Sara'nın daha çok zamanı var." Bana dönerek daha yumuşak bir sesle, "İstediğin kadar zamanın var hayatım. Babanın seni hiçbir şeye zorlamasına izin verme. Evi tuttuğun için mutluyuz ama bu yakın zamanda torun sahibi olmanı beklediğimiz anlamına gelmiyor."

"Anne, lütfen." Hala lisedeymişim gibi gözlerimi devirmemek için elimden geleni yapıyorum. Annemle babam bana karşı iyi polis-kötü polis taklidi yapıyor, muhtemelen aklıma "dışarı çık ve iyi bir adamla tanış" önerisini yerleştirmek umuduyla. "Eğer torun sahibi olmanın eşiğindeysem, söz veriyorum bunu ilk öğrenen sen ve babam olacaksınız."

Annem babama güzel bir gülümseme veriyor. "Gördün mü? Hazır olduğunda oraya gidecek."

"Tamam." Tahta yemek çubuklarımı ayırmakla meşgulüm. "Hazır olduğumda." Hayatımda olup bitenlere bakılırsa, bu hiçbir zaman olmayabilir. Ya da en azından Peter benden sıkılana kadar -ki bunun yakın zamanda gerçekleşmesi pek olası görünmüyor. Aksine, sanırım şu anda bana daha da takmış durumda, gri gözleri omurgamdan aşağı ılık ürpertiler gönderen tuhaf bir ışıkla beni izliyor.

Bunun nedenini analiz edemeden garson suşi tekmemizi getiriyor ve annemle babam ustaca düzenlenmiş balıkları *öve öve* bitiremiyor, beni pek de ince olmayan entrikalarından . Keşke onlara gerçeği söyleyebilseydim ama Peter'ı onları dehşete düşürmeden açıklamamın bir yolu yok.

Ben de hâlâ tüm bu olanlarla nasıl başa çıkacağımdan emin değilim.

HAFTANIN SONUNDA REGL DÖNEMİM BITİYOR VE BEN DE YENİDEN

Hafta başında iki nöbet ve her zamanki mesai saatlerime ek olarak Çarşamba günü klinikte üç saatlik bir mesai. O kadar çok çalışıyorum ki evde bile zor duruyorum ama Peter itiraz etmiyor.

durumdan pek memnun değil. Regl olmama rağmen, son birkaç gündür seks yaptık -hassas olmadığı konusunda yalan söylemiyordu- ve her seferinde alışılmadık derecede a , dokunuşu sınırsız ve sınırd  kaba oldu.

Sanki beni bir şekilde kaybetmekten korkuyor, sanki bir saatin tik taklarını duyuyor.

Cuma günü, günün büyük bir kısmını ofisimde hastalara bakarak geçiriyorum, ancak tam eve gitmek üzereyken hastalarımından birinin doğum yaptığına dair acil bir mesaj alıyorum. Yorgun bir i  çekişi bastırarak, temizlenmek için aceleyle soyunma odasına gidiyorum ve vardiyasından çıkan Marsha ile karşılaşıyorum.

"Hey," diyor sempatik bir yüz ifadesiyle. "Yeni mi başlıyorsun?"

" yle görünüyor," diyorum kıyafetlerimi dolaba yerleştirirken. "Siz kızlar bu gece dışarı çıkıyor musunuz?"

"Hayır. Andy gelemiyor ve Tonya da şu sevimli barmenle meşgul. Onu hatırlıyor musun?"

Saçımı at kuyruğu yapıyorum. "Gittiğimiz kulüpteki mi?" Marsha'nın başıyla onaylaması üzerine soruyorum: "Evet, neden? Takıldılar mı?"

"Tahmin ." Marsha sırtıyor. "Her neyse, aceleniz olduğunu görüyorum, bu yüzden gitmenize izin vereceğim. Bu hafta sonu bir şey yapmak istersen beni ara. Andy yarın akşam barbekü partisi veriyor ve eminim senin de gelmeni çok ister."

"Teşekkür ederim. Gelebilsen seni ararım," diyorum ve soyunma odasından aceleyle  ıkıyorum. Onu aramayacağımı biliyorum ve bu sefer arkadaşlarım için korktuğumdan değil.

Barbekü her ne kadar cazip gelse de, bu hafta sonunu en çok evde sakin bir şekilde geçirmek için sabırsızlanıyorum.

Peter ile.

Nefret etmekte zorlandığım adam.

BİRKAÇ SAAT SONRA, BITKİN BİR HALDE SOYUNMA ODASINA GERİ DÖNDÜM. BENİM Hastanın rahmi yırtıldı ve onu ve bebeği kurtarmak için acil sezaryen yapmak zorunda kaldım. Neyse ki her ikisi de sağ salim kurtuldu ama açlıktan ve aşırı yorgunluktan başım çatlayacak gibi ağrıyor.

Eve dönmek, Peter akşam yemeği için ne hazırladıysa onu ısıtmak ve eğer şanslıysam uykuya dalarken masaj yaptırmak için sabırsızlanıyorum.

"Dr. Cobakis?"

Kadın sesi belli belirsiz tanıdık geliyor ve nabzım hızlanarak arkamı dönüyorum. Peter'ın saldırısından sonra uyandığımda Ajan Ryson'ın yanında olan FBI ajanı/hemşire Karen'ı görüyorum. Geçen seferki gibi hemşire önlüğü giymiş ama bu hastanede çalışmadığını biliyorum.

Uyum sağlamaya çalışıyor olmalı.

"Karen?" Gerginliğimi belli etmemeye çalışıyorum. "Burada ne işin var?"

Bana yaklaştı ve birkaç adım ötemde durdu. "Seninle fark edilmeyeceğimiz bir yerde konuşmak istedim ve burası da iyi bir fırsat gibi göründü."

Soyunma odasına bir göz attım. Haklı: şu anda burada sadece biz varız. "Neden?" Dikkatimi tekrar ona yöneltiyorum. "Sorun ne?"

"Birkaç ay önce Ajan Ryson'a ulaştınız," diyor sessizce. "İzlendiğinizi hissettiğinizi söylemişsiniz. O zaman endişelerinizi dikkate almamıştık ama o zamandan beri bazı yeni bilgiler aldık."

Boğazım düğümleniyor. "Ne... ne yeni bilgi?"

"Evinizde size saldıran kaçak Peter Sokolov ile ilgili."

"Oh?" Sesim bir oktav fazla yüksek.

"Bölgede, bu hastaneden sadece birkaç blok ötede görülmüş. Gizli bir trafik kamerası yüzünü belli bir açıdan yakaladı ve yüz tanıma programımız fotoğrafı işaretledi." Başını yana eğiyor. "Bu konuda bir şey biliyor , değil mi Dr. Cobakis?"

"I..." Kalp atışlarım kulaklarımda uğulduyor, düşüncelerim panik içinde daireler çiziyor. İşte bu, Peter kimseyle konuştuğumu bilmeden yardım alma fırsatı. FBI onun burada olduğunu zaten biliyor ve onu bulana kadar durmayacaklar. Başarı şanslarını artırabilirim, onlara büyük olasılıkla benim evimde olduğunu söyleyebilirim eğer onu ve adamlarını yakalamayı başarırlarsa, her şey gerçekten bitmiş olacak.

Hayatım yeniden bana ait olacak.

"Sorun yok, Dr. Cobakis." Karen koluma nazık bir el koydu. "Tüm bunların sizin için çok stresli olduğunu biliyorum ama güvende olduğunuzdan emin olacağız. Sadece lütfen son birkaç haftayı düşünün. Birinin seni takip ediyor olma ihtimali var mı? Son zamanlarda izlendiğini hissettiğin herhangi bir durum oldu mu?"

Her zaman - çünkü izleniyorum. Bunu ona söylemek istiyorum ama kelimeler ağzımdan çıkmıyor; bunun yerine nefes alışım hızlanıyor ve neredeyse nefesim kesilecek hale geliyor.

Peter ajanlar onun için geldiğinde sessizce gitmeyecek; savaştacak ve insanlar ölecek. Öldürülebilir. Güçlü bedeninin kurşun delikleriyle delik deşik olduğunu, yoğun metalik gözlerinin ölümle donuklaştığını ve solduğunu hayal ettiğimde bulantı boğazımda yükseliyor. Bu görüntü bana neşe vermeli ama onun yerine midem bulanıyor, onsuz hayatımın nasıl olacağını hayal etmeye çalışırken göğüs kafesim acı verici bir şekilde sıkışıyor.

Tekrar ne kadar özgür ve ne kadar yalnız olacağım.

"Ben... Hayır." Başımı sallayarak bir adım geri çekiliyorum. Sağlıklı düşünemediğimin farkındayım ama söylemeye de dilim varmıyor. Ağzım kelimeleri oluşturmuyor. "Hiçbir şey fark etmedim."

Karen'ın alnı çatılır. "Hiçbir şey mi? Emin misiniz? Bildiğimiz kadarıyla siz ve merhum kocanız onun bu bölgeyle olan tek bağlantısısınız."

"Evet, eminim." Sanki bir yabancı bu yalanları söylüyor. Baş ağrım kafatasımın içinde davul gibi çalana kadar şiddetleniyor ve kendimi

Kusmanın eşiğindeyim. Düşüncelerim bir alternatiften diğerine savruluyor, zihnim labirentin içindeki bir fare gibi. Neden yalan söylediğimi bile bilmiyorum. Her şey bitti. Öyle ya da böyle, bitti - çünkü artık Peter'ın bölgede olduğunu biliyorlar, ne dersem diyeyim onun için gelecekler. Ve eğer onu öldürmeyi ya da yakalamayı başaramazlarsa, ona ihanet ettiğimi düşünebilir ve beni götürme tehdidini gerçekleştirebilir, hatta belki de bana bir ders vermek için yakınımıdaki insanları cezalandırabilir.

FBI'a yardım *etmeliyim*.

Bu benim özgür olmak için en iyi şansım.

"Pekâlâ," diyor Karen ben sessiz kaldığımda. "Aklına bir şey gelirse, işte numaram." Bana bir kart uzatıyor, ben de uyuşmuş parmaklarımla kartı alıyorum ve şöyle diyor: "Her ne sebeple olursa olsun seni izliyor olma *ihhtimaline* karşı onu ürkütmek istemiyoruz, bu yüzden seni şu anda koruma altına almayacağız. Bunun yerine, üzerinize ihtiyatlı bir koruma ekibi yerleştireceğiz ve eğer olağandışı bir şey görürlerse - ve gerçekten olağandışı bir şey demek istiyorum - güvenliğinizi sağlamak için hızlı hareket edecekler. Bu arada, lütfen normal faaliyetlerinize devam edin ve kocanızı öldüren adamın yaptıklarının bedelini ödeyeceğinden emin olun."

"Tamam. Bunu yapacağım." Soğukkanlılığımı koruyarak açık dolaptan çantamı alıp kapattıktan sonra aceleyle odadan çıkıyorum.

Hâlâ önlüklerimi giydiğimi fark ettiğimde arabamın yanına varmışım bile. Karen'ın pususu sağ olsun, kıyafetlerimi değiştirmeyi unutmuşum.

ÇIKARKEN HOPARLÖRLERDEN HEAVY METAL SESLERİ YÜKSELİYOR,

Aptallığım için kendimi suçluyorum. Başım ağrısa bile müzik bir şekilde rahatlatıcı, şiddetli ritimler düşüncelerimin çılgın karmaşasından daha düzenli. Fırsatım varken Karen'a güvenmediğime ve FBI'dan yardım istemediğime inanamıyorum. Şimdi ne yapacağımı, nasıl davranacağımı ya da

Nereye gideceğimi bile. FBI beni izlerken eve mi gideceğim? Ve eğer gidersem, Peter'ın orada olduğunu fark edecekler mi, yoksa aldığı önlemler -örneğin garaj yoluma park etmemek gibi- onun varlığından habersiz kalmalarını sağlayacak mı? Belki de bunun yerine ailemin evine ya da bir otele gitmeli ya da hastanede bir yerde kalmalıyım. Ama o zaman Peter'ın beni sürekli takip eden adamları ne olacak? Bir şeylerin ters gittiğini anlarlar ve Peter peşime düşebilir, o zaman kim bilir neler olur? Genel olarak, FBI korumalarımı fark edecek mi, yoksa önce ajanları fark edip Peter'ı uyaracaklar mı? Eve döndüğümde onu çoktan gitmiş, yetkililerden bir kez daha kaçmış olarak mı bulacağım?

Her şeyi ne kadar berbat ettim?

Zihnim Karen'la yaptığım konuşmayı tekrar tekrar gözden geçirirken ellerim direksiyona kenetlenmiş durumda. Tanrım, ona gerçeği söylemek, durumun tüm karmaşıklığını açıklamak ve her şeyi uzmanların halletmesine izin vermek için o kadar çok fırsatım vardı ki. Neden böyle yapmadım? Nasıl bu kadar aptal olabildim? Üzerimi değiştirmeyi unuttuğumu fark ettikten sonra soyunma odasına geri döndüm ve kendime Karen hala oradaysa doğru şeyi yapacağımı söyledim ama o çoktan gitmişti.

O gitmişti ve ben rahatlamıştım çünkü içten içe bunu yapmayacağımı biliyordum.

Peter'ın tehdidi başımın üzerinde dolaşırken bile, onun ölümüyle sonuçlanabilecek bir yüzleşmeyi hızlandırmaya kendimi ikna edemiyorum.

Arka planda Metallica çığlıkları atarken, otomatik pilotta araba kullanıyorum, düşüncelerime o kadar dalmışım ki bilinçaltımın gideceğim yeri çoktan seçtiğini fark etmiyorum. Ancak sokağıma döndüğümde nereye gittiğimi anlıyorum ve o zaman da çok geç oluyor.

Ben geldim.

Sara

GARAJDAN EVE GIRERKEN TITRIYORUM, BOĞAZIM DÜĞÜMLENİYOR.

endişe ve kalbimin başımdaki zonklamayla senkronize bir şekilde çarpması. Saat gece yarısını çoktan geçti ve tüm ışıklar kapalı, ama Peter'ın daha önce yaptığı şeyin iştah açıcı kokusunu alabiliyorum. Midem gurulduyor, sinirlerimi parçalayan adrenaline rağmen vücudum yakıt istiyor. Yakında bir şeyler yemem gerekecek ama önce Peter'ın nerede olduğunu ve neler olduğunu bilip bilmediğini öğrenmem lazım.

"Aç mısın?"

Tanıdık derin ses beni o kadar ürkütüyor ki, panikle boğazımdan bir ciyıklama kaçıyor.

Bir ışık yanıyor ve Peter'ın aile odasındaki kanepenin üzerindeki figürünü aydınlatıyor. Rahat sıcaklığa rağmen deri ceketini giymiş, uzun, güçlü vücudu bana bir yırtıcının tembel tembel yayılmasını hatırlatan rahat bir pozda düzenlenmiş.

"Um, evet." *Tanrım, biliyor mu? Neden burada karanlıkta oturuyor?*

"Hastalarımın biri doğum yaptı ve akşam yemeğini kaçırdım."

"Öyle mi?" Peter akıcı bir hareketle ayağa kalktı. "Bu hiç iyi değil. Gel, bayılmadan önce seni besleyelim."

Dengesiz bacaklarımla onu mutfağa kadar takip ediyorum. Burada olması - ve benim için yemek ısıtması - adamlarının FBI kuyruğumu fark etmediği anlamına geliyor olmalı. Bu tersinin de doğru olduğu anlamına mı geliyor? Korumam için görevlendirilen FBI ajanları Peter'ın beni takip eden kişiyi gözden kaçırmış olabilir mi?

Ellerim ve ayaklarım stresten buzdurumda ve ellerimi yıkayıp masaya otururken ısınmış bir ölü gibi görüldüğümün farkındayım. Peter'ın solgunluğumu FBI'nın her an evime baskın yapabileceği gerçeğinden ziyade yorgunluğa bağlayacağını umuyorum.

Önüme bir kase doyurucu sebze çorbası ve bir dilim ekşi mayalı ekmek koyuyor, sonra masanın karşısındaki her zamanki yerine oturuyor, kaşığımı alıp çorbaya daldırmamı izlerken yüzü ifadesiz. Ellerim hafifçe titriyor; bunu fark etmemesi mümkün değil ama umarım yorgunluğuma yoruyordur. Aksi takdirde -eğer bir şeylerden şüphelenirse- işler hızla kötüye gidebilir. FBI bekçi köpeklerimin takviye çağırmasından daha hızlı bir şekilde beni bağlayıp uluslararası bir sığınağa doğru yola çıkarabilir.

Kahretsin, neden böyle bir risk alıyorum? Neden Karen'a her şeyi anlatmadım?

Kendimi tekmelerken bile bu sorunun cevabını biliyorum. Karşımda oturuyor, gri gözleri beni hem ürperten hem de içimi ısıtan bir yoğunlukla bana dikilmiş. İşkencecimden kurtulmak istemeliyim, onu hayatımdan çıkarmak için elimden gelen her şeyi yapmalıyım ama yapamıyorum. Onu uyaracak ve kaçırılma riskini göze alacak kadar deli değilim ama adaletin onu yakalayacağı ve ya kaçmak ya da savaşmak zorunda kalacağı anı hızlandırmak için de kendimi zor tutuyorum.

Nasıl olsa olacak; tek yapmam gereken hayatta kalmak.

"Çok fazla çalışıyorsun," diye mırıldanıyor Peter, beni incelerken başını eğiyor ve ben titrek bir nefes veriyorum.

Tanrı'ya şükür. Kaygımı yorgunluğa bağlıyor.

"Biraz rahatlamalısın, ptichka, ara sıra ağırdan almalısın," diye devam ediyor ve ben başımı sallıyorum, bakışlarının yoğunluğundan kaçmak için kâseme bakıyorum.

"Evet, sanırım." Ekmekten bir ısırık alıyorum ve kafamdaki zihinsel yaygarayı susturmak için tuzlu tatlara odaklanarak bir kaşık çorba yutuyorum. Sadece kısmen başarılı oluyorum, ama bu bir kaşık daha ve sonra bir tane daha yememi sağlamaya yetiyor.

Cesaretimi toplayıp tekrar başımı kaldırdığımda bir dilim ekmeğimi bitirmiş ve kâsemin neredeyse yarısını bitirmiştım. "Neden beni burada bekliyordun?" İçeri girdiğimde evin ne kadar karanlık olduğunu hatırlayarak soruyorum. "Yatakta ya da duşta falan olacağını düşünmüştüm."

"Çünkü son günlerde seni neredeyse hiç görmedim, ptichka ve seni özledim." Gözleri bütün hafta boyunca gördüğüm o tuhaf yumuşaklıkla parlıyor.

Midem bulanıyor, boğazımda bir düğüm oluşuyor. "Sen... sen mi?" Bunu bana daha önce hiç söylememişti; ikimiz de bana takıntılı olduğunu bilmemize rağmen, hiçbir zaman gerçek hislerini itiraf etmemişti.

"Hmm-mm. Al, biraz daha ye." Bir dilim ekmeği daha bana doğru itiyor. "Hâlâ çok solgun görünüyorsun."

Ekmeği elime alıp ısıriyorum ve yüz ifademi gizlemek için tekrar yere bakıyorum. Boğazımdaki düğüm genişliyor, gözlerim irrasyonel yaşlarla doluyor. Neden bana bunları söylemek için bugünü, onca gün arasından bugünü seçmek zorunda? Bana iyi değil, kötü davranmasına ihtiyacım var. Onun bir canavar, bir katil, Ted Bundy'nin yüzünü kızartacak şeyler yapmış bir adam olduğunu hatırlamam gerekiyor.

Gittiğinde onu özlememek için beni hayal dünyasından çıkarmasına ihtiyacım var.

Peter beni sessizce izlerken çorbanın geri kalanını yudumlarken gözyaşlarımı tutmayı başarıyorum. Bana öylece bakabilmesi rahatsız edici.

Hiçbir şey yapmadan, sanki sadece beni görmek bile onu büyölüyormuş gibi. Onu bunu yaparken birkaç kez yakaladım; hatta bir keresinde uyandığımda onu bana böyle bakarken buldum.

Aynı anda hem rahatsız edici hem de gurur verici, tıpkı bana olan sonsuz açlığı gibi.

Kâsem boşaldığında bulaşık makinesine koymak için ayağa kalkıyorum ama Peter onu elimden alıyor.

"Ben hallederim," diyor usulca ve alnıma nazik bir öpücük bırakıyor. "Yukarı çık ve yatmak için hazırlanmaya başla. Bir dakika içinde orada olacağım."

Başımı sallıyorum, yeni bir gözyaşı dalgasını engellemek için gözlerimi kırıştırıyorum ve itiraz etmeden yukarı çıkıyorum. Bunu sık sık yapıyor: Yorgun olduğumda ne kadar küçük olursa olsun beni tüm işlerden kurtarıyor. Bulaşık makinesine bir kase koymanın beni zorlamayacağını anlamış olmalı, ama yine de bana uzun saatler boyunca yorulan bir doktor gibi değil de bir hastaymışım gibi davranıyor.

Beni bebekleştiriyor ve ben bunu seviyorum, yapmamam gerektiği halde. Yaptığı her şeyden nefret etmeliyim, çünkü bunların hiçbirisi gerçek değil.

PETER YUKARI ÇIKTIĞINDA DUŞUMU ÇOKTAN BITİRMİŞTİM.

Banyoda beni köşeye sıkıştırıyor, tam dişlerimi fırçalamayı bitirmişken beni tezgâha sıkıştırıyor. Havlum üzerime sarılı, ama onu çekip yere bırakıyor ve buğulanmış aynadaki görüntümüz - ben solgun ve tamamen çıplakken, o koyu renk kıyafetleriyle tamamen giyinmiş - kalbimin gergin bir heyecanla çarpmasına neden oluyor.

Bu gece özellikle aç ve biraz da tehlikeli.

Yeterince eminim, büyük bir elini boğazıma doluyor ve sıkmasa da, kontrolünün ince perdesinin arkasındaki karanlığı, kontrol edici jestin içindeki tehdidi hissediyorum. Aynı anda diğer eli göğsümü kavırıyor, başparmağının sert kenarı gergin meme ucuma sürtünüyor.

Gözleri aynada benimkileri tutuyor ve gümüş derinliklerde garip bir açlık görüyorum, sahiplenmeyle karışık şehvet ve dizlerimi zayıflatan ve omurgamdan aşağı sıcak ürpertiler gönderen o yoğun şey.

"Kendine bir bak," diye kulağıma nefes veriyor ve gözlerimi onun hipnotik bakışlarından ayırıp sunduğumuz resme odaklanıyorum: o çok büyük ve ölümcül derecede yakışıklı, ben ise küçük ve kadınsı, onun karanlık kucağında neredeyse kırılğan. "Ne kadar güzel olduğuna bak, ne kadar tatlı, yumuşak ve safsın. O pürüzsüz tenin, çok ince ve narin, çok kolay zedeleniyor..." Ben yutkunurken boğazımı okşuyor, nabzım onun sözleriyle daha da hızlanıyor.

"Bazen neyi merak ediyorum biliyor musun?" diye yumuşakça devam ediyor ve sert parmakları göğüs ucumu acımasız bir maksatla sıkarken tezgahın kenarını kavıyorum. "Acaba bu güzel boynuna bir zincir takıp seni kendime kilitlesen ve anahtarı atsam mı? O zaman ağlar mıydın, ptichka? Öfkelenir miydin?" Kulak mememi ısıırıyor, eli göğsümden aşağı inip cinsel organımı avuçlarken beyaz dişleri tenimi sıyrıyor. "Yoksa gizliden gizliye hoşuna mı giderdi?"

Nefes alıyorum, titriyorum, o kadar ateşliyim ki alevler içinde kalabilirim. Çizdiği resim hem korkutucu hem de tahrik edici, aynadaki görüntü kadar karanlık ve erotik. Kolları etrafımdayken ceketinin deri kokusunu alabiliyorum, metalik fermuarı sırtımda hissedebiliyorum ve parmakları ıslak kıvrımlarımı ayırıp klitorisime dokunduğunda, keskin zevk kırbacı çaresizlik hissini, tamamen kontrol dışı olma hissini şiddetlendirdiğinde üzerime akut bir savunmasızlık hissi geliyor.

"Lütfen." Sesim titriyor. "Lütfen, Peter..."

"Lütfen ne?" Parmakları içime girip kancalanıyor, dişleri tekrar boynumu sıyrırken G noktama bastırıyor. "Lütfen ne, ptichka? Lütfen dokun bana? Lütfen beni becer? Lütfen git buradan?"

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. "Lütfen sik beni." Utanmayı geçtim, inkârı geçtim. Vücudumdaki her hücrenin ihtiyaçla titreştiğini, içimde uyandırdığı karanlık arzuyla yandığını hissediyorum. Belki farklı koşullar altında,

Güçlü kalmaya, saygınlık adına ne varsa ona tutunmaya çalışırdım, ama çok yorgunum ve bunun son olabileceğinin çok farkındayım.

Bu gece son kez birlikte olabiliriz.

"Gözlerini aç," diye homurdanıyor ve ben sersemlemiş bir şekilde itaat ediyorum, zevkin uyuşturucu çekiciliğiyle savaşıyorum.

Peter'ın bakışları aynada karanlık ve yoğun, yüzü şiddetli bir ihtiyaçla gergin. Ve altında, o rahatsız edici şeyi, tam olarak tanımlayamadığım o yumuşaklığı hissediyorum.

"Söyle bana Sara. Seni nasıl becermemi istediğini söyle. Sert mi istiyorsun" -parmaklarını içime acımasızca sokuyor- "yoksa nazik mi? Sert mi"-avucunun topuğunu seksime sürtüyor-"yoksa yumuşak mı?" Baskıyı hafifleterek kulak mememi yalamak için başını eğiyor, sıcak nefesi tenimi ısıtırken kulağıma fısıldıyor, "Çiçekler ve güzel sözler mi istiyorsun, ptichka? Yoksa toplum yanlış bulsa bile... her zaman istediğin şey olmasa bile, çiğ ve gerçek bir şey mi tercih edersin?"

Başparmağı klitorisimde dolaşırken nefesim dışlerimin arasından tıslayarak çıkıyor, tenimin altındaki sıcaklık düşünmemi zorlaştırıyor. İç kaslarım o sert, istilacı parmakların etrafında geriliyor ve ne istediğini, benden ne istediğini anlamıyorum. O acı dolu zevkten daha fazlasına ihtiyacım var ve aynı zamanda beni gittikçe daha sıkı saran gerginlikten kurtulmaya ihtiyacım var.

"Peter, lütfen..." Kalbim çok hızlı atıyor. "Tanrım, lütfen..." Parmakları içimde kıvrılıp tekrar G noktama bastırırken boynumdaki tutuşu sıkılaşıyor.

"Söyle bana, ben de seni sikeyim." Dışleri boynumu sıyrıyor ve bu his beni ürpertiyor. "Sana tam olarak istediğin gibi vereceğim, daha fazlası için yalvarana kadar dar küçük amını dolduracağım. Benden ne istediğini söyle,

ben de sana vereyim Sara. Vereceğim

her şey ve daha fazlası."

"Sert," diye soluyorum, ellerim tezgahın kenarından kayarak onun jean kaplı kalçalarının çelik sütunlarını kavırıyor. Seksim onun etrafında kenetleniyor

Pelvisimi eline bastırırken, klitorisime daha sıkı bir baskı için çaresizim. Ne dediğimi bilmiyorum ama neye ihtiyacım olduğunu biliyorum. "Beni sertçe becer, Peter. Lütfen..."

Çenesi geriliyor ve gözlerinin gri ışıltısındaki karanlığı bir anlığına yakalıyorum. Aniden beni bırakıyor ve elini tezgâhın üzerinde gezdirerek tuvalet malzemelerini yere düşürüyor. Beni döndürerek kaldırıyor ve soğuk granitin üzerine koyuyor, kalçalarımı iki yana açıyor. Şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum ama o çoktan kot pantolonunun fermuarını açmış ve kığım neredeyse kenardan sarkana kadar beni öne doğru çekiyor.

"Peter-oh Tanrım." İçime girerken nefesim kesiliyor, o kadar kalın ve sert ki sanki içimi morartıyormuş gibi hissediyorum. İlk seferimizden beri bu kadar sert olmamıştı, ama bugün o kadar ıslağım ki, şiddetli iddiası beni korkutmuyor, acı tehdidi sadece zevke katkıda bulunuyor. Sıkışmak yerine, sikinin etrafında esnek ve yumuşak kalıyorum ve sert, itici bir ritim ayarlarken, parmakları kığımın yumuşak etine kazıyor, bacaklarımı kalçalarına sarıyorum ve kollarımı boynuna sarıyorum, fırtınada benim çapamış gibi ona yapışıyorum. Ve öyle de olabilir. Beni öyle bir hiddetle beceriyor ki kendimi kasırganın içindeki bir şerit gibi hissediyorum, şiddetinden bunalmış, şehvetinin dalgalarıyla savruluyorum. Bu çok fazla, çok yoğun, ama çaresizlik hissi sadece içimdeki gerilimi artırıyor. Bir çığlıkla boşalıyorum, onun etrafında kenetleniyorum, ama o durmuyor. Ben tekrar boşalana kadar devam ediyor, sonra bir kez daha.

Ancak ona doğru yığıldığımda, nefes nefese kaldığımda ve üçüncü orgazmımdan sersemlediğimde kendini bırakıyor. Son bir sert hamleyle boşalıyor, boğazından derin bir inilti yükselirken leğen kemiği benimkine sürtünüyor. Titreyerek ona yapıştığımda sikinin içimde nabız gibi attığını hissediyorum ve seksim son bir kez daha kenetlenerek aşırı hassaslaşmış bedenimden son bir zevk titremesi çıkarıyor.

Daha sonra o kadar kendimden geçmişim ki, beni tezgahımdan kaldırıp ayağa kaldırırken zar zor ayakta durabiliyorum. Kısık sesle, alışılmadık şekilde ıslak hissettiğimi fark ettim.

arası sırlıslıkla, gerçekten ama Peter geri adım atana ve ıslaklığın uyluğumdan aşağı kaydığını hissedene kadar nereden geldiğini anlamadım.

"Oh Tanrım." Gözlerim hâlâ yarı sert ve nemimizle parlayan sikine kayıyor. "Peter, biz-"

"Prezervatif kullanmayı mı unuttun? Evet."

Sesi pek de endişeli gelmiyor. Bunun yerine, ben dehşet içinde izlerken, rahatça kendini yıkıyor, sikini kot pantolonuna geri sokuyor ve fermuarını kapatıyor. Sonra bir el bezi ıslatıyor ve kalalarımındaki meniye nazikçe siliyor.

"İşte, her şey hazır." Elindeki bezi lavaboya bırakıyor, bana doğru dönerken gözleri parlıyor. "Merak etme. Daha yeni regl oldun, o yüzden henüz tehlikeli bölgeye girmemeliyiz. Ve ben temizim; her zaman prezervatif kullanırım ve düzenli olarak test yaptırırım. Sanırım aynı şey senin için de geçerli?"

"Doğru." Hem olaydan hem de tavrından sarsılmış bir halde ona bakıyorum. Teorik olarak güvende olmamız gerekirdi, ama bunun gerçekleşmiş olması, hem de *onunla* birlikte... Başım ağrılı zonklamasına devam ediyor ve yorgunluğum on katına çıkarak geri dönüyor. Nasıl bu kadar ihmalkr olabildim? George'la birlikteyken ona prezervatif kullanmasını hatırlatmak için her zaman elimden geleni yapardım ve sözde tehlikeli bölgelerde, bebek sahibi olmaya hazır olana kadar yüzde on beşlik prezervatif başarısızlığı oranını riske atmak istemediğimiz için genellikle cinsel ilişkiye girmezdik. Ancak kocamın katil olmasıyla birlikte eskisi kadar dikkatli olmadım ve ayın her döneminde seks yaptım. Ve şimdi bu.

Sanki içimdeki hastalıklı bir parça ona bağlı kalmamı, bu alaycı ilişkiyi sürdürmemi istiyor.

Peter bana yaklaşarak, "O halde sorun yok," diyor. "Yine de..." Duraklıyor ve spekülatif bir ifadeyle bana bakıyor.

"Neye rağmen?" Sessiz kaldığında soruyorum. Kalbim donuk ve hızlı bir ritimle çarpıyor. "Neye rağmen?"

"Gerçi benim için sakıncası yok." Sözleri hafif, sıradan ama sesinde mizahtan eser yok. "Seninle değil."

"Sen-ne?" Baş ağrım şiddetleniyor, kafatasım patlayacakmış gibi hissediyorum. Söylediklerinde ciddi olamaz. "Neden-? Bu hiç mantıklı değil!"

"Öyle değil mi?" Şimdi gözlerinde bir eğlence parıltısı beliriyor. "Neden, ptichka?"

"Çünkü... çünkü *sen sensin*." Sesim inançsızlıkla boğuldu. "Kocamı öldürmeden ve hayatıma zorla girmeden önce bana ilaç verdin ve işkence ettin. Ne hayal ettiğinizi bilmiyorum ama biz çıkmıyoruz. Bu bir tür aşk hikâyesi değil-"

"Hayır mı?" İfadesi sertleşiyor, tüm eğlence ipuçları kayboluyor. "O zaman sana karşı hissettiklerimin ne olduğunu sanıyorsun? Neden seni düşünmeden, seni istemeden... seni *arzulamadan* tek bir saat bile geçiremiyorum? Tüm dünya başıma üşüşmüşken ve adamlarım can sıkıntısından duvarlara tırmanırken, beni her gün burada tutan şeyin şehvet olduğunu mu sanıyorsun?" Daha da yaklaşıyor ve avuç içleri iki yanımdaki tezgâha çarpıp beni lavaboya hapsederken nefes alışverişim hızlanıyor. Eğilip sesini sertleştirirken gözleri şiddetle parlıyor. "Listemdeki son *ublyudok'u* avlamak yerine, senin daracak küçük amcığına doyamadığım için mi buradayım sanıyorsun?"

Ona bakarken yüzüm yanıyor, sözlerindeki kabalık şaşkınlığımı daha da arttırıyor. Ne diyeceğimi, her şeyi nasıl kabul edeceğimi bilemiyorum. Sesi kızgın geliyor ama söyledikleri sanki-

"Evet, anladığımı görüyorum." Ağzı karanlık, alaycı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Bu *senin* için bir aşk hikâyesi olmayabilir, ptichka, ama ne kadar berbat da, benim için tam olarak bu. Senden nefret ederek başladım ama bir süre sonra benim için önemli olan tek şey, hâlâ önemsedığım tek kişi haline geldin. Ve evet, bu seni sevdiğim anlamına geliyor, her ne kadar yanlış da. Seni seviyorum, *onun* olmana rağmen..."

bir canavar olduğumu düşünüyor. Seni hayatın kendisinden daha çok seviyorum Sara, çünkü seninleyken acıdan ve öfkeden daha fazlasını hissediyorum ve ölümden ve intikamdan daha fazlasını istiyorum." Derin bir nefesle göğsü genişliyor, yüz ifadesi kasvetleniyor ve sessizce, "Seninleyken yaşıyorum, ptichka," diyor.

Yüzü gözlerimin önünde bulanıklaşana kadar ağladığının farkında değilim. Göğsüm çok sıkı, nefeslerim çok sık. Peter'ın bana takıntılı olduğunu biliyordum ama bu takıntının onun zihninde aşkla eşdeğer olduğunu, benimle gerçek bir gelecek istediğini... bir aile olarak birlikte olacağımızı hiç düşünmemiştim.

FBI ajanlarının kapıdan içeri dalmayacağı bir gelecek. "Ağlama, ptichka."

Başparmağı ıslak yanağıma okşuyor ve ben alaycı gülümsemesi dudaklarına geri döndü. "Bu hiçbir şeyi değiştirmmez. Benden hâlâ nefret edebilirsin. Seni seviyorum diye daha az canavar değilim ve hayatından kaybolmayacağım."

Ama . Gerçeğı haykırmak istiyorum ama yapamıyorum. Kalbim parçalanıyormuş gibi hissetsem de onu uyaramıyorum. Onu sevmiyorum, yapamam.

-Ama sanki onu kaybetmek hayatımdaki en kötü şey olacakmış gibi canım yanıyor. Boğazımdan boğuk bir hıçkırık kopuyor, sonra bir tane daha ve sonra onun kollarındayım, beni banyodan çıkarırken göğsüne sıkıca sarılmışım.

Yatağıma ulaştığında , beni kucağına alıyor ve ben ağlıyorum, o sırtımı yavaşça, yatıştırıcı bir şekilde okşarken yüzümü boynuna gömüyorum. Haklı; aşkını itiraf etmesi hiçbir şeyi değiştirmemeli, ama bir şekilde işleri daha da kötüleştiriyor. Gerçek bir şeyi kaybediyormuşum gibi hissettiriyor... ona ve *bize* ihanet ediyormuşum gibi.

Bir canavar bana nasıl bu kadar şefkatle sarılabilir? Bir psikopat nasıl sevebilir?

Kafatasım içeriden testereyle kesilmiş gibi hissediyor, baş ağrım ağlamamla daha da kötüleşiyor ve Peter'ın göğsünü iterek kucağından dönüyorum - sadece yatağına düşmek için, şakaklarımı tutarken sızlanıyorum.

Üzerime eğiliyor, endişesi yüz hatlarını karartıyor. Kolumu okşayarak, "Sorun nedir, ptichka?" diye soruyor ve ben de gözlerimi sıkarak kapatmadan önce baş ağrısıyla ilgili bir şeyler mırıldanmayı başarıyorum. Hissettiğim şey daha çok migrene benziyor ama açıklayamayacak kadar acı çekiyorum.

Ayağa kalkarken yatak alçalıyor ve odadan çıkarken ayak seslerini duyuyorum. Birkaç dakika sonra elinde Advil ve bir bardak suyla geri dönüyor. Şişmiş göz kapaklarımı ilacı yutacak kadar açıyorum ve sonra tekrar gözlerimi kapatıp kafatasımdaki şiddetli davul sesinin kontrol edilebilir bir kükremeye dönüşmesini bekliyorum.

O zaman gitmesini ya da benimle yatağa girmesini ya da her ne yapmayı planlıyorsa onu yapmasını bekliyorum, ama bunun yerine banyo kapısının açıldığını duyuyorum ve bir dakika sonra serin, ıslak bir havlu gözlerimi ve alnımı örtüyor ve beraberinde hoş bir rahatlama getiriyor.

Bir kez daha benimle ilgileniyor, en çok ihtiyaç duyduğum anda beni rahatlatıyor.

Battaniyeyi üzerime örtüp yatağın kenarına oturduğunda, eli ensemdeki gergin kaslara masaj yapmak için boynumun altından kayarken, gözyaşları havlunun altından sızarak geri dönüyor. Onun bu şefkatli bakımı farklı türden bir işkence. Baş ağrımı yatıştırıyor ama göğsümdeki yakıcı ağrıyı şiddetlendiriyor. Yaşadığımız şeye hastalıklı bir fantezi dediğimde kendimi kandırıyordum. Hastalıklı olabilir ama gerçek ve o gittiğinde onu özleyeceğim, tıpkı Meksika'ya gittiğinde onu özlediğim gibi. Ona karşı hissettiğim aşk değil -aşk bu kadar karanlık, bu kadar mantıksız ve çılgınca olamaz- ama bu *da* bir şeydir.

Nefretten başka bir şey, derin ve rahatsız edici derecede bağımlılık yapan bir şey.

Uzaktan bir köpek havlıyor ve bir araba kapısının çarptığını duyuyorum. Büyük ihtimalle yan bloktaki komşularımdır, ama yine de kalbim yerinden fırlıyor, bir SWAT ekibinin kapımı kırıp Peter'ı yatağımın başında vurduğunu hayal ederken midem çalkalanıyor. Zihnimde bir film gibi oynuyor: siyah giyimli

Rakamlar acele ediyor, kurşunlar arşıfları, yastıkları, göğsünü, kafatasını parçalıyor...

Safra boğazıma doluyor, başım acıdan patlayacak gibi oluyor.

Tanrım, bunu yapamam.

Sessiz kalıp bunun olmasına izin veremem.

"Peter..." Ellerimi battaniyenin altına sokarken sesim titriyor. Binlerce farklı şekilde pişman olacağımı biliyorum ama kelimelerin dökölmesini engelleyemiyorum. "Fark edildin. Senin için geliyorlar."

Ensemdeki eli vuruşun ortasında duruyor, sonra nazik masajına devam ediyor. "Biliyorum, ptichka," diye mırıldanıyor ve dudaklarının ıslak dudaklarıma değdiğini hissediyorum.

Soğuk ve sert bir şey boynuma batarken yanağımı sıkıyorum. "Öyle olduklarını biliyorum."

Damarlarımda uyuşukluk dolaşıyor ve garip bir rahatlamayla bunun o olduğunu anlıyorum.

FBI'ı başından beri biliyordu.

O biliyordu ve ben bir daha asla özgür olamayacağım.

P_{eter}

"ÇABUK OL," DIYE TISLIYOR ANTON YOLCU TARAFINDAKİ ÖN CAMDAN, BEN Sara'nın battaniyeye sarılı bedenini göğsümde taşıyarak SUV'a yaklaştım. "Mesajlarımı almadın mı? On bloktan daha uzaktalar."

İnsan bohçamı sıkıca kavıyorum. "Neye ihtiyacım olduğunu öğrenmeden gidemezdim."

"Bu da ne?" Yan arka kapıyı içeriden açarak soruyor. Kenara çekiliyor ve ben de arabaya tırmanıyorum, Sara'yı arabaya bindirirken kafasını çarpmamaya dikkat ediyorum.

Ona ilaç verdiğimde başının ağrması yeterince kötü zaten.

Yan'ın sorusunu duymazdan gelerek Sara'nın baygın bedenini aramıza yerleştirdim ve dikiz aynasından İlya'nın bakışlarını yakalamadan önce kapıyı kapattım. "Havaalanına. Çabuk ol."

İlya, "Hadi bakalım," diye mırıldanarak gaza basıyor ve sessiz banliyö caddesinde zumlayarak ilerliyoruz.

"Ne öğrenmen gerekiyordu?" Yan ısrarla Sara'nın yüzüne, battaniyeye sarılı olmayan tek yerine bakıyor. Kalın kirpikleri dalgalanırken

Solgun yanaklarının üzerinde uyuyan bir Disney prensesi gibi görünüyor ve yüzündeki ilgi titreşimi için takım arkadaşımı suçlamıyorum.

Onu suçlamıyorum ama yine de onu öldürmek istiyorum.

"Onunla ilgili bir şey mi?" diye umursamaz bir şekilde devam ediyor, sonra yüzüme bakıyor ve bembeyaz kesiliyor.

"Evet." Sesim pürüzlü buz gibi. "Onunla ilgili bir şey."

Başını sallayıp bilgece gözlerini kaçırıyor ve ben de kolumu Sara'nın omuzlarına dolayarak onu rahatça kendime yaslıyorum. Uzaktan siren sesleri ve helikopter kanatlarının gürültüsünü duyuyorum ama yaklaşan tehlikeye rağmen kendimi sakın ve mutlu hissediyorum.

Hayır, mutludan da öte. Sara

beni uyarmıştı.

Yapmamak için her türlü sebebi varken beni seçti. Beni henüz sevmiyor olabilir ama benden nefret de etmiyor ve ona sıkıca sarılıp saçlarının narin kokusunu içime çekerken, bir gün beni seveceğinden, bir gün onun her şeyine sahip olacağımdan eminim.

Beni uyardı, benim olmayı seçti ve şimdi de kalacak. Onu seviyorum ve yanımda tutacağım.

Ne pahasına olursa olsun.

SON

Okuduğunuz için teşekkür ederiz! Eğer bir yorum bırakmayı düşünürseniz, çok memnun . Peter ve Sara'nın hikâyesi *Benim Saplantım*'da devam ediyor. Kitap çıktığında haberdar olmak isterseniz, lütfen <http://annazaires.com/> adresinden yeni çıkan kitaplarımın e-posta listesine kaydolun.

Eğer *İşkenceci Maden*'i beğendiyseniz, aşağıdaki kitapları da beğenebilirsiniz:

- *Twist Me Üçlemesi* - Peter'in ikincil bir karakter olarak görüldüğü ve listesini aldığı Julian & Nora'nın hikayesi
- *Beni Yakala Üçlemesi* - Lucas ve Yulia'nın hikayesi
- *Mia & Korum Üçlemesi* - Karanlık bir bilimkurgu romantizmi
- *Krinar Esiri* - Bağımsız bir bilimkurgu romantizmi Kocam

Dima Zales ile ortak çalışmalar:

- *Zihin Makineleri* - Aksiyon dolu bir tekno-gerilim
- *Zihin Boyutları Serisi* - Kentsel fantezi
- *Son İnsanlar Üçlemesi* - Distopik/kıyamet sonrası bilim kurgu
- *Büyücülük Şifresi* - Epik fantezi

Ayrıca, sesli kitaplardan hoşlanıyorsanız, bu seriye ve diğer sesli kitaplarımıza göz atmak için lütfen [BURAYA](#) tıklayın.

Ve şimdi lütfen sayfayı çevirerek *Twist Me*, *Capture Me* ve *Krinar Tutsağı*.

TWIST ME'DEN ALINTI

Yazarın Notu: *Twist Me*, Nora ve Julian Esguerra hakkında karanlık bir erotik üçlemedir. Üç kitap da artık mevcut.

Kaçırılmış. Özel bir adaya götürüldü.

Bunun benim başıma gelebileceğini hiç düşünmemiştim. On sekizinci yaş günümün arifesinde tesadüfen karşılaştığım bir insanın hayatımı bu kadar değiştirebileceğini hiç düşünmemiştim.

Artık ona aidim. Julian'a. Onun kadar acımasız bir adama. güzel bir adam, dokunuşu beni yakan bir adam. Şefkatini zalimliğinden daha yıkıcı bulduğum bir adam.

Beni kaçıran kişi bir muamma. Kim olduğunu ya da beni neden kaçırdığını bilmiyorum. İçinde bir karanlık var; beni içine çekerken bile korkutan bir karanlık.

Benim adım Nora Leston ve bu da benim hikâyem.

Akşam oldu. Geçen her dakika, beni esir alan kişi yi tekrar goreceğim düşünce siyle daha da endişelenmeye başlıyorum.

Okuduğum roman artık ilgimi çekmiyor. Elimden bırakıyorum ve odanın içinde daireler çizerek yürüyorum.

Beth'in bana daha önce verdiği kıyafetleri giydim. Giymeyi tercih edeceğim bir şey değil ama bornozdan daha iyi. Seksi bir çift beyaz dantelli külot ve iç çamaşırı olarak uyumlu bir sütyen. Önden düğmeli güzel mavi bir elbise. Her şey şüpheli bir şekilde üzerime tam oturuyor. Bir süredir beni takip mi ediyordu? Kıyafet ölçülerim dahil, hakkımdaki her şeyi mi öğreniyor?

Bu düşünce beni hasta ediyor.

Olacakları düşünmemeye çalışıyorum ama bu imkânsız. Bu gece bana geleceğinden neden bu kadar emin olduğumu bilmiyorum. Bu adada sakladığı koca bir kadın haremi olması ve her birini sultanların yaptığı gibi haftada bir ziyaret etmesi mümkün.

Yine de bir şekilde yakında burada olacağını biliyorum. Dün gece sadece iştahını kabarttı. Benimle işinin bitmediğini biliyorum, hem de hiç.

Sonunda kapı açıldı.

Sanki buranın sahibiymiş gibi içeri giriyor. Tabii ki öyle.

Erkeksi güzelliği beni bir kez daha etkiledi. Böyle bir yüzle bir model ya da film yıldızı olabilirdi. Eğer dünyada biraz adalet olsaydı, kısa boylu olurdu ya da bu yüzü dengeleyecek başka bir kusuru olurdu.

Ama o öyle değil. Vücudu uzun ve kaslı, mükemmel orantılı. Onun içimde olmasının nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum ve istemediğim bir uyarılma hissediyorum.

Yine kot pantolon ve tişört giyiyor. Bu sefer gri bir tişört. Sade kıyafetleri tercih ediyor gibi görünüyor ve bunu yapmakla da akıllıca davranıyor. Görünüşünün geliştirilmeye ihtiyacı yok.

Bana gülümsüyor. Bu onun düşmüş melek gülümsemesi; aynı anda hem karanlık hem de baştan çıkarıcı. "Merhaba, Nora."

Ona ne diyeceğimi bilemediğim için gelen ilk şeyi ağzımdan kaçırıyorum. "Beni burada daha ne kadar tutacaksın?"

Başını hafifçe yana eğiyor. "Burada, odada mı? Yoksa adada mı?"
"İkisi de."

"Beth yarın sana etrafı gezdirecek, istersen seni yüzmeye götürecektir," diyor bana yaklaşarak. "Aptalca bir şey yapmadığın sürece içeride kilitli kalmayacaksın."

"Ne gibi?" Yanımda durup saçlarımı okşamak için elini kaldırdığında kalbim göğsümde çarparken soruyorum.

"Beth'e ya da kendine zarar vermeye çalışıyorsun." Sesi yumuşak, bana bakarken bakışları hipnotize edici. Saçlarıma dokunuşu tuhaf bir şekilde rahatlatıcı.

Göz kırpıyorum, büyüsünü bozmaya çalışıyorum. "Peki ya adada? Beni burada ne kadar tutacaksın?"

Eli yüzümü okşuyor, yanağımın etrafında kıvrılıyor. Kendimi, okşanan bir kedi gibi onun dokunuşuna doğru eğilirken yakalıyorum ve hemen kaskatı kesiliyorum.

Dudakları bilmiş bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Piç herif üzerimdeki etkisini biliyor. "Uzun bir süre, umarım," diyor.

Nedense hiç şaşırmadım. Beni sadece birkaç kez becermek isteseydi buraya kadar getirmeye zahmet etmezdi. Dehşete kapıldım ama şaşırmadım.

Cesaretimi topladım ve bir sonraki mantıklı soruyu sordum. "Beni neden kaçırdınız?"

Gülümsemesi yüzünü terk ediyor. Cevap vermiyor, sadece esrarengiz mavi bakışlarıyla bana bakıyor.

Titremeye başladım. "Beni öldürecek misin?"

"Hayır, Nora, seni öldürmeyeceğim."

Yalan söylüyor olabileceği açık olsa da inkârı beni rahatlatıyor.

"Beni satacak mısın?" Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. "Fahiş olmak gibi şey mi?"

"Hayır," diyor usulca. "Asla. Sen sadece ve benimsin."

Biraz daha sakinleştiğimi hissediyorum ama bilmem gereken bir şey daha var. "Bana zarar verecek misin?"

Bir an için yine cevap vermiyor. Gözlerinde kısa süreliğine karanlık bir şey parlıyor. "Muhtemelen," diyor sessizce.

Sonra eğilip beni öpüyor, sıcak dudakları yumuşak ve nazık bir şekilde dudaklarımda.

Bir an için donup kaldım, tepkisizdim. Ona inanıyorum. Bana zarar vereceğini söylediğinde doğruyu söylediğini biliyorum. Onda beni korkutan bir şey var - en başından beri beni korkutan bir şey.

Çıktığım erkeklere hiç benzemiyor. O her şeyi yapabilir.

Ve tamamen onun merhametine kalmış durumdayım.

Onunla tekrar dövüşmeyi düşünüyorum. Benim durumumda yapılacak normal şey bu olurdu. Yapılacak cesurca bir şey.

Ama yine de yapmıyorum.

karanlığı hissedebiliyorum. Onda yanlış bir şeyler var.

Dış güzelliğinin altında korkunç bir şey saklıyor.

O karanlığı serbest bırakmak istemiyorum. Eğer onu serbest bırakırsam ne olacağını bilmiyorum.

Yap.

Kucağında hareketsiz durdum ve beni öpmesine izin verdim. Ve o seçtiğinde Beni tekrar kaldırıp yatağa götürüyor, hiçbir şekilde direnmeye çalışmıyorum.

Bunun yerine gözlerimi kapatıp hislere teslim oluyorum.

Twist Me üçlemesinin üç kitabı da artık mevcut ([BURAYA](#) tıklayın). Daha fazla bilgi edinmek ve yeni çıkan kitaplarımda e-posta listesine kaydolmak için lütfen www.annazaires.com adresindeki web sitemi ziyaret edin.

BENİ YAKALA'DAN ALINTI

Yazarın Notu: *Yakala Beni*, Lucas ve Yulia'nın yer aldığı karanlık bir romantizm üçlemesidir. *Twist Me* üçlemesindeki bazı olaylarla paralellik göstermektedir. Her üç kitap da şu anda mevcuttur.

Onu gördüğü ilk andan itibaren ondan korkuyor.

Yulia Tzakova tehlikeli erkeklere yabancı değil. Onlarla birlikte büyüdü. Onlardan kurtuldu. Ama Lucas Kent'le tanıştığında, bu sert eski askerin içlerinde en tehlikelisi olabileceğini anlar.

Bir gece, hepsi bu kadar. Başarısız bir görevi telafi etmek ve Kent'in silah tüccarı patronu hakkında bilgi almak için bir şans. Uçağı düştüğünde, bu son olmalıydı.

Bunun yerine, bu sadece bir başlangıç.

Onu ilk gördüğü andan itibaren istiyor.

Lucas Kent her zaman uzun bacaklı sarışınlardan hoşlanmıştı ve Yulia Tzakova da onlar kadar . Rus tercüman patronunu baştan çıkarmaya çalışmış olabilir ama sonunda kendini Lucas'ın yatağında bulur ve Lucas'ın onu tekrar orada görmeye niyeti vardır.

Sonra uçağı düşer ve gerçeğı öğrenir. Kadın ona

ihanet etmişti.

Şimdi ödeyecek.

Kapı açılır açılmaz daireme adımını atıyor. Tereddüt etmeden, selamlamadan, öylece içeri giriyor.

İrkilerek geri adım atıyorum, kısa, dar koridor birden boğucu bir şekilde küçülüyor. Her nasılsa ne kadar büyük olduğunu, omuzlarının ne kadar geniş olduğunu unutmuşum. Bir kadına göre uzunum -bir görev gerektirdiğinde manken taklidi yapabilecek kadar- ama o benden tam bir baş kadar yüksek. Üzerindeki ağır ceketle neredeyse tüm koridoru kaplıyor.

Hâlâ tek kelime etmeden kapıyı arkasından kapatıyor ve bana doğru ilerliyor. İçgüdüsel olarak geri çekiliyorum, kendimi köşeye sıkışmış bir av gibi hissediyorum.

"Merhaba Yulia," diye mırıldanıyor, koridordan çıktığımızda duruyor. Solgun bakışları yüzüme kilitleniyor. "Seni görmeyi beklemiyordum."

Yutkunuyorum, nabzım hızla atıyor. "Daha yeni banyo yaptım." Sakin ve kendinden emin görünmek istiyorum ama beni tamamen dengesizleştirdi. "Ziyaretçi beklemiyordum."

"Hayır, bunu görebiliyorum." Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirliyor, ağzının sert çizgisini yumuşatıyor. "Yine de beni içeri aldın. Neden?"

"Çünkü kapıdan konuşmaya devam etmek istemedim." Sakin bir nefes alıyorum. "Size çay ikram edebilir miyim?" Ne için burada olduğu düşünüldüğünde bunu söylemek aptalca ama kendimi toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyacım var.

Kaşlarını kaldırıyor. "Çay? Hayır, teşekkürler."

"O zaman ceketinizi alabilir miyim?" Ev sahibini oynamaktan, endişemi örtmek için nezaketi kullanmaktan vazgeçemiyorum. "Oldukça sıcak görünüyor."

Kış bakışlarında eğlence titreşiyor. "Elbette." Ceketini çıkarıp bana uzatıyor. Üzerinde siyah bir kazak ve siyah kışlık botların içine sokulmuş koyu renk bir kot pantolon var. Kot pantolon bacaklarını sararak kaslı kalçalarını ve güçlü baldırlarını ortaya çıkarıyor ve kemerinde kılıfında duran bir silah görüyorum.

Bu manzara karşısında irrasyonel bir şekilde nefes alışverişim hızlanıyor ve ceketini alıp küçük dolabıma asmak için yürürken ellerimin titremesini engellemek için yoğun bir çaba sarf etmem gerekiyor. Silahlı olması sürpriz değil -silahlı olmasaydı şok olurdu- ama silah Lucas Kent'in kim olduğunu keskin bir şekilde hatırlatıyor.

Ne olduğunu.

Önemli bir şey değil, diyorum kendi kendime, yıpranmış sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak. Tehlikeli adamlara alışkınım. Onların arasında büyüdüm. Bu adam da farklı değil. Onunla yatacağım, alabileceğim her türlü bilgiyi alacağım ve sonra hayatımdan çıkacak.

Evet, bu kadar. Ne kadar çabuk bitirirsem, tüm bunlar o kadar çabuk sona erecek.

Dolabın kapısını kapattıktan sonra yüzüme alıştırılmış bir gülümseme yerleştiriyorum ve sonunda kendinden emin baştan çıkarıcı kadın rolüne geri dönmeye hazır bir şekilde ona dönüyorum.

Ama o çoktan yanımdaydı, ses çıkarmadan odayı geçmişti.

Nabzım yeniden atıyor, yeni bulduğum soğukkanlılığım kaçıyor. Soluk mavi gözlerindeki gri çizgileri görebileceğim kadar yakın, bana dokunabileceği kadar yakın.

Ve bir saniye sonra, bana dokunuyor.

Elini kaldırıp parmaklarının arkasını çenemin üzerinde gezdiriyor.

Vücudumun anında verdiği tepkiyle kafam karışmış bir halde ona bakıyorum. Tenim ısınıyor ve göğüs uçlarım geriliyor, nefesim daha hızlı geliyor. Bu sert, acımasız yabancının beni tahrik etmesi hiç mantıklı değil. Patronu daha yakışıklı, daha çarpıcı ama vücudumun tepki verdiği kişi Kent. Şimdiye kadar dokunduğu tek şey yüzümdü. Bu hiçbir şey olmamalı, ama bir şekilde samimi.

Samimi ve rahatsız edici.

Tekrar yutkunuyorum. "Bay Kent-Lucas, size içecek bir şeyler ikram edemeyeceğimden emin misiniz? Belki biraz kahve ya da-" Cüppemin bağına uzanıp, bir paketin ambalajını açar gibi rahatça çekiştirirken, sözlerim nefes nefese bir solukla son buluyor.

"Hayır." Bornozun açılıp altındaki çıplak bedenimin ortaya çıkmasını izliyor. "Kahve yok."

Beni Yakala üçlemesinin üç kitabı da artık mevcut. Lütfen kopyanızı almak için BURAYA tıklayın. Daha fazla bilgi edinmek isterseniz, lütfen www.annazaires.com adresindeki web sitemi ziyaret edin.

KRINAR TUTSAĞI'NDAN ALINTI

Yazarın Notu: *Krinar Tutsağı*, *Krinar Günlükleri* üçlemesinden yaklaşık beş yıl önce geçen tam uzunlukta, bağımsız bir aşk romanıdır.

Emily Ross, Kosta Rika ormanındaki ölümcül düşüşünden sağ çıkmayı hiç beklemiyordu ve kesinlikle garip bir şekilde uyanacağını hiç düşünmemişti. hayatında gördüğü en güzel adam tarafından esir tutulan bir ev. İnsandan daha fazlası gibi görünen bir adam...

Zaron, Krinar istilasını kolaylaştırmak ve hayatını paramparça eden korkunç trajediyi unutmak için Dünya'dadır. Ancak bir insan kızının parçalanmış bedenini bulduğunda her şey değişir. Yıllar sonra ilk kez öfke ve kederden daha fazlasını hissetmektedir ve bunun sebebi Emily'dir.

Gitmesine izin vermek görevini tehlikeye atabilirdi, ama onu tutmak onu yeniden yok edebilirdi.

Ölmek istemiyorum. Ölmek istemiyorum. Lütfen, lütfen, lütfen, ölmek istemiyorum.

Kelimeler zihninde tekrarlanıp duruyordu, asla duyulmayacak umutsuz bir dua. Parmakları sert tahta üzerinde bir santim daha kaydı, tutuşunu korumaya çalışırken tırnakları kırıldı.

Emily Ross kırık dökük eski bir köprüde tırnaklarıyla asılı duruyordu. Yüzlerce metre aşağıda, kayaların üzerinden su akıyordu, dağ deresi son yağmurlarla dolmuştu.

İçinde bulunduğu durumdan kısmen o yağmurlar sorumluydu. Eğer köprüdeki tahta kuru olsaydı, ayağı kaymayabilir ve bu sırada ayağını burkmayabilirdi. Ve kesinlikle ağırlığının altında kırılan korkuluğun üzerine düşmezdi.

Emily'nin aşağıya düşerek ölmesini engelleyen tek şey son anda çaresizce tutunmasıydı. Düşerken sağ eli köprünün kenarındaki küçük bir çıkıntıya takılmış ve onu sert kayaların yüzlerce metre üzerinde havada asılı bırakmıştı.

Ölmek istemiyorum. Ölmek istemiyorum. Lütfen, lütfen, lütfen, ölmek istemiyorum.

Bu adil değildi. Bu şekilde olmaması gerekiyordu. Bu onun tatiliydi, yeniden canlanma zamanıydı. Şimdi nasıl ölebilirdi? Daha yaşamaya bile başlamamıştı.

Son iki yılın görüntüleri Emily'nin beyinde, yapmak için saatlerini harcadığı PowerPoint sunumları gibi kayıyordu. Geç saatlere kadar süren her gece, ofiste geçirdiği her hafta sonu - hepsi boşa gitmişti. İşten çıkarmalar sırasında işini kaybetmişti ve şimdi de hayatını kaybetmek üzereydi.

Hayır, hayır!

Emily'nin bacakları çırpınıyor, tırnakları tahtaya daha derin batıyordu. Diğer kolu yukarı uzandı ve köprüye doğru uzandı. Bu ona olmayacaktı. Buna izin veremezdi. Aptal bir orman köprüsünün onu yenmesine izin vermeyecek kadar çok çalışmıştı.

Sert tahta parmaklarının derisini yırtarken kolundan kan aktı ama acıyı görmezden geldi. Hayatta kalmak için tek umudu diğer eliyle köprünün kenarına çalışmaktı, böylece kendini yukarı çekebilecekti. Etrafta onu kurtaracak kimse yoktu, eğer o kendini kurtarmazsa onu kurtaracak kimse yoktu.

Bu yolculuğa çıkarken yağmur ormanlarında tek başına ölebileceği ihtimali Emily'nin aklına gelmemişti. Doğa yürüyüşlerine, kamp yapmaya alışkındı. Ve son iki yılın cehenneminden sonra bile, lise ve üniversite boyunca koştuğu ve spor yaptığı için hala iyi durumda, güçlü ve formdaydı. Kosta Rika, düşük suç oranı ve turist dostu nüfusuyla güvenli bir yer olarak kabul ediliyordu. Ayrıca ucuzdu - hızla azalan tasarruf hesabı için önemli bir faktördü.

Bu seyahati *daha önce* ayarlamıştı. Piyasa tekrar düşmeden önce, binlerce Wall Street çalışanının işine mal olan bir başka işten çıkarma turundan önce. Emily Pazartesi günü işe gitmeden önce, tüm hafta sonu çalışmaktan gözleri kan dönmüştü ve aynı gün tüm eşyalarını küçük bir karton kutuya koyarak ofisten ayrılmıştı.

Dört yıllık ilişkisi dağılmadan önce.

İki yıl sonra ilk kez tatile çıkacaktı ve ölecekti.

Hayır, düşünmeyin. Böyle bir şey .

Ama Emily kendine yalan söylediğini biliyordu. Parmaklarının daha uzağa kaydığını, sağ kolunun ve omzunun tüm vücudunun ağırlığını taşımaktan yandığını hissedebiliyordu. Sol eli köprünün kenarına ulaşmaktan birkaç santim uzaktaydı ama bu birkaç santim kilometrelerce olabilirdi. Tek koluyla kendini yukarı kaldıracak kadar güçlü bir tutuş sağlayamadı.

Yap şunu, Emily! Düşünme, sadece !

Tüm gücünü toplayarak bacaklarını havada savurdu ve momentumu vücudunu bir saniyeliğine daha yükseğe çıkarmak için kullandı. Sol bacağı

Eliyle çıkıntılı tahtayı kavradı, ona tutundu... ve kırılğan tahta parçası kırılarak onu dehşet içinde bir çığlığa boğdu.

Emily'nin bedeni kayalara çarpmadan önceki son düşüncesi, ölümünün anlık olması umduydu.

Zengin ve keskin orman bitkilerinin kokusu Zaron'un burun delikleriyle alay ediyordu. Derin bir nefes alarak nemli havanın ciğerlerine dolmasına izin verdi. Burası, Dünya'nın bu küçük köşesi temizdi, neredeyse kendi gezegenindeki kadar kirlenmemişti.

Buna şimdi ihtiyacı vardı. Temiz havaya, yalnızlığa ihtiyacı vardı. Son altı aydır düşüncelerinden kaçmaya, sadece o anda var olmaya çalışmış ama başaramamıştı. Kan ve seks bile artık onun için yeterli değildi. Sevişirken dikkatini dağıtabiliyordu ama sonrasında acı her zamanki gibi güçlü bir şekilde geri geliyordu.

Sonunda, çok fazla gelmeye başlamıştı. Pislik, kalabalık, insan kokusu. Bir coşku sisi içinde kaybolmadığı zamanlarda tiksiniyordu, insan şehirlerinde bu kadar çok zaman geçirmekten duyuları boğulmuştu. Burası daha iyiydi, zehir solumadan nefes alabildiği, kimyasallar yerine yaşam kokusu alabildiği bir yerdi. Birkaç yıl içinde her şey farklı olacaktı ve tekrar bir insan şehirinde yaşamayı deneyebilirdi ama henüz değil.

Buraya tamamen yerleşene kadar olmaz.

Zaron'un görevi buydu: yerleşimleri denetlemek. Onlarca yıldır Dünya faunası ve florası üzerine araştırmalar yapıyordu ve Konsey yaklaşan kolonizasyon için kendisinden yardım istediğinde hiç tereddüt etmemişti. Her şey, Larita'nın varlığının anılarının her yerde olduğu evde olmaktan daha iyiydi.

Burada hiç anı yoktu. Krina'ya olan tüm benzerliklerine rağmen bu gezegen tuhaf ve egzotikti. Yeryüzünde yedi milyar *Homo sapiens* - düşünülemez bir sayı- vardı ve baş döndürücü bir hızla çoğalıyorlardı. Kısa ömürleri ve bunun sonucu olarak uzun vadeli düşünme eksiklikleriyle

Gezegenlerinin kaynaklarını geleceği hiçe sayarak tüketiyorlardı. Bazı yönlerden ona birkaç yıl önce incelediği bir ekirge türü olan *Schistocerca gregaria*'yı hatırlatıyorlardı.

Elbette insanlar böceklerden daha zekiydi. Einstein gibi birkaç kişi, düşüncelerinin bazı yönleriyle Krinar'a bile benziyordu. Bu Zaron için pek de şaşırtıcı değildi; her zaman bunun Yaşlılar'ın büyük deneyinin amacı olabileceğini düşünmüştü.

Kosta Rika ormanında yürürken kendini elindeki görevi düşünürken buldu. Gezegenin bu kısmı umut vericiydi; Krina'dan gelen yenilebilir bitkilerin burada geliştiğini hayal etmek kolaydı. Toprak üzerinde kapsamlı testler yapmıştı ve toprağı Krinar florası için nasıl daha da misafirperver hale getirebileceğine dair bazı fikirleri vardı.

Etrafındaki orman yemyeşil, iek açan heliconiaların kokusu, hışırdayan yaprakların ve yerli kuşların sesleriyle doluydu. Uzaktan, Kosta Rika'ya özgü bir uluyan maymun olan *Alouatta palliata*'nın ve başka bir şeyin çığlığını duyabiliyordu.

Zaron kaşlarını çatarak daha yakından dinledi ama ses tekrarlanmadı.

Merakla o yöne doğru yöneldi, avcılık içgüdülerini tetikteydi. Bir an için ses ona bir kadın çığlığını anımsatmıştı.

Sık orman bitkileri arasında kolaylıkla ilerleyen Zaron hızını artırarak küçük bir derenin ve yoluna çıkan çalıların üzerinden atladı. Burada, insan gözlerinden uzakta, açığa çıkma endişesi olmadan bir Krinar gibi hareket edebilirdi. Birkaç dakika içinde kokuyu alabilecek kadar yaklaşmıştı. Keskin ve bakırimsı olan bu koku ağzını sulandırdı ve aletini kıpırdattı.

Kandı. İnsan

kanı.

Hedefine ulaşan Zaron durdu ve önündeki manzaraya baktı.

Önünde bir nehir vardı, son yağmurlarla kabarmış bir dağ deresi. Ve ortadaki büyük siyah kayaların üzerinde, vadiye uzanan eski bir ahşap köprünün altında bir ceset vardı.

İnsan bir kızın kırık, bükülmüş bedeni.

Krinar Tutsağı artık mevcut ([BURAYA](#) tıklayın). Daha fazla bilgi edinmek ve yeni çıkan kitaplarımın e-posta listesine kaydolmak için lütfen www.annazaires.com adresindeki web sitemi ziyaret edin.

YAZAR HAKKINDA

Anna Zaires, *New York Times*, *USA Today* ve 1 numaralı uluslararası çok satan bilimkurgu romantizm ve çağdaş karanlık erotik romantizm yazarıdır. Kitaplara beş yaşında, büyükannesi ona okumayı öğrettiğinde aşık oldu. O zamandan beri, tek sınırın hayal gücü olduğu bir fantezi dünyasında yaşadı. Şu anda Florida'da yaşayan Anna, Dima Zales (bir bilim kurgu ve fantezi yazarı) ile mutlu bir evlilik sürdürmekte ve tüm eserlerinde onunla yakın işbirliği yapmaktadır.

Daha fazla bilgi için lütfen www.annazaires.com adresini ziyaret edin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.